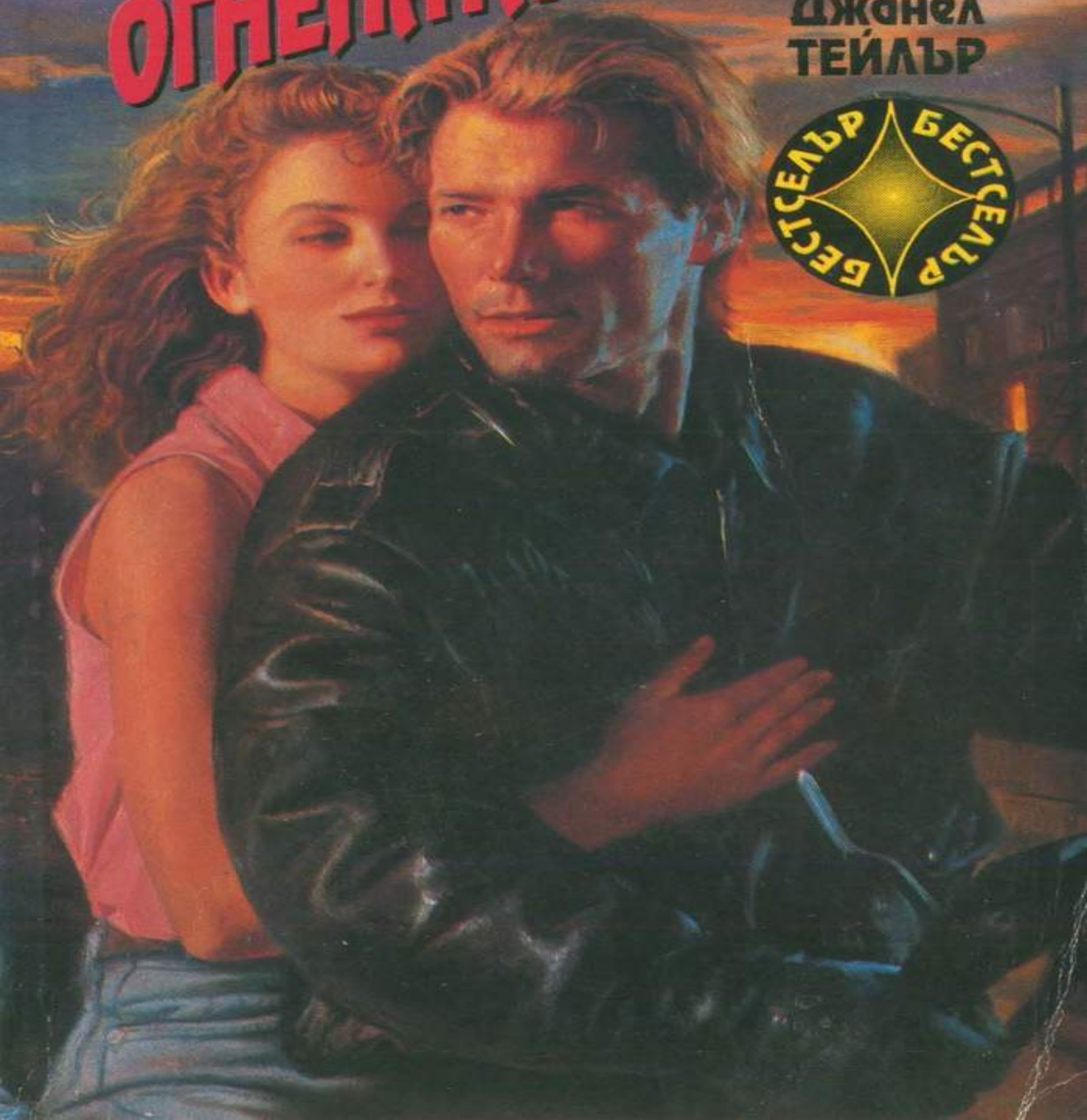

HARLEQUIN®

ОГНЕНАТА ДОЛИНА

Джонел
ТЕЙЛЪР

ДЖАНЕЛ ТЕЙЛЪР ОГНЕНАТА ДОЛИНА

Превод: Димитър Димитров

chitanka.info

Животът на известната писателка Бренди Александър е спасен от непознат мъж, който твърди, че се казва Ланс Рейнолдс. Всъщност неин спасител е петролният магнат Стивън Уингейт, собственик на списание, подготвящо съкрушителен за кариерата на Бренди материал. Дали тя не е инсценирала злополуката, за да го убеди да спре статията? А защо Стивън отказва да използва властта си в редакцията? Подозрителни и самоуверени, Бренди и Стивън не усещат как попадат в клопката на любовта.

ПЪРВА ГЛАВА

За хиляден път омекналите пръсти на Бренди изтриваха потното чело. Под златистия тен избиваше сгъстяваща се, нездрава червенина. Дишаше тежко, явно не съзнаваше, че смазващата жегата затруднява дишането и замъглява мисълта ѝ. В дълбочината на смарагдовите, наситенозелени очи се бе стаил неизказан страх. Изразителният ѝ поглед тъмнееше от неизпитвано досега страдание. Светлокестенявата коса лепнеше неприятно по влажния врат и лицето, а просмуканите от пот дрехи — по изящното тяло.

За първи път в живота си Бренди Александър буквално се парализираше. Това усещане разстройваше нейната самоувереност, която я бе спасявала в множество трудни ситуации, и която често не ѝ достигаше напоследък. Обзета от уплаха, тя безсилно прокле наетия блестящ Кадилак де вил. С неприязън си спомни и за монтьора, пропуснал да забележи износените части, довели до повреда на колата и до спирането на най-важната за момента система — климатичната. Без нея черният кадилак се бе превърнал в пещ, обгаряща тялото и изпепеляваща мозъка.

Опита да си внуши, че е попаднала в странна и неочаквана, но не и трагична ситуация. Необходимо беше да си възвърне поне донякъде присъствието на духа. Не можеше безропотно да сведе глава пред жестоката прищявка на провидението, вперило парализиращ поглед в очите ѝ като кървав злодей от някой неин роман.

Последния път синоптикът бе съобщил, че температурата в Лас Вегас е четиридесет и осем градуса. В поразяващата с панорамата си Огнена долина, чиято пленница бе станала заради замрялата, безполезна кола, горещината бе не по-малко от петдесет! Беше ужасно, но ако искаше да остане жива, трябваше да търпи!

През изминалите четири часа Бренди бе чакала и се бе молила да ѝ помогнат. Търпението и упованието ѝ се бяха надпреварвали кое от двете ще я крепи по-дълго. Вече усещаше, че отчаяното им състезание завършва наравно. Горещината в луксозния капан ставаше все по-

непоносима. Инстинктивно съзнаваше обаче, че по-опасно би било да изостави колата и да поеме по пътя, прострял се пред премрежения ѝ поглед сякаш до безкрая. Извивките му напомняха змия, готова всеки момент да се събуди и да я ухапе, ако стъпи върху тъмния ѝ гръб.

Разсеяно се зарече да не напуска прохладата и закрилата на непретенциозната къща в ранчото си, освен в краен случай. Замечтана въздишка одра пресъхналото ѝ гърло. В мислите ѝ изплуваха тъмнозелените кедри и величествените борове на фона на опияняващите сини хоризонти и в гърдите ѝ сякаш нахлу свеж аромат. Отчетливо си припомни внушителните дъбове и свенливите върби около къщата, дивия люляк, пъстрите цветове на храстите и зелената трева по поляните в Кентъки, полюшвана от галещия вятър...

И все пак, въпреки въображението си на писателка, Бренди не можа да изпита прохладата на кристалните повеи, облъхвали косите и дрехите ѝ през онези щастливи дни, когато работеше на сенчестата веранда, разхождаше се боса из околните поля и горички или газеше по дъното на ручея край къщата.

Беше прекалено обезсърчена от коварството на съдбата, за да се тревожи за други неща — като бъдещите си отношения с издателската компания „Дийвън“, например. Ако не бе поела ангажименти към нея, не би се озовала в сегашното опасно положение. Безуспешно опита да си спомни името на човека, предложил Огнената долина като най-подходящо място на действието за новата ѝ научнофантастична книга. А и да си спомнеше, можеше ли да го вини за злополуката?

Отсега нататък няма да се заема с друго, освен с любовни романи, трилъри и уестърни! Кой знае защо, всеки път, когато се захващаше с научна фантастика, я сполетяваха опасни изненади.

Сети се, че може да потърси отговорност от агенцията за коли под наем „Фарли“ — ако не за спуканата водна тръба и неизправната климатична инсталация, то поне за празната туба за вода в багажника. С раздразнение си спомни обаче, че тъкмо представителят на компанията я предупреди да не тръгва за пустинята, без да е наляла поне по литър вода за всеки човек в колата. Днешната случка щеше да ѝ даде добър урок! Занапред ще се грижи по-добре за интересите и сигурността си — така както правеше по-рано.

Стана ѝ неприятно при мисълта, че глупаво е пренебрегнала най-важното — собственото си оцеляване. Замисли се за внезапно

напусналата я смелост, за решителността и жизнеността, на които се дължаха творческите ѝ успехи и независимият стил на живот.

Напоследък бе допуснала прекалено много проблеми да обременяват трезвия ѝ разсъдък и свободата на действие. Какво я бе накарало да преработи по вкуса на издателство „Уебстър“ последния си исторически роман? Не ѝ бяха особено необходими нито добрият аванс, нито солидните доходи от допълнителните продажби. Нима материалните интереси бяха слабото ѝ място?

Поддала се бе и на увещанията да добави няколко еротични сцени и фрапиращо убийство в оригинала на „Жестоките стрели на любовта“, въпреки че отначало бе възразила срещу подобни промени, които ѝ налагаха в името на касовия успех. И как иначе — бяха истинско предизвикателство за добрия вкус! Освен това се опасяваше, че с грубите промени на фабулата ще засегне и индианците сиукси. Въпреки всичко, романът скоро стана бестселър и даже решиха да го екранизират.

Сценаристът поиска да бъдат внесени още по-драстични промени и по-детайлни сцени, изпълнени със секс и кърваво насилие. Нейното желание беше романът да заслужи литературно признание в първоначалния си вид — като правдиво отражение на историята на сиуксите, а не чрез превръщането му в посегателство върху достойното им историческо наследство. Можеше ли обаче да се води аргументиран спор с читателите за техните изисквания към писатели и филмови продуценти?

Очевидно беше вярно, че на автора е позволено да оформя произведението си само донякъде. Сигурно в това се криеше причината за огорчението ѝ — след направените промени книгата сякаш не бе написана от нея.

В съзнанието ѝ се загнезди въпросът дали парите и славата имат толкова голямо значение. Сякаш още чуваше последните доводи на Кейси: „Моля те, послушай ме, Бренди! Можеш да работиш по цял ден, но ръкописът ще остане да събира прах в чекмеджето, ако не дадеш на читателите онова, което очакват. Искат ли секс, кръв и натурализъм, замижи и дай на някой друг да допълни ръкописа. За какво ти е литературният талант, ако никой не купува и не чете твоите книги? Нямах друг избор — и издателите, и читателите имат изисквания, с които трябва да се съобразяваш! Когато завършиш

последната си научнофантастична книга, ще се заемем с екранизацията на «Стрелите». Много добре ти е известно, че няма да откупят правата без исканите от тях промени. Обмисляй, терзай се, но знай, че няма да чакат отговора ти безкрайно!“

Не беше ли така в действителност? Бренди бе склонна да допусне, че Кейси е права. Може би наистина трябваше да угажда на читателите си с пикантни романчета, в които няма никакво място за въображението.

Та нали Кейси Тривърс беше най-способната от всички известни литературни посредници и в същото време — нейна най-добра приятелка, откакто се помнеше! Кейси никога не ѝ бе давала погрешен или безполезен съвет. Тя притежаваше нещо повече от компетентност. На нея можеше да се разчита, внушаваше добронамереност, доверие и жизненост. И все пак красивите устни на Бренди се свиха от усещането за прекалена меркантилност.

Отпусна се настрани върху широката седалка, за да избегне преките лъчи на изгарящото слънце и да почувства всеки полъх на едва доловимия вятър през разтворените врати. Над предницата на колата трептеше омара, но вече не се виеше пара. Спряло бе и продължителното съскане. Цареше призрачна тишина.

Нямаше нужда да си гори ръцете, за да повдигне капака на двигателя. Където и да беше повредата — в радиатора или в някоя обикновена тръбичка, не бе в състояние да я отстрани.

Отдавна свикнала сама да носи отговорността за своя живот, напоследък Бренди беше потресена от пристъпите на безсилие и сполетелите я поражения. Вече ѝ се струваше, че губи самообладание пред хора и в непредвидени ситуации. Не можеше да не си зададе въпроса дали дотогава успехът не я бе спохождал твърде лесно. В нея още гореше любовта към творчеството, но нещо се бе променило. Изчезнало беше обичайното безгрижие и щастливата ѝ усмивка. Искаше нещо повече от живота и от себе си.

След онзи зловещ момент, в който колата окончателно спря, Бренди не можа да я помръдне от неподходящото място — по средата на тесния, криволичещ между хълмовете, път. Само разтвори всички врати като предупреждение към другите шофьори. После, когато вече не пареше, вдигна и капака на мотора. Със съзнанието, че е взела всички възможни мерки за сигурност, седна в очакване на помощ.

Съвсем скоро почувства непоносимата жегата. Почти веднага откри и празната туба за вода в просторния багажник на колата. Тогава пламналият ѝ мозък бързо съобрази: нямаше вода, въпреки че само на няколко километра се намираше езерото Мийд; наоколо нямаше никаква друга сянка, освен тази в нагрятата кола; пътят бе пуст, а все още беше обяд — до настъпването на мрака и прохладата оставаха дълги часове.

Автобусите с туристически групи отдавна бяха завършили екскурзиите до този район — още в първите часове след изгрева. Повечето туристи идваха в Лас Вегас не на излети в безлюдната пустиня на петдесет километра от града, а от любов към хазарта и екстравагантните спектакли. Всички разумни хора прекарваха горещите обедни часове под покрив, в прохладата на климатичните инсталации. При малко повече късмет следващите туристи щяха да пристигнат преди залеза, едва след няколко часа...

След злополучната повреда времето запълзя като охлюв. Бренди все по-остро чувстваше самотата. Зелените ѝ очи често обхождаха причудливата гледка наоколо. Все пак трябваше да признае, че описанието на тази долина — странна приумица на майката природа, беше най-подходящо за „Мрака на Венера“. Местността наистина караше човек да мисли, че е попаднал на друга планета: черни храсти и безлистни бурени, кактуси с различна форма, сякаш разхвърляни из безжизнената и враждебно настроената околност. Нямаше никаква зеленина, нито едно дърво, което да зарадва погледа. Всичко бе покрито с различни по големина камъни и чакъл във всевъзможни оттенъци между черното и мръснобялото. Всичко, с изключение на исполинската тъмночервена верига от хълмове, издигащи се отвесно като открито предизвикателство към самото небе.

Причудливото и неестествено редуване на върхове и падини бе дало на местността най-подходящото име. При изгрев и залез слънчевите лъчи докосваха наситеночервените възвишения и те сякаш избухваха в пламъци, бурни и разгневени от хилядолетната борба с ветрове, редки дъждове и резки температурни промени.

Внимателният поглед веднага откриваше по набраздените им и разядени повърхности доказателствата за непрестанните атаки на времето и стихииите. Техните безмилостни нокти бяха оставили върху склоновете и фантастични, и съвсем реалистични форми и

изображения — резултат от безкрайната схватка, обгърнала долината с ореол на привлекателност и тайнственост, пред които човек не можеше да устои.

Усмихна се вяло. Впечатлителното ѝ съзнание беше преуморено от невероятни образи и асоциации. Когато тази сутрин за първи път навлизаше в долината, потръпна от изумление и възхищение пред дивата предизвикателност и неземната прелест на гледката. По скалните отломки, подаващи се над обветрените и опалени склонове от спечена червена глина, сякаш бяха пръснати играчки на някакво гигантско извънземно същество.

Формите им напомниха на Бренди детските игри с фигурки от червена глина, изобилстваща в южните щати. Изгряващото слънце галеше исполинските ръжди в червени очертания с огнените си пръсти. Под тях се разгаряха пламъците на фантастичен живот, сякаш митичният Феникс водеше отчаяна битка за своето прераждане. Тогава Бренди реши да се върне за фотоапарат и резервна лента, за да увековечи загадъчното очарование на долината. За да пресъздаде породеното настроение и чувствата си върху белите страници, изпитваше необходимост още много пъти да изживява удивлението от неизчерпаемите форми.

В онзи момент, въодушевена от сполучливата и навременна находка, не се поколеба да дойде в долината още веднъж, отново сама. Винаги вършеше работата си самостоятелно. Стремеше се да не се влияе от чужди впечатления и реакции — обект на нейните проучвания в процеса на подготовка за всяко ново произведение. Странно, като че тогава се беше поддала на някакво непреодолимо внушение да дойде тук още веднъж.

Както и в другите жанрове, в научната фантастика Бренди се чувстваше в свои води. С лекота разви идеята за странното си влечение към долината, предизвикано сякаш от свръхестествена сила, също като в известния филм за извънземното Ити. Ако целта на това влечение бе да се подложат на изпитание амбициозността и решителността ѝ, край несъмнено не беше далеч...

Веднага си наложи да не драматизира излишно положението и да не дава ненужен простор на разпаленото си въображение. Намираше се в съвсем реална ситуация, при това — доста застрашителна!

Не носеше часовник. Нямаше представа колко е часът. С възмущение бе открила, че и в кадилака няма часовник. Ако се съдеше по положението на слънцето и годишното време, приближаваше пет. Останала в долината до този късен час, не можеше да знае за предупрежденията да не се навлиза в необитаемия район привечер, нито пък имаше възможност да научи за повредата на патрулния хеликоптер, обикновено кръжащ над тези места.

Горещината и липсата на вода вършеха своето. Необходимо бе да се напегне, за да съсредоточи вниманието си върху предстоящия залез. Всъщност май съвсем не беше в състояние да разсъждава ясно и да се съсредоточава върху каквото и да било...

Мислите ѝ се носеха насам-натам като лакоми за нектар пчели, стрелкащи се от един ярък цвят към друг. В главата си усещаше празнота и замайване, сякаш беше изпила цяла бутилка шампанско наведнъж.

Посегна отново да изтрие капчиците пот от челото и горната си устна. Почувства пръстите си изтръпнали и вдървени. Започна да я обзема непозната отпадналост. Все по-трудно ѝ се удаваше и най-незначителното движение. Не изпитваше друго желание, освен да спре лудото биене на сърцето и пулсирането на кръвта в слепоочията, да стихне засилващото се бучене в ушите ѝ. Безброй пъти беше описвала страданията и гибелта на хора, но никога не се бе замисляла как би изглеждала собствената ѝ смърт...

Малко преди да загуби съзнание, Бренди се учуди защо притъмнява и я обзема сънливост. В съзнанието ѝ за миг проблесна мисълта дали наистина не умира.

Стивън Уингейт тъкмо завършваше поредното изкачване, когато пред него се изпречи черен кадилак, непонятно защо спрял по средата на пътя. Беше се замислил за предстоящата среща с представителите на предприемаческата компания. Възнамеряваше да инвестира в нея, стига разчетите му за висока възвръщаемост от проекта ѝ в долината да се окажеха верни.

Обикновено се занимаваше с няколко делови въпроса едновременно. И тези дни, наред с работата по предстоящата конкретна сделка, той обмисляше друга, чиято реализация беше в

перспектива. Бе преценил, че има достатъчно време, за да огледа района. После щеше да отиде на вечерята, за да приключи с нефтената концесия и рафинерията.

И в този момент забеляза колата на пътя. Мигновено започна да убива скоростта на мотоциклета — едновременно със спирачките и с двигателя, за да удържи в равновесие мощния и тежък Харли Дейвидсън. Трябваше да спре, преди да се е блъснал в кадилака.

Имаше шанс и да успее. Поради лошата видимост беше отпуснал газта доста, преди да стигне билото на хълма, по което се виеше пътят... Стискаше ръкохватката на съединителя с такава сила, че кокалчетата на лявата му ръка бяха побелели. Пръстите на краката в скъпите ботуши от змийска кожа изтръпнаха от борбата с педала за скоростите — налагаше се мигновено да смени предавките до най-ниската.

Независимо от бясното усилие само със спирачките не би могъл да избегне подхлъзването извън пътя — към острите ръбове на камъните, шиповете на кактусите и нестабилния пясък. А може би, вместо да се забие в спряната по средата на пътя кола, е по-добре да рискува и излезе извън него? Противопостави на неочакваната опасност цялото си умение, решителност и физическа сила... Ето, тежкия мотоциклет се закова само на сантиметри от предната броня на черната лимузина!

Вече нищо не съдържаше яростта му. Дишаше тежко. От ноздрите му сякаш изригваше огън. Мускулите му бяха сковани от напрежение. Стиснал зъби в ядна гримаса, Стивън скочи от мотоциклета. Готов беше да пребие смахнатия шофьор на кадилака. Обутият му в ботуш крак ритна подпората на огромния Харли Дейвидсън с такава сила, че вместо да го изправи, за малко не го преобърна. Когато се отправи към колата със стиснати юмруци, морскосините му очи бяха присвити заплашително.

Причината за премеждието му бе или детинска лудория, или глупава небрежност. Очевидно колата не беше катастрофирала, но и не бе спряна, където трябва — на тесния крайпътен банкет. Сто и деветдесет сантиметровият мъж се наведе към прозореца. Искаше му се да вразуми несъобразителния шофьор с няколко гневни думи, а ако се наложи — и със сила. Погледът му веднага попадна върху привлекателна женска фигура. Направи усилие да овладее гнева си.

Трябваше да запази приличие, поне докато изясни странната ситуация, в която се размина на косъм най-малко с осакатяване.

— Госпожице? Лошо ли ви е? — прозвуча дълбокият му глас.

Не му отвърна нито глас, нито жест. Леко я побутна по рамото и повтори въпроса. Отново никаква реакция. Стивън заобиколи колата и се наведе над седалката през дясната врата. Очевидно жената не бе в състояние да му отговори. Издърпа отпуснатото тяло от нажежената кабина и внимателно го положи върху мекия прахоляк край пътя.

Когато отстрани овлажнялата светлокестенява коса и видя за първи път пламналото лице на Бренди, той несъзнателно се вгледа в привлекателните черти, обрамчени от къдрици с цвета на отлежал коняк. Погледът му се плъзна одобрително по гладката златиста кожа. Носът бе прав — нито къс, нито прекалено дълъг. Внимателно повдигна клепачите и се взря в наситенозелените, със златисти петънца очи. С усилие се откъсна от тях — сякаш притежаваха магическа сила, като очите на екзотична дива котка.

Изненадващото премеждие бе изострило сетивата му. През последните дни неведнъж го обземаше досада и униние. Ако му бе нужно силно, шокиращо преживяване, за да се мобилизира и възстанови обичайната си форма, възникналата ситуация бе повече от подходяща.

Заинтригуван, той се впусна да разплита загатката. Въпреки че привлекателното създание пред него имаше подчертан загар, ясно личеше избилата по деликатните скули червенина. Устните, пълни и леко разтворени, наподобяваха разтегнато сърце. Внимателният му поглед забеляза фините бръчици край устата и очите, които издаваха по-скоро приветлив характер, отколкото следи от възрастта — беше на не повече от двадесет и пет-шест години.

Очите му се спряха върху съблазнителната фигура на непознатата, като я преценяваха от позицията на красив и богат ерген, преследван от представителки на нежния пол. Според него беше висока около метър седемдесет и пет и тежеше не повече от петдесет и пет килограма, и то с дрехите. Тялото ѝ, стегнато и стройно, издаваше жизненост и самостоятелност — качества, които Стивън ценеше.

Тъмносините ѝ джинси носеха името на престижна фирма и подчертаваха плоския корем и стройните издължени крака. Под вталената ѝ копринена блуза на едри цветя изпъкваха очертанията на

добре оформен бюст. Пламналата, преливаща в пепеляви петна, кожа на лицето, лепнещите от пот дрехи и тяло показваха, че се е натъкнал на енергична личност, изпаднала в беда поради погрешно решение.

Неодобрителна гримаса премина по лицето му, когато забеляза на краката ѝ белоснежни тенис обувки адидас. Бяха в явен дисонанс със скъпите дрехи и още по-очевидно контрастираха с ефектните златни бижута по нея. Подтикнат от натрапчиво съмнение, огледа лявата ѝ ръка. Нямаше венчална халка, а само пръстен със смарагди и диамант, подходящ и за вечерно облекло.

Стивън сви могъщите си рамене. Реши, че тази непредпазлива особа е твърде привлекателна и апетитно закръглена точно там, където трябва. Потърси пулса на изящната гладка ръка и усети галещата ѝ нежност. Доближи ухо, за да чуе ускорения ритъм на сърцето, и вдъхна аромата на изтънчен парфюм, от който кръвта му кипна.

Загорялата ѝ кожа беше прекалено влажна. Озадачи го и обстоятелството, че е припаднала. Нямаше външни контузии и рани — явно не бе пострадала при катастрофа. Като че ли изведнъж е спряла колата и се е свлякла на седалката! Разтревожи се, че не идва в съзнание. Не беше пияна — в дъха ѝ нямаше и следа от алкохол. Ако причината бяха наркотици, то здравата бе прекалила с дозата...

Стивън съзнаваше, че е длъжен да се погрижи за нея, като в същото време негодуваше срещу така ненавременната ѝ намеса в претоварената му програма. Погледна часовника си. Сякаш съдбата бе решила да поразии това прекрасно същество в най-неподходящия момент!

Трябваше да потърси отговор на загатката в колата. Необходими му бяха само няколко секунди, за да открие спуканата тръба и празния радиатор на двигателя. Допусна вероятността жената да е оставена в колата от неин спътник. Възможно беше да е отишъл за помощ. А можеше да е тръгнала на път и сама.

И в двата случая опасността беше явна. Също така очевидно бе, че или е изпила целия си запас от вода, или изобщо не е имала какво да пие — още една глупава грешка! Упрекна се за прекаления интерес към нещастната жена. Стигаха му другите нахални и алчни същества от женски пол, от които нямаше спасение.

Стивън Уингейт въздъхна тежко. Беше раздразнен. Не отричаше, че вината за честите неприятности с противоположния пол е отчасти

негова. Омръзнала му беше играта, в която жените изискваха от него повече, отколкото беше готов да даде или пожертва. През горещите летни дни беше започнало да го безпокои непознато чувство на самота. Склонен бе да приеме, че в живота си има нужда от жена, но такава, която обича и желае именно Стив, а не „магната Стивън Уингейт“.

Ако липсващата частица в мозайката на живота му беше подходящата жена, защо досега не я бе открил? Броят на завоеванията му беше голям, обаче се дразнеше, че жените виждат само неговата външност, положение и богатство. Естествено беше мъж като него, достигнал самостоятелно върховете на успеха, да привлича безброй нежни същества. И ето, че сега най-неочаквано на пътя му се изпречи още един проблем с жена!

Благороден и мъжествен човек като Стивън Уингейт не можеше да продължи пътя си и да изостави пострадалата на произвола на съдбата. Явно бе припаднала от горещината. Колата ѝ беше повредена, а самата тя видимо отпадала с всяка изминала минута. Освен това може би недалеч оттук имаше още някой, тръгнал да търси помощ и също пострадал, вероятно повече от своята спътничка.

Часът на днешната му среща приближаваше. Ако не започнеше да действа незабавно, нямаше да изпълни нито едното, нито другото си задължение, изруга тихо. Нормален човек не можеше да постъпи по друг начин — засега трябваше да забрави деловите въпроси и приятната вечеря и да откара тази зловеща млада дама в болницата на Лас Вегас. Беше толкова беззащитна и красива! Усмихна се лукаво. Може би тя щеше да намери подходящ начин да му благодари за спасения си живот!

Ако имаше късмет, след няколко километра би трябвало да срещне кола на пътната полиция и да качи в нея пострадалата. Изключи черната лимузина от скорост, избута я извън пътя и включи аварийните светлини. Щяха да предупреждават минаващите, докато издържи акумулаторът. Повредената кола остави на грижите на полицаите. За всеки случай реши да заключи вещите на припадналата в багажника на кадилака. Усмихна се доволно, докато прибираше чифт леки сандали с ниски токчета. Беше отгатнал ето обувките, отговарящи на положението и вкуса ѝ сменени временно със спортни.

Хвърли при тях и ленения сак, но не се сети да потърси документите ѝ. Забеляза в багажника фотоапарат и куфарче, на които

не обърна никакво внимание.

Любопитството обаче го застави да надникне в златистата пътна чанта. Вътре имаше фина копринена рокля в пастелни цветове: синьо, зелено и тъмnochервено. Прибра елегантната дреха, представяйки си как щеше да изглежда непознатата, обгърната от нежно стелещата се тъкан.

Затръшна капака на багажника. Погрижи се да затвори и вратите, за да изключи вътрешното осветление и удължи живота на акумулатора. Ядосан от първоначалната си нерешителност и изгубеното време, бързо напъха ключовете на колата в джоба си. Когато се върна при пострадалата жена, в напрегнатото му съзнание проблесна нов въпрос: как да откара на мотоциклет припаднал човек? Наведе се и я огледа още веднъж. След това я вдигна и с лекота я понесе към мотоциклета.

Дългите му крака в светлосини фабрично избелени джинси яхнаха седалката. Сложи безчувствената пътничка отпред, с лице към себе си, като внимаваше да не я опари нагрятият двигател или ауспухът. Прехвърли левия ѝ крак над дясното си бедро, а десния — над лявото. Свали от врата си жълтата кърпа, предназначена да попива потта. Завърза с нея китките на момичето и прехвърли ръцете му през раменете си така, че да обвият стегнатия кръст, по който нямаше нито един излишен грам. Свързаните ръце сякаш прегърнаха мускулестия му гръден кош и притеглиха към него пламтящото тяло. Стивън се пресегна назад и напъха стъпалата ѝ в багажните кутии от двете страни на задното колело. Нямаше как, наложи се да изостави пластмасовите капаци — после щеше да търси нови. По-важно бе да фиксира краката, за да не попаднат между спиците... Ето — тялото на момичето е плътно притиснато към гърдите му, а краката са предпазени от всякаква опасност. Можеше да потегля. Едва сега се сети, че през цялото време не бе свалил индиговосиния шлем. Несъмнено от самото начало на тази история мислите му бяха заети с други неща. Чак сега осъзна как би изглеждал в очите на всеки, който го види с момиче, увиснало на гърдите му с вързани ръце. Стивън бързо започна да разкопчава бледосинята си риза с избродирани на гърба и гърдите жълти орнаменти. Нямаше нужда да привлича вниманието на околните! Най-малкото щяха да му посветят още някоя пикантна вестникарска статия. До гуша му бе дошло да излагат личния

му живот на показ! Даже богатството и големите връзки невинаги бяха в състояние да му осигурят уединение и покой. Е, той никому не беше останал длъжен...

С хаплива усмивка си спомни какъв урок бе дал на най-нахалния и редовен натрапник в личните му проблеми.

Докато опитваше да изхлузи ризата, остро почувства близостта на стройното податливо тяло, отпуснато върху неговото. Неволно си припомни многобройните достойнства на младата жена — съблазнителна фигура, готови за целувка устни, прелестни като на видение от мъжки сън черти на лицето, издаваща склонност към веселие и закачки предизвикателна брадичка. Кожата ѝ сякаш приканваше да я помилват. Безгрижно разпилените къдрици с цвят на зряло жито като че примамваха пръстите да се заровят сред тях...

Внезапно блаженият израз на очите му изчезна, а лицето се изопна. Беше уловил насоката на своите мисли и усетил познатото напрежение в джинсите си. Опита да си обясни как е възможно припаднала жена да му въздейства така възбуждащо. Явно беше прекалено привлекателна и сигурно бе сломила доста мъжки сърца. Жените винаги използват безцеремонно своята външност!

Наметна ризата си върху нея и прехвърли ръкавите зад гърба си. Опипом прикри с тях завързаните ръце. Въздъхна с облекчение — сега спътничката му изглеждаше като заспала или като безгрижно момиче, предизвикателно притиснало се към своя любим. Всъщност какво значение можеха да имат за него чувствата и мислите на някаква непозната? Интересуваше го единствено да уважават правото му на личен живот и неговото достойнство. По дяволите всеки, който има друго мнение!

Оставаше проблемът, че тя няма шлем. Не беше ясно и докога ще е в безсъзнание. Разбира се, нямаше нищо страшно, ако полицията го спре заради опасно каране, или защото пътуващата с него няма каска. С удоволствие би им поверил жената. Много по-опасно щеше да бъде, ако тя се свести, докато пътуват с мотоциклета. Започнеше ли да се дърпа, и двамата щяха да хвъркнат по дяволите! И все пак трябваше да опита да я спаси и да пристигне на срещата, преди нетърпеливите служители да са заминали за летището, където ги очакваше частният му самолет. Можеше да се предполага, че хора като тях, свикнали да

чакат с месеци, преди от някоя сонда да бликне нефт, ще проявят търпение и в подобен случай.

Стивън спусна прозрачния щит пред лицето си и вдигна опората на мотоциклета. Намери първа скорост с десния крак, стисна ръкохватката на съединителя с лявата си ръка и включи стартера. Одобрително се усмихна при изръмжаването на двигателя. Удоволствието да чувства ритмичната и лека работа на машината бе несравнимо. Запали светлините и освободи спирачката. Даде газ и потегли така плавно, че момичето в прегръдката му дори не се разклати. Докато следваше завоите на планинския път, острият му поглед непрекъснато обхождаше, търсеше предполагаемия спътник на припадналата. Ако в кадилака наистина е имало втори човек, можеше да се е отправил и в противоположната посока, към езерото. Стивън реши при първа възможност да уведоми полицията за загадъчния инцидент и оставената край пътя кола.

Макар че нямаше да му помогне особено, сиянието на изгрялата луна предизвика у него известно облекчение. С падането на мрака дневната горещина бе започнала да отстъпва пред подухналия хладен вятрец. Пропътували бяха доста километри. Наложил се да спре, за да прибере развяващата се пред очите му коса на момичето, която ограничаваше и без това намалялата видимост. Пръстите му запазиха усещането за меките къдрици, на които бе отнел свободата.

Като притискаше мотора между силните си крака, мислено изруга своята разсеяност. Протегна ръка назад и напипа пластмасовата бутилка с вода.

Вмъкна тясното ѝ гърло между полуотворените устни на непознатата и стисна. Повечето от затоплената течност се изля от ъгълчетата на устата ѝ, но въпреки това преглътна. След няколко опита той дочу тих стон и усети, че тя се притиска към гърдите му, както уплашеното дете се сгушва в баща си. Изпълни го неизпитвано дотогава удовлетворение на покровител и позабравено усещане как нещо сгрява сърцето му.

Още не беше дошла напълно в съзнание, ала Стивън знаеше, че водата непременно ще помогне. Отново навлажни устните ѝ и прибра бутилката. Провери дали пътничката му е добре закрепена и намести влажното лице на рамото си. Несъзнателно я притисна към себе си. Странно защо у него се зараждаше чувството, че това същество отсега

нататък му принадлежи. Дали не беше вярна китайската мъдрост, че човешкият живот става притежание на онзи, който го спаси?

Отново включи на първа и отпусна спирачката. Чак на петдесет и петия километър забеляза полицейска кола, която караше пред тях. Натисна газта и започна да сигнализира с фара, защото шофьорът пред него увеличаваше скоростта и разстоянието между тях започна да нараства. Натисна и клаксона. Изглежда го забелязаха. Колата отби на едно разширение встрани от пътя. Изравни се с нея и загаси мотора, да го чуват добре.

— Имам нещо за вас! Ето, това момиче. Намерих го в Огнената долина. Нямам представа откога е там. Тръгнах да я откарам в болницата, но вие, момчета, ще свършите тази работа по-бързо. Колата ѝ остана край пътя — спукана е тръбата на радиатора. Включих аварийните светлини, но акумулаторът едва ли ще издържи дълго. Заклучих вещите ѝ в багажника. Ключът е в джоба ми.

Стивън полегна назад и развърза ризата, усукана около неговото и нейното тяло. Наведе се, за да прехвърли вързаните ръце през главата си. Измъкна стъпалата от металните кутии и отпусна краката, прехвърлени върху неговите. През прозорците на колата полицаите подозрително оглеждаха него и пленницата му.

— Ето, поемете я. Ваш ред е да се заемете с нея. Закъснявам за важна среща — нетърпеливо подкани той. Розовите илюзии се разсейваха и го обземаше странно чувство на съжаление, необяснимо за какво.

Полицаите в униформи на щата Невада излязоха от колата бавно и предпазливо. И двамата впиха поглед в нахалника, раздаващ заповеди като старши офицер. Очевидно беше безцеремонен тип, а и цялата история звучеше съмнително. Налагаше се по-обстойна проверка.

— По-леко, не бързай, господине! Коя е тази? Твоето име? — попита единият — едър, тромав човек. Явно, че необясними случки като тази не бяха по вкуса му.

— Откъде да знам коя е? Не я познавам и не я бях виждал, докато преди час едва не си счупих врата заради нея. Изкачих хълма — и какво да видя? Изпречила се точно по средата на пътя! Ей тази дяволска блондинка! Автомобилът ѝ беше развален, затова я взех. Възможно е да е имало и още някой. Жена като нея трябва наистина да

е луда, за да поеме натам сама. По пътя дотук не видях никого. Така че спътникът ѝ може да е тръгнал към езерото, особено ако е за първи път по тези места. Няма да е зле да проверите — посъветва Стивън двамата удивени мъже.

— Ако не възразяваш, въпросите ще задаваме ние — натъртено отвърна полицаят, очевидно засегнат.

— Съгласен съм, господин офицер, само давай по-бързо! Както казах, закъснявам за среща. Това маце ми създаде вече предостатъчно усложнения. Ще се радвам да ме избавите от по-нататъшните грижи около него.

— Твърдиш, че не знаеш коя е? — със скептичен тон запита униформеният. — Просто си я намерил в долината?

— Точно така! — изръмжа Стивън, раздразнен от подозрителността му и губенето на безценно време.

— Къде е чантата ѝ? А шофьорската книжка? — присъедини се вторият полицаи към неприятния разпит.

— Казах вече: заключих вещите в багажника на колата. Не помислих, че трябва да нося чантата или паспорта ѝ. Изглеждаше съвсем зле, затова я метнах на мотора и потеглих. Предполагам, че веднага трябва да я откарате в болница.

Преди полицаят да е успял да каже нещо, Стивън решително стовари в ръцете му своя товар. Младежът, явно ерген, онемя и се втрени в изящното женско лице. Овладея се, преди да е подсвирнал от възхищение, но не успя да прикрие лакомия поглед на широко отворените си очи. Недостойна реакция, която не се хареса на Стивън.

— Един момент, не бързай! Кой си ти? Откъде да знаем дали не си ѝ направил нещо? Дали не е пияна, или наблъскана с наркотици? — заразително първият полицаи, съзнаващ как ще се отрази на неговата кариера, ако допусне някой престъпник да му се изплъзне.

— Само оказах помощ на една пострадала жена — изпъшка от нетърпение и яд Стивън. — Нямам представа какво ѝ е. Предполагам, че е топлинен удар. Не съм я докоснал с пръст, освен че ѝ помогнах — заяви по-меко той, като си даде сметка за своя възбуден вид и възможните предположения на полицаите.

— Да видим шофьорската ти книжка — заповяда полицаят.

— Хайде, оставете това! Закъснявам! — възпротиви се Стивън. Не му се искаше да го познаят — журналистите веднага щяха да

решат, че случката е забавна.

— Книжката! — настоя полицаят, усъмнен от капризното и странно поведение на непознатия. Нямаше да пусне този вироглавец, докато не провери дали казва истината!

Стивън ядосано измъкна портфейла си и извади искания документ. Подаде го на полицаия. Този грубиян му губеше времето, въпреки че той беше изпълнил докрай задълженията си, продиктувани от елементарна човещина! Впи поглед в очите му и премигна от нарастващото си раздразнение. Униформеният показва книжката на своя колега. Двамата започнаха да се вглеждат ту в лицето, ту в името под снимката.

— Тук пише, че си Стивън Уингейт. Гледай ти, никак не ми приличаш на петролен магнат. Имаш ли още някакъв документ, за да потвърдиш самоличността си? Откраднал си книжката от господин Уингейт, така ли? — изрече полицаят със съмнение, след като се сети чие име е написано в документа.

— А защо си я овързал така? — намеси се по-младият. — Мислиш, че една тъпа шега или отвличане ще мине току-така, нали?

— Това е невероятно! — избухна Стивън. — Не съм я виждал никога досега! Ако бях забъркан в нещо незаконно, щях ли да гоня двама полицаи, за да им предам жертвата си!

Той не знаеше, че по-възрастният от двамата бе забелязал у него Колта 38 — револверът, който винаги носеше със себе си за самозащита. Беше го измъкнал от кутията на мотоциклета, за да не изпадне, след като махна капачите.

След като видя оръжието, полицаят внимателно измъкна своя пистолет. Странната среща с дългуча пред него му припомни, че неотдавна лейтенант Стариъс бе убит, когато се беше отзовал на сигнал за помощ по радиото. Безпокоеше го и обстоятелството, че ръцете на неговия подчинен са заети е жената, докато този тип беше освободил своите. Насочи своя Магнум 357 към изненадания Стивън и отчетливо предупреди:

— Стой спокойно, докато проверя и теб и щурите ти приказки. Клиф, сложи момичето на задната седалка. Провери дали наистина е в безсъзнание. Виж също дали има оръжие и някакви документи. След това сложи белезници на мъжа. Нещо не ми харесват неговите

брътвежи. Стивън Уингейт си бил, а? Като я оставим в болницата, ще видим кой си.

— Стига шеги! — очите на Стивън блеснаха ядно. — Ще направиш голяма грешка, ако посмееш да ме арестуваш! За първи път я виждам днес. Сигурно трябваше да я зарежа и да ви се обадя къде е чак когато се върна в хотела! Колкото до вързаните ръце — как иначе да я закрепя, за да мога да карам мотоциклета?

За полицаите гневното му задъхване беше само допълнително доказателство, че е опасно възбуден. А пламналият Стивън пресмяташе колко ще му струва извършеното добро дело: ако не се явеше на срещата до един час, губеше нефтената сделка и вложените досега в нея половин милион долара! Нито една смахната жена не струваше толкова пари. Внезапно му хрумна, че неслучайно го бавят — очакваше се предстоящият договор да му донесе няколко милиона!

— Няма полза от много приказки! Ако казваш истината, няма да те задържа дълго. А ако ли не...

Полицаят замълча многозначително. Явно не вярваше на казаното от Стивън. Беше решил, че този човек е прекалено нервен, за да заслужава доверие. Внимаваше да не спомене забелязаното оръжие, докато неговият съекипник не освободи ръцете си. Невъзможно бе да е сбъркал — какво би търсил Уингейт в тази пустош, възседнал мотоциклет по никое време? Истинският Уингейт беше един от най-богатите хора в света — сигурно като Крез можеше да превръща всичко в злато.

Пререканията им продължиха още няколко минути, докато другият полицай се занимаваше с Бренди. Намести я на задната седалка и потърси по нея скрито оръжие. Преряза с острия си нож кърпата, с която бяха вързани ръцете й. Натъпка я в джоба си, явно като веществено доказателство. След това се върна да сложи белезници на противящия се разпален мъж.

Когато по-старшият му заповяда да вдигне ръце, Стивън се разяри. Подчини се чак когато разбра, че сериозно го подозират. Едва тогава полицаят каза на втория да издърпа пистолета от ботуша на задържания. Притиснаха Стивън към колата и го опипаха за друго оръжие. Това го вбеси още повече.

— Прекалявате! Имам разрешение за пистолета! — запротестира той срещу действията на полицаите. — В портфейла ми е!

— Само ако наистина си Уингейт — изсумтя в отговор офицерът и кимна на колегата си. — Слагай железата!

В следващия момент белезниците щракнаха на ръцете на Стивън. Отказът му да обясни тайнственото си пътуване до Огнената долина и толкова важната си среща същата вечер допълнително усложни положението. Не помогна и закана му да накара двамата престараващи се полицаи, а и жената — причина за всички неприятности, да запомнят този ден за цял живот.

По-възрастният полицаи трябваше насила да отведе разпаления Стивън в колата и да го напъха на задната седалка при Бренди. Когато на един завой главата ѝ се свлече на рамото му, той се намръщи. Мислено се зарече, че и тримата ще платят скъпо за непростимата намеса в личния му живот и за просташкото посегателство срещу мъжкото му достойнство. И всичко това само защото се вживя в ролята на добрия самарянин! Стрелите на гнева му отново се насочиха към жената до него.

Старшият полицаи предварително съобщи по радиостанцията в болницата, че ще докарат припаднала пациентка, вероятно получила топлинен удар. Поиска друга патрулна група да провери версията на Стивън за колата на пострадалата и причината за произшествието. След като му зададе няколко въпроса, съобщи описанието и отговорите на задържания и поиска дежурният сержант да направи необходимата справка.

Преди още да стигнат до болницата, униформените мъже вече се извиняваха на нетърпеливия пътник. В болницата Стивън трябваше да отговори на безброй въпроси, свързани с пострадалата. Едва след това го откараха в хотела. Младият полицаи изскочи да му отвори вратата, преди колата да спре. Отново го помолиха за извинение.

— Извинете ни, господин Уингейт! — нареждаше старшият, като се свиваше неловко под ледения поглед на доскорошната си жертва. — Нямахме как да проверим веднага дали казвате истината. Хора като вас пътуват в луксозни лимузини с шофьори, а не сами през пустинята, и то на мотоциклет! Не ни се сърдете, че не ви повярвахме. С този пистолет и странен вид... Разчитайте на нас винаги, когато можем да ви бъдем полезни!

Стивън се постара да прикрие гнева си. Щеше да поиска от двамата полицаи още нещо. Затова се усмихна великодушно.

— Направете ми една услуга. Ще ви бъде признателен, ако в протокола впишете, че онова дяволско създание в долината днес следобед е спасено от някой си Ланс Рейнолдс. Човек трябва винаги да внимава за репутацията и личното си спокойствие. Не бих искал журналистите да раздухат този дребен инцидент. Нали разбирате какво имам предвид? Сигурно са ви познати любителите на сензации и дребните изнудвачи.

— Ако става въпрос за протокола, то несъмнено Ланс Рейнолдс е помогнал на една непозната днес следобед в Огнената долина. Можете да разчитате, че нито аз, нито партньорът ми ще споменем името ви пред когото и да било. Нека незначителната случка си остане наша тайна. Вече са изпратили екип от сервиза да докара колата й. До полунощ ще знаем коя е жената и какво е търсела там. Много ви благодаря за проявеното разбиране, господин Уингейт! И лично ще се погрижа утре да докарат мотоциклета ви.

— Отлично. А ако на вас, господа, трябва помощ, можете винаги да ме потърсите. Да, щях да забравя! Когато разговаряте с младата дама, също не споменавайте моето име! И без това достатъчно много жени тичат след мен заради парите ми.

Стивън произнесе последните думи с отегчение и насмешка. Беше забелязал глупавата усмивка на полицаия Клиф и веднага си спомни как той поглъщаше с очи припадналото божествено създание, озовало се в ръцете му по волята на съдбата.

Патрулната двойка се качи в колата и потегли. От хотела веднага изскочи елегантен мъж. Сапфиреният поглед на Стивън се спря преценяващо върху стария му приятел и делови партньор. Веднага се виждаше, че Брент е извънредно развълнуван. Какво да се прави, винаги се притесняваше, когато работата опираше до по-солидна сума.

— Къде се бавиш до сега, Стив? — загрижено занарежда той. Беше единственият човек, който си позволяваше да се обръща към Стивън Уингейт фамилиарно. — Изцедих целия си репертоар... Едва задържах гостите, докато дойдеш! Сделката е прекалено голяма, за да я провалим. Остават ни по-малко от двадесет минути. Хайде, докато не е ставало късно!

— Ако ти кажа къде бях и какво се случи, старче, едва ли ще ми повярваш! — засмя се Стивън. — Но няма да сбъркаш, ако отсега нататък ме наричаш с името на непобедимия рицар — сър Ланселот.

Разтърси глава и уверено влезе в разкошните зали на хотела, наети от него за днешния прием. Прекрасната непозната бе престанала да изпълва мислите му.

ВТОРА ГЛАВА

— Кръвно: сто и тридесет на деветдесет и пет... Дишане: повърхностно и учестено... Пулс: сто удара в минута... Температура: четиридесет градуса и две десети... Зеници разширени, но реагират. Електрокардиограма: без особености. Електроенцефалограма: без особености — докладва сестрата резултатите от изследванията на Бренди.

— Запишете: слънчев удар. Не! Поправете го на топлинен — няма изгаряния от слънцето. Ще трябва първо да свалим температурата. Значи четири часа — в ледена вана. Когато температурата спадне под тридесет и осем и пет — увиване в мокри чаршафи. Погрижете се за масажи, особено на краката и ръцете. Сложете я на системи с обикновен физиологичен разтвор — по сто милилитра на час. Ако се появи възпаление или се наруши кръвоснабдяването на някой орган, веднага се обадете на дежурния във вътрешно отделение. Засега главното е да възстановим най-бързо и пълно изгубените течности и соли — доктор Адам Рос даваше указанията си, без да погледне старшата сестра. Изведнъж се обърна към нея: — Изясни ли се коя е тя? Трябва да направим запитване в нейната болница дали има някакви алергии или непоносимост към определени медикаменти — без нужда поясни той, докато очите му крадешком продължаваха да оглеждат Бренди.

— Още не, доктор Рос. Патрулният полицаи обеща да ни съобщи веднага, щом получат някаква информация.

Доктор Рос продължи да размишлява за красивата пациентка наум. Внезапно на лицето му се изписа задоволство и той издаде нови нареждания:

— Впишете в картона ѝ моето име. Уведомявайте ме за всяка промяна в състоянието. Ако дойде в съзнание, преди да завърши визитацията, съобщете ми веднага... Когато се обадят от полицията, повикайте ме да говоря с тях.

Не го оставяше на мира мисълта, че би било глупаво да остави такава хубава жена в ръцете на друг лекар. Забелязал разменените между сестрата и дългоносата стажантка намигвания, той ги изглежда предупредително. След това тръгна към вратата на кабинета за спешни случаи с гордата походка на пингвин. Даваше си вид, че не се притеснява от неотдавнашните неприятности, които бе имал заради ухащването на друга красива пациентка...

— Лежете спокойно, госпожице, иначе иглата ще ви разкъса вената! — стигна до съзнанието на Бренди строгото нареждане. — Още няколко минути, и ще ви извадя от ваната. Имате късмет, защото температурата ви спадна по-бързо, отколкото очаквахме! Само спокойно, миличка — забележимо омекна гласът на сестрата.

— Спок-койно ли? — изтощена попита Бренди. — 3-замръзвам! К-какво се — е случило? К-къде с-съм? — смутено прошепна тя с тракащи зъби.

— В болницата на Лас Вегас. Получила си топлинен удар. Ваната с лед ще свали температурата и ще ти възвърне част от загубените течности. Към лявата ръка сме закрепили система за венозно преливане, затова се постарай да не я движиш — успокоя я грижовният глас.

— Как... попаднах... тук? — опита да разбере Бренди, когато съзнанието ѝ започна да се прояснява. — Последното... което помня... Беше ужасно горещо...

— Един минаващ мотоциклетист те е намерил и те докара. Ако не се лъжа, казва се Ланс Рейнолдс. Едва ли са ти оставали повече от три-четири часа живот — бегло отбеляза сестрата, докато проверяваше дали Бренди не е разхлабила прозрачната тръбичка на стъклената банка.

— Ланс Рейнолдс?

Името не ѝ говореше нищо.

— Точно така, душко. Опасен хубавец, доколкото успях да го видя. Жалко, че си била в безсъзнание — пошегува се сестрата, за да ободри изтощената, трепереща жена. — Как се казваш? Този Рейнолдс беше забравил да вземе документите ти. Патрулните отидоха да приберат колата и вещите.

— Катрин Александър.

Явно нейното име пък не говореше нищо на сестрата.

— Имаш ли алергия към нещо, или някакви постоянни проблеми със здравето, госпожице Александър? Госпожица, нали? Забелязах, че не носиш халка.

— Да... Никакви... проблеми досега. Откога... съм тук? — зъбите на Бренди продължаваха да тракат от студ. От време на време тръпките ѝ разплискваха плуващите в плитката вана парчета лед.

— От около четиридесет и пет минути. Какъв е адресът ти? — продължи сестрата да задава въпросите си и да отбелязва нещо в картоната.

— Пощенска кутия деветдесет и едно, Лондон, Кентъки — отговори Бренди, като изчакваше сестрата да свърши със записките, преди да ѝ зададе други въпроси.

— Къде е Лондон, Кентъки? Досега не съм чувала за него?

— М-между Лексингтън и Ноксвил... Много тихо и спокойно място. К-колко е часът? — тя се опита да огледа затъмненото помещение.

— Наближава десет — хвърли поглед върху часовника си сестрата.

— Десет! Н-но нали казахте, че с-съм тук по-малко от час? З-значи съм била... в безсъзнание през цялото време? — изстена Бренди, поразена от мисълта, че е била напълно безпомощна в ръцете на случайни хора.

— Да, душко — беше неутешителният отговор. — А сега отивам да съобща на доктор Рос, че си се съвзела. Когато те докараха, той пое лечението ти.

Пациентката беше прекалено разстроена, за да обърне внимание на злъчния тон, с който сестрата произнесе името на Рос. Госпожа Денели не можеше да си представи по никакъв начин как този противен похотлив мъж е допуснат на работа в болницата. Само се представяше за най-великия лекар или се увърташе около някоя фуста!

Бренди погледна мократа си болнична нощница. През нея тялото и прозираше напълно. Изпълни я ужас, че така може да я види друг човек, и то мъж. Какво от това, че е лекар!

— Преди това м-може ли да се изсуша и да обл-лека нещо друго? — спря тя сестрата и срамежливо се прикри с ръка. — Т-така

все едно съм г-гола. И ми е м-много с-студено! М-моля...

Сестрата се обърна и насмешливо поклати глава. Искаше ѝ се обаче да ядоса безцеремонния и неприятен доктор Рос, затова се съгласи с усмивка. Помогна на Бренди да стане от ваната и преди тя да успее да възрази, издърпа мократа нощница от дясната и ръка. Едва сега Бренди осъзна, че дрехата е била само подпъхната под лявата мишница и закрепена с дълга лента лейкопласт, вместо да е закопчана на гърба ѝ, каквато бе практиката в американските болници. Изчерви се, смутена от голотата си и от притеснение да не влезе някой.

— Внимавай, подът е мокър, душице — предупреди сестрата добродушно. — Остава само да се подхлъзнеш и да си счупиш крак или ръка — мърмореше тя, докато бършеше с хавлиена кърпа мократа, настръхнала Бренди. След това я поведе към високото хирургическо легло в другия край на стаята. — Ще стигнеш ли дотам? Хвани се за мен.

Бренди се подпря на ръба на ваната, докато сестрата я загръщаше в друга болнична нощница, синя, с копчета на гърба. Тъй като не можеше да облече лявата ръка заради системата за преливане, сестрата само прокара дрехата под мишницата ѝ, като напъха навътре празния ръкав.

— Къде са бикините ми? — изчервена от притеснение, попита Бренди. Без тях продължаваше да изпитва чувството, че е съвсем гола.

Сестрата въздъхна отегчено. Донесе ролка лейкопласт от съседното помещение, откъсна дълга лента и загърна на гърба нощницата, чиито поли се разтваряха над изваяните задни части.

— Засега това е всичко, което мога да направя. Дрехите ти бяха мокри от пот. Пратих ги за пране.

— Благодаря. А сега? — гласът на Бренди звучеше по-уверено, защото вече се постопляше.

Сестрата уви краката ѝ с одеяло.

— Доктор Рос ще дойде да те прегледа. Сигурно ще отговори на всичките ти въпроси. А сега легни, докато включва нова банка физиологичен разтвор към системата. Отпусни се и опитай да си починеш.

Потреперващата пациентка веднага изпълни указанията.

Преди да се заеме със следващата задача, сестрата позвъни на лекаря и му съобщи със служебен тон:

— Пациентката в спешния сектор е в съзнание.

Изслуша някакви дълги разпореждания или забележки и, като отрязва: „Да, докторе, ще имам грижата!“, с презрителна гримаса затръшна слушалката. Върна се край леглото при Бренди. Започна да измерва пулса, кръвното и температурата ѝ и да ги вписва в картоната.

Отпадналата и притеснена, Бренди не смееше да заговори учтивата, но нетърпяща възражения сестра, а мълчаливо се подчиняваше на нарежданията ѝ. Когато привършваха, телефонът иззвъня. Госпожа Денели вдигна слушалката. Изслуша първите думи и каза:

— Пациентката дойде в съзнание и вече ни каза това.

Търпеливо продължи да слуша продължителните обяснения и отвърна:

— Ще трябва да попитам лекаря кога е възможно да говорите с нея. В момента е много отпаднала — мълчаливо поддържа още малко слушалката и отсече: — Така ще е по-добре! Дочуване, господине.

Върна се при Бренди и усмихнато подхвърли:

— Стори ми се, че би предпочела да се съвземеш още малко и да ти се поизбистри главата, преди да са нахълтали полицаите с хилядите си въпроси!

— Благодаря, госпожо...? — въпросително се усмихна тя.

— Денели, Емили Денели. Сигурно доста си се намъчила и уплашила днес. За правоохранителите няма да е фатално, ако почакай малко, докато отпочинеш и посъбереш мислите си! — шеговито я посъветва сестрата.

— Благодаря за вниманието и грижите, госпожо Денели.

Бренди неспокойно очакваше да дойде лекарят, който очевидно не бе по вкуса на сестрата. Не ѝ се наложи да чака дълго. Той се появи в ярко осветената стая като делтаплан, кацащ сред възхитени зяпачи. Още от вратата ѝ отправи усмивка, която не би могла да мине нито за ободряваща, нито за професионална. Бренди се бе възстановила достатъчно, за да му се усмихне, макар и вяло. Внимателният ѝ поглед веднага откри името и длъжността му на синята служебната карта, прикрепена към горното джобче на лекарската престилка.

Адам Рос поиска новите данни за болната. Безцеремонността му веднага се набиваше в очи. Все пак опита нещо като закачливо

ухилване, докато нареждаше на съдържаната госпожа Денели да я пригответи за преглед.

— Като че кръвното налягане, пулсът и температурата ви се нормализират, госпожице Александър. Отлично! Доколкото разбирам от картоната, нямате алергии или непоносимост към определени лекарства. ЕКГ-то и ЕЕГ-то също са в границите на нормалното. Да имате затруднения при дишането? Някъде да ви боли или да чувствате изтръпване? — разпитваше я той, докато преслушваше сърцето, местейки стетоскопа по гърба ѝ. — Сега вдишайте дълбоко. Бавно издишайте... Още веднъж, моля...

Бренди отвърщаше на въпросите му с кимане. Когато той застана срещу нея, бързо извърна очи от втренчения му поглед.

— Госпожо Денели, бихте ли отстранили лепенката от дрехата ѝ? Необходимо е да преслушам сърцето — изрече той любезно, но погледът издаваше недоволството му от медицинската сестра.

Госпожа Денели внимателно разгърна нощницата на Бренди и сложи да легне по гръб. Смъкна дрехата до кръста и покри голите ѝ гърди с хавлия. Когато лекарят я отмести, за да сложи слушалката между тях, страните на Бренди пламнаха. Цветът на лицето издаваше силата на смущението ѝ — не я напускаше съзнанието, че под тънката материя надолу също е съвсем гола. Впери очи в декоративните панели на тавана и опита да се съсредоточи върху разнообразните отвори по грубата им повърхност.

Времето течеше, а прегледът не свършваше. Убедена, че е продължил прекалено дълго, Бренди се реши да погледне лицето на лекаря. И наистина, изразът му показваше, че го занимава всичко останало, само не и нейното сърцебиене. Като че повече го привличаха поруменията ѝ шия и гърди. Задълбочено оглеждаше всяко кътче от стройното тяло, което бе достъпно за похотливите му очи. Раздвоена между чувството на притеснение и обземащия я гняв, Бренди шумно и многозначително се окашля: „Кхъ-хъм!“

Лекарят стреснато погледна пламналото лице и срещна предизвикателния поглед. Не беше трудно да разбере причината за откритата досада на пациентката. Сините му очи преминаха срещу безмълвното, но съвсем ясно изразено обвинение. Небрежно покри гърдите ѝ и се извърна да запише нещо в картоната. След това се впусна надълго да я разпитва за здравето ѝ, за самотното пътуване до

Огнената долина и как се е чувствала в различните фази на премеждието си.

Бренди не се замисли защо веднага изпита неприязън към този човек. Нещо в него дразнеше чувствителната ѝ натура. Отговаряше на въпросите му пълно или частично, като преценяваше колко информация действително е необходима на прекалено любопитния лекар. Вече бе решила, че ако се наложи да остане тук, този мъж нямаше да бъде неин лекуващ лекар. Разбира се, доколкото зависеше от нея. Ако беше видяла добре, той бе завеждащ отделението. А как ѝ се искаше да е вкъщи, под внимателните нежни грижи на доктор Краули и чудесната медицинска сестра Гимбъл!

Бренди бе сигурна каква ще е реакцията на човек като този, когато узнае коя е тя. Затова не му каза за професията си и защо се е озовала сама в пустинята. Неведнъж се беше натъквала на подобни типове — арогантни, егоистични, агресивни плейбои. Винаги беше нащрек с мъже, които знаеха истинската ѝ самоличност. И имаше защо! Обикновено виждаха в нея героиня от неин роман или охотно се вживяваха в някой от героичните ѝ мъжки персонажи. И всеки си въобразяваше, че е мъжът на нейните мечти, способен да ѝ замае главата до степен на безропотно подчинение!

Отдалеч биеше на очи прекалено високото самомнение на доктор Рос — и за собствената му личност, и за професионалните му качества. Веднага правеше впечатление неговият категоричен тон, двусмислени изрази и нагло държане. Нима бе забравил, че е на работното си място, а тя е пациентка, приета за лечение? Този тип определено беше от онези, за които авторките на любовни романи са невъздържани нимфоманки, описващи пред всички еротичните си фантазии!

Много по-лесно и сигурно беше да се представя за Катрин Александър, собственичка на конферма за чистокръвни породи в Кентъки, докато не опознае човека срещу себе си. От една страна, това напълно отговаряше на истината, а от друга — спестяваше ѝ много недоразумения, време и усилия. Освен към мъжете, подхождаше така и към непознати жени. Отдавна се беше убедила, че Катрин Александър много по-лесно и непринудено установява контакти, отколкото известната писателка Бренди Александър.

Постепенно започна да вмъква свои въпроси между неговите. Това раздразни лекаря. Не ѝ стана ясно защо. Изглежда той

предпочиташе да се чувства господар на положението.

— Още няколко въпроса, госпожице Александър, и ще можете да си отдъхнете. Надявах се да получа достатъчно информация, която да дам на полицаите, за да ви оставят на мира през следващите няколко дни — обясни той. — Мисля, че ще е необходимо да останете на легло поне една седмица. Ще възстановяваме загубените течности и соли постепенно. След топлинен удар се нарушават функциите на онази част от централната нервна система, регулираща топлинния режим на организма. Обикновено е нужна седмица, за да се нормализира процесът на потенето и топлоотделянето — задълбочи се лекарят с надеждата да впечатли красивата жена със знанията си.

— Разбирам — отвърна Бренди спокойно. — Ще мога ли да се обадя по телефона, преди да ме сложат да спя? Трябва да уведомя в хотела за произшествието, за да запазят стаята и вещите ми. — Изведнъж се сети за още нещо. — Нали казахте, че полицаите ще докарат колата ми?

— Точно така.

— Бихте ли ги помолили да донесат и нещата, които са в нея? Освен това ще трябва да съобщя на агенцията за повредената кола.

Странно защо, ала нейната практичност го ядоса. Бренди се наежи — значи за него те бяха обезкуражаващи сигнали и той реагираше, както можеше и да се очаква!

— Ще имате възможност да се погрижите за деловите въпроси утре сутринта. А сега по-важно е вашето здраве и необходимостта от почивка Госпожо Денели, бихте ли отвели госпожица Александър в стаята? До утре, госпожице — лекарят тръгна към вратата, но спря на прага — Да... Имате ли семейство или някой, на когото да се обадим за вас още сега?

Прекалено отпаднала да обсъжда в този късен час деликатни теми, Бренди само поклати глава и промълви:

— Благодаря, не е необходимо, доктор Рос. До утре.

Неочаквано лицето му се отпусна. В сините очи за момент просветна задоволство. Преди той да затвори вратата, Бренди високо попита:

— Докторе, още ли е тук човекът, който ме е намерил?

Засегнат, доктор Рос отвърна подигравателно:

— Тръгна си веднага, щом ви стовари тук. Сигурно в полицията имат името и адреса му, ако утре още ви интересува.

— Бих желала да му благодаря за оказаната помощ. Все пак е спасил живота ми, нали вие казахте това? Още веднъж благодаря, доктор Рос. Лека нощ.

Сестрата повика носилка за Бренди. След като я настани в безличната стерилна стая, прегледа системата и ѝ пожела лека нощ.

След оттеглянето на сестрата Бренди се колеба само минута. Свърза се по телефона с хотела. Помоли да запазят стаята и ѝ сутринта да изпратят в болницата някои нейни вещи. Управителят на хотела бързо склони — знаеше коя е Бренди Александър. За разговори с Кейси в Ню Йорк или с агенцията за коли под наем бе твърде късно. Отложи ги за сутринта. Мислено си напомни да се обади и в полицията за данните на галантния си спасител и за вещите, останали в кадилака. Изтощена, но доволна от успеха и оцеляването си, затвори горящите си клепачи и се унесе в сън.

На сутринта я събуди приглушен шум и гласове. Стресната, направи опит да седне в леглото, но безсилно се отпусна обратно. Скоро чу нечие жизнерадостно:

— Добро утро, госпожице Александър!

Обърна глава към влязлата сестра и учтиво ѝ отвърна, като я оглеждаше. Тя имаше открита лъчезарна външност. Лицето ѝ бе младежко, с честни черти и сияеща усмивка. Бренди веднага хареса тази жена и нейната способност да създава около себе си спокойна и ведра атмосфера — качество, което Бренди ценеше.

Сестрата мълчаливо се зае с познатите неща и измери температурата ѝ, като старателно записа резултатите. Грижливо провери дали прикрепената към ръката на Бренди система не се е разместила и сложи нова банка с физиологичен разтвор. Отново се усмихна. Погледът ѝ беше ласкав и ведър.

— Доктор Рос ще дойде след около час. Искате ли да закусите?
— попита тя. Говореше с подчертан акцент на човек, израсъл в западните щати.

— Сок и кафе ще са достатъчни. Обикновено не закузвам.

— Чудесно. Нужни са ви именно течности. Добре ще е тези няколко дни да приемате колкото можете повече — посъветва сестрата.

— Защо съм изтръпнала цялата? — оплака се Бренди. Сякаш я бяха изцеждали през валяци на преса за дрехи.

— Това е нормалната реакция при обезводняване. Ще изпитвате слабост и скованост около седмица. Организмът е преживял истински шок. Да речем, че сега ви отмъщава за негодите си. Боли ли ви някъде? Ръцете? Краката? Гръдният кош?

— Не. Дали са донесли куфара ми от хотела?

— Ще проверя веднага, щом се върна в сестринската стая. Ако още го няма, ще ви го изпратя, когато пристигне.

— Много сте мила. Да си призная, яд ме е, че така глупаво се изложих на опасност. Пустинята се оказа съвсем неподходящо място за една наивница от Кентъки — звънливо се разсмя Бренди.

Харесала нежната, но явно с твърд характер, пациентка, сестрата отново се усмихна.

— Отивам да донеса кафето и сока. Ако ви потрябва нещо, преди да се върна, само позвънете.

По-късно Бренди за втори път отпиваше от пресния портокалов сок и горещото ароматично кафе. Наслаждаваше се на облекчението в пресъхналото си гърло. Вече беше успяла да се свърже с Кейси, за да я успокои, и да ѝ обещае редовно да я информира за възстановяването си. Нямаше нужда да звъни в полицията. Сигурно скоро щяха да дойдат. Тогава сигурно щеше да разбере и кой е Ланс Рейнолдс.

Въздъхна. Ланс Рейнолдс... Романтично, впечатляващо име. В съзнанието ѝ се залюскаха розови видения. Бе спасена като една от нейните героини. Така необикновено и вълнуващо! Въздъхна отново и се намръщи. Можеше горчиво да се разочарова, ако се окажеше някой седемнадесетгодишен хлапак или пък петдесетгодишен дърдорко с плешиво теме и бирено коремче. Веднага се упрекна: не е нужно човек да е прекрасен и загадъчен герой, за да окаже помощ в най-необходимия момент!

Както бяха обещали от хотела, скоро пристигна куфарът ѝ. Вече разполагаше с вещите, необходими за по-приятен престой в болницата.

Когато влезе доктор Рос, Бренди точно излизаше от банята. Веднага щом сестрата откачи системата и, тя бе превъзмогнала отпадналостта си, колкото да се измие и да облече своя нощница — копринена, сива със зеленикави отблясъци, ушита в античен стил. Съчетанието от златистия ѝ тен, млечнобелите зъби, сиво-зелената

нощница, наситенозелените очи и светлокестенявите талази на косата, свободно падаща по откритите рамене и около лицето, я правеше поразително да прилича на древногръцка богиня. Тази нощница не само подчертаваше фигурата, но и допълваше прекрасната ѝ външност.

На излизане от банята едва не се блъсна в Рос. Преди да успее да се овладее, острите черти на лицето му изразиха изненада и неподправен интерес. Привлекателната външност, оскъдното облекло, уплашените зелени очи и светлокестенявата буйна коса приковаха погледа на лекаря... И на високия мъж, който вървеше след него.

С изненадано ахване изумруденозеленият ѝ поглед се отклони от Рос, за да срещне хипнотизиращите морскосини очи на мъжа с най-вълнуващата външност, когото бе виждала. Загубила способност да разсъждава ясно, сякаш вкопана в пода, тя просто го гледаше. Доктор Адам Рос беше престанал да съществува. Потъваше в дълбоките сини езера пред себе си, забравила всичко останало. Времето сякаш спря своя ход. Забеляза как около омайните очи потрепнаха ситни бръчици и устните се разтегнаха, изразявайки отначало изумление, а след това — удоволствие и интерес.

— Би трябвало първо да почукам, госпожице Александър. Не предположих, че не сте облечена — грубо я върна към реалността официалният тон на Адам Рос. — Но вие сте си позволили да станете от леглото без мое разрешение! — той започна демонстративно да я хока, засегнат от въздействието на другия мъж върху прекрасната пациентка. Край на розовите му планове за нея след изписването... Проклети жени, нападна я мислено Рос, интересуват се само от външността и парите! Веднага обаче се сети, че трябва да се държи внимателно. Не можеше да си позволи още една черна точка.

Красивото лице на Бренди се покри с руменина от безцеремонното назидание в присъствието на непознатия мъж. И то какъв мъж!

— Точно така, доктор Рос — трябва да почукате, преди да влезете в стаята на дама! Не очаквам посетители, след като нямам близки в Лас Вегас — сухо отбеляза тя.

Вдигна зеления халат от леглото и се опита да напъха ръце в ръкавите. Преди да установи колко усилия са необходими за това, високият мъж галантно ѝ се притече на помощ. Смутена от усещането, че непознатият я привлича, тя отново се изчерви, преди да му

благодари. Изтощена, седна на леглото и плътно загърна халата. Не можеше да разбере дали тази магнетична личност е лекар, или е полицаи, дошъл да я разпитва за произшествието. Облеклото му не ѝ подсказваше нищо. Не можеше да откъсне очи от него, въпреки натякванията на навъсения Рос.

— Кой ви свали системата? Много ясно наредих да ви влеят пет банки. На картоната е отбелязано, че досега са само три — ненужно продължаваше да парадират с пълномощията си той. Заел бе позата на началник, обиден от неизпълнителността на подчинените си и от пренебрежението им. Сигурно половината персонал би се зарадвал, ако го лишат от правото да практикува професията си. По-добре би било да открие частен кабинет — омръзнали му бяха условностите и интригите в тази болница!

Очите на Бренди продължаваха внимателно да оглеждат едрият мъж, сякаш изпълващ стаята с присъствието си. Накрая показва изبودената вена на ръката си:

— Лейкопластът се залепи за чаршафа и тръбичката се откачи. Сестрата отиде за друга. Възползвах се от това, за да се измия и облека своя нощница, ако не възразявате, докторе! Съгласете се, че вашите болнични одежди само притесняват с вида си — хвърли накрая поглед към лекаря Бренди, раздразнена от наглостта му. Не разбираше ли, че тя може да се оплаче от неприличното му държане? Дали той изобщо се страхуваше от това? И защо се отнасяше с такава неприязън към нея? Като че ли всичко, което тя кажеше или направеше, го обиждаше!

Насмешливата въздишка на другия мъж отново привлече вниманието ѝ. Сините му очи издаваха, че той искрено се забавлява. На фона на бронзовия му тен блестяха равни бели зъби. Чертите на лицето му въздействаха неотразимо. Имаше гарвановочерна коса, гъста и чуплива. Един непослушен кичур се спускаше над лявото слепоочие, сякаш разрошен от вятъра, и приканваше да го приглади женска ръка. Вталената червена копринена риза не скриваше мъжествената му фигура. Напротив, меката материя ясно очертаваше мощните, добре развити мускули и стаената в тях физическа сила. Къдрави черни косъмчета се подаваха от незакопчаната догоре дреха. Тя откриваше част от могъщ гръден кош, чиято гледка предизвикваше у Бренди тръпки на възбуда и възхищение. Под свободно падащите морскосини панталони личаха стегнати бедра и дълги стройни крака.

Спортно сако с цвета на камилска вълна завършваше впечатляващата външност на непознатия. Страхотна външност за мъж! Бренди неспокойно се раздвижи. В съзнанието ѝ за миг бе проблеснала мисълта: „А как ли би изглеждал гол?“. Поразена, побърза да обуздае въображението си.

Погледът ѝ неволно се плъзна от могъщите рамене към бицепсите на ръцете му. Те бяха доказателство, че мъжът или се занимава с физически труд, или спортува активно. Изглеждаше като атлет в най-добра форма! Беше висок най-малко един и деветдесет. Излъчваше самоувереност и обаяние, беше блестящ и предизвикателен. Тя откри в тъмносините му очи смесица от загадъчност, магнетизъм и властност. Явно беше човек, който здраво държи в ръцете си и собствената си съдба, и участието на много други хора. Бренди с усилие потисна обзелата я необяснима ревност. Беше страхотен и спираше дъха ѝ!

Разумът ѝ настояваше, че това е най-привлекателният и неотразим мъж, когото е срещала. Не успя да сдържи усмивката си, докато мислено добавяше последните щрихи към образа му. Непознатият бе олицетворение на всеки от главните герои в многобройните ѝ романи. Въплъщаваше бляновете на всички жени, включително и нейните. Бе самият символ на мъжествеността! Може би даже прекалено съвършен... Решително се отказа да търси недостатъците, които този великолепен посетител сигурно имаше като всеки мъж...

— Госпожица Александър е напълно права, доктор Рос. Болничните ви дрехи са съвсем нескъпопосани. Как се чувствате тази сутрин? — обърна се към нея непознатият.

Каdifеният му глас се лееше без усилие. Тембърът му сякаш я омагьоса с дълбочината си. Невероятно, но неговият акцент съчетаваше особеностите в говора на американец от Средния Запад и на уелсец! Най-невероятната комбинация, ако въобще съществуваше такава! Топлата му усмивка за момент я лиши от дар слово.

— По-добре, благодаря — изрече тя накрая. И безсилна пред изкушението да узнае повече за него и за целта на посещението му, запита: — Кой сте вие?

Преди той да успее да ѝ отговори, Рос припряно се намеси:

— Това е Ланс Рейнолдс, мъжът, който ви е намерил вчера. Желая да се осведоми как сте, преди да ви прегледам тази сутрин — подчерта той, като че се опитваше да намекне нещо за привлекателния й спасител. — Както можете да се убедите, господин Рейнолдс, тя е в добри ръце. А сега ме извинете, събрала ми се е доста работа.

Пренебрегвайки лекаря, Бренди впери очи в игривата усмивка върху меките чувствени устни на Ланс. Нейните устни също се бяха разтегнали в открита приветлива усмивка. Зеленият ѝ поглед сияеше. Представата, че е била в неговата изкушаваща прегръдка, предизвика тръпки на възбуда по цялото ѝ тяло.

— Надявах се да намеря възможност, за да ви благодаря за помощта, която сте ми оказали вчера. Ако съм разбрала правилно, вие сте спасили живота ми. Да си призная, изживях нещо ужасно — изрече тя с глас, нежен като пролетен повей.

— Трябвало е да ви предупредят да не тръгвате за пустинята без придружител и в никакъв случай, без да се запасите с вода — меко я упрекна Стивън, припомнил си твърдото намерение да ѝ изнесе назидателна лекция. Даже я беше премислял и репетира няколко пъти. Но когато го погледнаха очарователните очи и видя прелестната ѝ фигура, съблазнително очертаваща се под зеленикавата тъкан, решителността му се стопи. Чувственото ѝ излъчване породило у него неизпитвани досега чувства. Обезкуражаващо добрите ѝ обноски, чарът и сексапилната външност бяха опасно съчетание у една жена. Но все пак се оказа неподготвен. Без да съзнава, остана омагьосан, изкушен от нея, както стръвта привлича гладната риба. Имаше нещо необикновено в тази жена, което той не бе в състояние да разгадае. Любопитно беше и поведението на Адам Рос. Без съмнение, лекарят бе не по-малко заплепен от нея, омаян и отблъснат. Усмихна се. Добре знаеше, че Рос няма никакви шансове пред него.

— Не липсата на придружител, а неизправната кола и празната туба за вода бяха моят малшанс — промълви тя. Не искаше този мъж да остане с впечатлението, че е наивна или припряна. Беше виждала и познаваше много мъже, ала не можеше да сравни нито един от тях с жизнената силна личност пред себе си. — Друг път няма да поверя живота и сигурността си в ръцете на някакъв небрежен механик!

Ланс Рейнолдс се приготви да отвърне на последните ѝ думи, но се отказа.

— Да се представя, казвам се Катрин Александър. Много съм ви задължена, господине! — тя любезно му каза името си, макар да подозираше, че вече му е известно. Не би трябвало да скрива удоволствието от незабавното му посещение и проявената загриженост.

— Южняшкият ви акцент показва, че сте пристигнали отдалеч — каза той с приветливи нотки в гласа си.

— Кентъки не е чак толкова далеч. Били ли сте там? — зададе от учтивост въпроса тя, само за да удължи срещата им, въпреки нервното суетене на доктор Рос наоколо.

— Няколко пъти. Без съмнение обаче, не съм попадал, където трябва — шеговито изрази той съжалението си, че не я е срещал по-рано. Очите му се спряха на устните ѝ, след това срещнаха нейните.

Усмивката ѝ изрази едновременно разбиране и притеснение. Несвикнала да флиртува открито, Бренди губеше присъствие на духа пред този вълнуващ мъж.

— Може би ще мога да изразя благодарността си, като ви поканя на тържествена вечеря по случай изписването ми — заяви тя, преди да помисли какво казва.

Предположението, че повече няма да го види, беше твърде болезнено и неприемливо за нея. Със закъснение осъзна колко далеч е отишла с поканата си. Дори не знаеше дали Ланс е женен. А и да не е, двамата се виждаха за първи път, помисли тя. Въпреки че живееше в края на осемдесетте години, разбиранията ѝ бяха консервативни. Дали нейната покана не прозвуча като определяне на среща?

Преди обаче да опита деликатно да се измъкне от положението, той пресече пътя ѝ за отстъпление. Сините му очи изразиха нещо, което тя не успя да разбере.

— Това ще бъде удоволствие за мен, Катрин. Или може би ви наричат Кати? — избърза той, доловил внезапното ѝ колебание.

— Кати — въздъхна тя, неспособна да се съпротивлява на очарователната му усмивка. Как ѝ се искаше да е остроумна, изискана и прекрасна като нейните героини!

— Бихте ли продължили този разговор по-късно, трябва да продължа визитацията — прекъсна познатият режещ глас захласа на Бренди.

— Разбира се, доктор Рос — меко отвърна Ланс, без да откъсва поглед от нея. — Кати, чудесно е, че вече изглеждаш толкова добре. Вчера доста се уплаших за теб. Скоро ще дойда да те видя пак, може ли?

— Винаги сте добре дошъл, господин Ренолдс — тихо се съгласи тя, напълно покорена от този Аполон в човешки облик. Молеше се поне да не проличи напълно какво впечатление ѝ е направил.

— По-добре ме наричай Ланс — възрази той с очарователната си усмивка, която замъгли разсъдъка ѝ.

— Благодаря ти за спасението си, Ланс — промълвиха устните ѝ, а очите безмълвно изрекоха много повече от тях. Дълго гледа вратата след него, като се вслушваше в затихващите му решителни стъпки. Без да се сети за досадния лекар в стаята, въздъхна леко и замечтано се усмихна. Възможно ли беше такъв мъж да съществува в действителност, или само сънуваше?

— Не всеки ден се случва да ви спасява Ромео като този, нали? — шеговито я подразни Адам. Искаше му се усмивката ѝ да е предназначена за него. Изкушаваше се да попита дали се чувства като някоя от своите героини, но предвидливо не се издаде, че знае коя е. Забелязал бе старанието ѝ да не се разкрие. — Мога ли да направя нещо за вас? Да ви донеса ли книга, вестник или нещо друго?

— Много сте любезен, доктор Рос — вдигна очи към него тя. — Благодаря, не е нужно.

— Наричайте ме Адам — припряно предложи той.

Бренди леко повдигна вежди и го изгледа. Рязката промяна я учуди. Очевидно, след като Ланс Ренолдс си бе тръгнал, Рос беше забравил заетостта си. Дотогава я бе притеснявал, като че ли беше неуместно да отдели няколко минути за човека, спасил живота ѝ. Тя нямаше за какво да го упреква. Реши да не му напомня за грубиянските постъпки, ако не я предизвиква отново. За да възстанови официалния тон между двамата, сухо запита:

— Как намирате състоянието ми тази сутрин?

— Изглеждате много по-добре от вчера — каза той. — Вчера вечерта бях доста рязък с вас, госпожице Александър. Моля да ме извините.

Признанието му и поисканото извинение я озадачиха за момент.

— Може би вчера и двамата бяхме прекалено изнервени — спокойно отвърна Бренди. Чувстваше, че доктор Рос не е искрен.

— Бихте ли предпочели друг лекар да се заеме с вашето лечение? — с напрегнат глас зададе въпроса той. Личеше, че или е съжалил за прибързаното си разказание, или отчаяно изпитва чувствата й.

— Както решите вие — равнодушно отвърна тя. Налице бе явен конфликт на характерите им. Трябваше ли обаче да си създава допълнителни усложнения, след като скоро щяха да я изпишат? Предстояха й по-важни неща...

— В такъв случай сключваме примирие — кимна с усмивка Рос, видимо облекчен. — Напоследък дежурствата ми са претоварени. Вчера вечерта бях доста зает, а ето, че и днес е напрегнато. Вероятно съм преуморен.

Търсеше оправдания, за да не се наложи да му отнемат пациентката. Това щеше да привлече вниманието на главния лекар. Би трябвало да избегне подобна неприятност. Освен това се беше държал глупаво, като недодялан еротоман. А ако контрата останеше у него? Припомни си едно телевизионно интервю на Бренди за последния й любовен роман като мислено отбеляза обстоятелството, че тя ще му е под ръка още няколко дни.

Прегледа я, като внимаваше да не й дава повод за подозрение, че флиртува или се държи непристойно. Ако тя продължи да го отблъсква, ще намери друг начин да я вразуми. Той беше лекар, а не чистачка! Никой не се бе отнасял към него пренебрежително като нея, без да е бил наказан!

— Предписвам ви да останете на легло най-малко една седмица, както и да поемате много течности. И пълна почивка. Имате ли някакви въпроси?

— Идвали ли са от полицията? Да не са се отказали да говорят с мен?

— Сестрата ми каза, че някой трябва да дойде днес следобед. Ако ви потрябва нещо, само позвънете на мен или на дежурната сестра.

— Добре. Благодаря ви.

Доктор Рос се запъти към вратата, без да престава да крои планове за прелъстяването й. Бъдещата госпожа Рос трябваше да притежава нейната красота, очарование, богатство и слава. Дано

бляскавият и кавалер да не идва повече! А ако Ренолдс се появеше, щеше да намери начин да обезкуражи този хубавец. Ще трябва да прегледа някои нейни книги, колкото да открие какви любовни клопки са по вкуса ѝ. И след някой и друг ден...

Бренди се отпусна на възглавницата. Влезе сестрата, за да ѝ сложи отново системата. В мислите си обаче летеше по обсипана с цветя пътека след своя Аполон от плът и кръв. С топлотата и сиянието си усмивката му съперничеше на слънцето. Цветът на очите му бе като на спокойно море. Излъчваше такава сила и увереност! Беше съвсем различен от мъжете, които познаваше, но образът му напълно съвпаднаше с героите в собствените ѝ книги или в нейните романтични мечти.

Опита се да анализира причината за привлекателността на Ланс Ренолдс. Той притежаваше всичките желани качества — звучен и дълбок глас, ласкава усмивка, уверена осанка и движения, подбрано облекло, хипнотична сила на погледа, красиво лице, мъжественост, чар и умение да накара една жена да се чувства приятно в компанията му. Веднага се долавяше чувствителността и интелигентността му. Личеше, че е добре дошъл навсякъде и че винаги държи нещата в ръцете си. Дрехите и обноските му бяха на човек, разполагащ с много пари, власт и влияние. Доста опасно и интригуващо съчетание!

Следобедът ѝ донесе следващата зашеметяваща изненада. Отпусната на леглото, разсеяно сгъваше пръстите на лявата си ръка, изтръпнала от неподвижната поза. С въздишка извърна глава. Вече изпитваше досадна скука от уединението си. Очите ѝ отново се спряха на гледката през прозореца. Сякаш някой бе спуснал наред пустинята множество модерни сгради и ги бе обградил с разноцветни планини. Картината контрастираше с боровите гори в североизточните или южните щати. Планините в този край бяха напълно лишени от растителност, склоновете им се издигаха голи и беззащитни пред природните стихии.

— Враждебни и сурови, но прекрасни, нали? Винаги се питам колко тайни са съхранили тези хълмове през хилядолетията — меко прекъсна унеса ѝ незабравимият глас и хвърли чувствата ѝ в хаос.

Извърна се и видя Ланс Ренолдс, безгрижно опрян на стената, с лазурен поглед, зареян към живописните възвишения на хоризонта. Не бе чула как е влязъл и нямаше представа колко дълго е стоял при нея. Сините очи се отместиха към нейното поруменяло лице и за момент ѝ отнеха способността да говори.

Беше облечен в тъмносиньо спортно сако и вталена кремава риза на широки тъмносини райета. Както и предишния път, горните три копчета бяха разкопчани и привличаха погледа към мъжествените гърди. Кремавото и тъмносиньото на дрехите подчертаваха бронзовата кожа, сините очи и черната коса. Ако съществуваше мъж с неотразимо привличане, той стоеше пред нея. За пореден път Бренди се убеди, че никога не е срещала друг като него.

Вгледа се в златната верижка на гърдите му. На нея висеше лъвска глава с развята грива — символ на зодия Лъв. Усмихна се и щеше гласно да отбележи колко на място е този знак на могъщество. Вместо това обаче промълви:

— Този лъв е необикновен. Много е хубав!

Къде бяха изобретателността, интелектът и остроумието ѝ, когато най-много се нуждаеше от тях? Какво всъщност искаше да каже? Защо Ланс я караше да се чувства нервна, неуверена и да се държи като плаха ученичка?

Устните му се разтегнаха в ленива усмивка, а сърцето на Бренди лудо заби. Запита се как би могла една служителка да мисли за работа, ако такъв чаровник като Ланс Ренолдс седи срещу нея.

— Какво работиш, Ланс?

Той направи тайнствена гримаса. После сви рамене:

— Много неща. Най-често с още няколко души се занимаваме с нефтени сделки. Но според повечето от приятелите ми най-често се размотавам безцелно. Защо? — зададе въпроса, не толкова, за да получи отговор, колкото да предотврати нов от нейна страна.

— Чудех се дали пътуването ти в Огнената долина е било по работа, или за удоволствие — Бренди не посмя да му признае чистосърдечно, че изпитва неудържимо желание да узнае всичко за него. — Независимо обаче от целта на пътуването ти страшно ми е провървяло, че си ме открил — каза тя и в ъгълчетата на устните ѝ се появи плаха усмивка.

— А ти защо отиде дотам сама? На екскурзия като мен ли? — отговори той на въпроса с подвеждащ въпрос.

— Разбира се, че човек не трябва да тръгва натам сам и неподготвен — ловко се измъкна Бренди. — Обичаш ли разходките? На кон, имам предвид? — завърши със смях, когато веждите му се повдигнаха в недоумение. — Аз отглеждам чистокръвни коне. Имам ранчо в Кентъки. С твоя тен и атлетична външност изглеждаш повече като човек на физическия труд — обясни тя своя интерес.

— Може да се каже, че съм прекарал достатъчно време на седлото. Имам няколко златисти раванлии. Ти имаш ли от тях?

— Не, моите са само апалузи с петнисти гърбове. Много ми харесва цвета и интелигентността им, да не говорим колко са предани. Започнал е да ги отглежда баща ми, а аз се запалих по тях, когато бях десетгодишна. А ти какво правиш във Вегас? — върна се тя към личните проучвания.

Той видимо се поколеба, преди да ѝ отговори. Бренди изпита леко смущение от проблесналото в очите му подозрение.

— На гости съм. Съпругът ти в Кентъки ли остана? — последва неочакван въпрос, зададен с непроницаемо изражение на лицето.

— Съпругът ми? — повтори тя с недоумение. — От къде на къде ще имам съпруг? — запита с глас, несъзнателно издаващ, че нещо не ѝ харесва. Веднага обаче се надсмя над себе си, че се държи като девойче на първата си среща.

— Съвсем естествено бе да предположа, че си омъжена — обясни спокойно той, като следеше всяка нейна реакция с втренчен поглед и безизразно лице.

Защо ѝ въздействаше по такъв странен начин? Ако наистина мислеше, че е омъжена, тогава защо е дошъл, защо ѝ се усмихва и я изтезава, като ѝ внушава опасни мисли и чувства? В погледа ѝ се появи подозрение.

— Не, не съм омъжена. И никога не съм била — бързо добави тя, с което се застрахова за случай, че той има нещо против разведените, както много друга мъже. — А ти? — храбро върна тя въпроса.

— Какво аз? — парира той любопитството ѝ с дяволита усмивка.

— Дали си женен? — не отстъпваше тя.

— И аз не съм женен и никога не съм бил — стори ѝ се, че едновременно се подиграва и шегува с нея по начин, неразбираем за

нея.

— И от колко време отглеждаш коне? — попита той жената, чийто израз ставаше все по-недоверчив.

— От около осем или девет години. Всъщност, откакто завърших. Малко преди това родителите ми загинаха при самолетна катастрофа... Ранчото беше на баща ми и го наследих по-рано, отколкото бих искала — отбеляза тя с болка, която явно не бе стихнала въпреки изминалите години. След това притихна и се замисли. Погледът ѝ се помрачи от спомени.

— Къде завърши? — меко я попита той с намерение да възвърне нормалния ѝ ведър вид и непринудена усмивка. Тази жена бе загадка, която го измъчваше през целия ден. Трябваше да я разгадае, преди да продължи работата си. Разказаното от нея неочаквано показваше, че е на тридесетина години.

— Университетът в Джорджия. Защо? — тя отново вдигна поглед към него.

— Просто съм любопитен. Каква специалност? — разсмя се, когато тя изпитателно го погледна, и закачливо добави: — Интересно ми е какво може да е учила една собственичка на конеферма!

— Английски език като първа специалност — върна тя заразителната усмивка, — ораторско изкуство — като втора... Е, ораторството не ми е от полза. Направо се обърквам, щом попадна на едно място с повече от пет души. Предложиха ми да преподавам английски език и литература в университета, но отказах. Не можех да си представя как ще издържа по цял ден сред студенти.

С прехапали устни и присвити очи той я изучава внимателно известно време.

— Не ми приличаш на пращен училищен плъх. Сгодена ли си?

Въпросът му сякаш я блъсна в гърдите. Парализирана за момент от хладния тон и пренебрежителното му отношение, тя само поклати глава.

— Тогава правиш кариера, а? — подхвърли той. Очите му блеснаха закачливо.

— Засега — съгласи се тя.

Усмивката ѝ бавно угасна. Опитва се да прецени дали е прекалено открита, или изглежда твърде невъздържана. Внезапно осъзна, че

разговарят предимно за нея. Събеседникът ѝ умело отклоняваше вниманието от себе си. Замълча и остави следващия ход на Ланс.

Той смени небрежната си поза. Изправи се с разкراчени крака и отпуснати ръце. Вече излъчваше равнодушие и неподправено достойнство. Усмихна ѝ се изкуствено и тръгна към вратата. На излизане подхвърли през рамо:

— Ще дойда пак! — и се скри от погледа ѝ също така внезапно и загадъчно, както се бе появил.

Вратата се затвори след него. Бренди остана с впечатлението, че е дошъл като на лов — да улови пропуснатата вчера или тази сутрин плячка.

С всеки свой въпрос ѝ бе залагал капан и всеки път бе преценявал плячката, претегляйки внимателно нейните отговори и реакции. В един момент бе решил, че е получил цялата необходима информация. Сигурно затова ѝ обърна гръб и си тръгна. Още настигнал прага, вероятно вече я бе изхвърлил от мислите си. Като че ли намерението му бе не просто да си поприказват и да се опознаят, а да попълни някакъв анкетен лист. Много странно...

Може би трябваше да му каже за писателската си кариера? Бързо отхвърли мисълта — не го познаваше достатъчно добре. Не искаше по този начин да го накара да купи последните ѝ книги само за да я проучва като опитна мишка на масата за дисекции. Много хора предполагаха, че могат да опознаят един писател само по книгите му. Освен това изглежда самочувствието му бе засегнато от последния предполагаем щрих в нейния образ — щрихът на преуспяваща жена, сама изграждаща кариерата си. Ако узнаеше, че пред него е преуспяваща и известна писателка, можеше да се почувства потиснат. За предпочитане беше да се опознаят по-добре, преди да научи повече за личността ѝ. Да се опознаят, ако изобщо го срещне някога...

Късно вечерта, преди да си тръгне за вкъщи, я навести Адам Рос. Носеше букет рози и няколко списания. Беше изключително учтив и сърдечен. Остана при нея двадесет минути, след това усмихнат ѝ пожела лека нощ. След посещението Бренди анализира причините за поведението му. Тя самата съзнателно се държа приятелски с него, но внимаваше да не даде някакъв повод за недоразумения. Адам обаче не изглеждаше засегнат от нейната сдържаност — продължи топло да се усмихва и я покани на вечеря след изписването ѝ. Когато му отговори,

че не намира за подходящо да приема подобна покана от своя лекар, той предложи да възложи лечението ѝ на друг. Изненадана, тя обеща да помисли върху предложението му, когато се почувства по-добре. Всъщност се надяваше Рос да забрави и за поканата, и за нея самата.

Преди да заспи, дълго се мята в леглото. В мислите ѝ непрекъснато се мяркаха прелъстителят Рос и изкусителят Ренолдс. Беше ли способна да пренебрегне всичко и да се отдаде на влечението си към Ланс Ренолдс?

Новият ден показва, че нито Адам Рос, нито Ланс Ренолдс са я забравили. До обяд Адам я посети два пъти и се държа доста прилично, показвайки се откъм най-добрата си страна. Това обаче не промени отношението на Бренди към него. Въпреки новия облик и тактиката си, Адам продължаваше да не ѝ харесва.

Ланс се отби при нея в десет часа също с цветя — буйни червени рози. Внезапно изпълни стаята с покоряващото си присъствие, разпита я за здравето, поднесе ѝ розите, усмихна се и изчезна! А не бяха минали и десет минути...

Бренди докосна с ръка една от розите, след това вдъхна омайния аромат. Размишляваше над казаното от Ланс Ренолдс. Той беше загадъчен и смущаващ човек. Защо толкова го интересуваше срещата ѝ с местната полиция? Защо така настойчиво искаше да узнае дали полицаите вече са говорили с нея? Когато разбра, че те още не са идвали, видимо се успокои. Защо? Ако не се интересуваше от нея, защо бяха тези посещения и цветя? И защо думите му на тръгване прозвучаха като окончателно сбогуване? Странна болка прониза сърцето ѝ. Ако вниманието ѝ не беше толкова заето с други неща, щеше да пише. Трябваше да внесе изменения в последната си книга, озаглавена „Огнената долина“. Само че имаше нещо, което я възпираше да се заеме с нея — по външността си главният герой, Ландис Ривера приличаше на Ланс Ренолдс!

ТРЕТА ГЛАВА

Смаяна, Бренди научаваше една след друга невероятните подробности за надвисналата над нея опасност и необичайното ѝ избавление. Полуотворената ѝ уста и широко отворените от учудване очи издаваха обзелото я изумление и смущение. Докато приказливият полицай описваше нейното приключение, лицето ѝ менеше цвета си от мъртвобледо до тъмночервено.

Оказваше се, че Ланс Ренолдс я беше возил към града в невъобразима, унизителна поза, с вързани като на пленница ръце. Ето защо изглеждаше толкова самодоволен и развеселен — беше се държал с нея като с чувал картофи! Тя мислено пресъздаде случилото се, докато е била в безсъзнание... И след всичко това — да дойде при нея в стаята и даже да не спомене как я е спасил! Колко ли е доволен от своята тайна!

Досега тя предполагаше, че е пренесена дотук в неговата кола, а не завързана за полуголото му тяло като бойна плячка. Никак не беше странно, че обратният път му е отнел толкова много време! Не можеше обаче да си обясни защо Ланс е протестирал и е недоволен, че полицаите го бавят. В това нямаше съмнение — патрулният подчерта колко е бил разярен Ланс от задържането, даже цитира ядосаните му изявления — съжалявал, че я спасил! Бренди не съзнаваше, че в стремежа си да изтъкне своите професионални качества и същевременно да загрози образа на своя „съперник“, полицаят украсяваше някои обстоятелства и премълчаваше други.

— Кой е този Ланс Ренолдс? — попита тя със свито гърло, внезапно осъзнала колко малко ѝ е казал за себе си той.

— Не го познавам — излъга убедително събеседникът ѝ. — Изглежда, има доста пари и имоти в този край...

Бренди веднага долови противоречието с твърдението на Ланс, че не живее в Лас Вегас. Учуди се, че я е излъгал за такава дреболия.

— ... и тогава вдигна голяма пара, наистина опак човек — продължи полицаят. — Започна да ругае и да ги приказва едни такива!

Още малко — и да се нахвърли върху мен и колегата. Трябваше да го посплаша с моя пищов... — от по-нататъшния разказ тя разбра, че Ланс е бил въоръжен.

За нея не бе трудно да се досети как е реагирал този горд мъж в унизителната за него ситуация. Представи си могъщото му тяло, тресящо се от ярост, белите зъби, стиснати в една гримаса, сините очи, горящи в закана... Бърборенето на полицаия Конъли отново привлече вниманието ѝ:

— Май е голям връзка. Трябваше да го пусна, още преди да стигнем до управлението! На всичко отгоре някакви гамени да му счупят и ограбят мотоциклета, дето го накарахме да зареже. Оле мале, да го видиш като му казах тая работа — луд беше! Май ще иска да му се плаща...

Тя не можеше да си представи как някой ще принуди Ланс Ренолдс да направи нещо против волята му. И в същото време не би допуснала, че такъв интелигентен човек ще окаже съпротива на полицията. Не бе споменал нито за мотоциклета, нито какво е станало с него. Защо?

— Казахте, че е бил много ядосан — стеснително вметна Бренди, която бе в пълно недоумение от всички тези противоречия. — Разярен ли е бил?

Затова ли толкова се интересуваше дали е разговаряла с полицаите?

— Като тигър, дето не е ял цяла седмица! Да не го среща човек на пътя. Мале мила!

— Той... женен ли е? — попита тя, за да провери докрай честността на Ланс.

— Не е. Ама както съм чувал, много го бива с жените. Винаги се движи с ново гадже под ръка.

— Сигурен ли сте, че говорим за един и същи човек? Той беше тук тази сутрин. Бе много любезен и... мил — бързо намери подходяща замяна на определението „очарователен“ тя. Не спомена другите му посещения.

Почувствал въздействието на Стивън Уингейт върху нея, полицаят подигравателно изсумтя:

— Защо да не е мил и любезен? Стига да иска, става такъв. Ама съм се наслушал как подрежда съперниците и враговете си, не знам

дали ме разбираш. Не че нарушава закона, ама никой с пръст не може да го бутне — бързо додаде той. Не трябваше да прекалява с измислиците! И без това през цялото време се пазеше това хубаво създание да не разбере, че Ланс Ренолдс е небезизвестният Стивън Уингейт. Учудваше го обаче защо на Уингейт му трябва да се представя за друг пред нея. Не можа да се сдържи пред възможността да ѝ даде още един повод за недоверие и враждебност към него.

— Стана ли ти ясно защо се е отбил тук? Като го знам какви ги приказваше оная нощ... Тогава за него ти беше последната жена, която би искал да види отново! Ама една жена никога няма да разбере к'во иска мъжът, само като го види с другото гадже... Ти предложила ли си му нещо в отплата? — подтекстът на въпроса му добави тъмночервен пламък върху порозовелите ѝ страни.

— Не, господин офицер. Според мен той ми е помогнал от добро сърце... Ако изобщо има такова — саркастично допълни тя, защото започна да подозира, че е играчка в ръцете на Ланс. Дали причината не се криеше в един от неговите предполагаеми недостатъци — мъжката отмъстителност? Без да иска, тя му бе създала неприятности и затруднения, но трябваше ли да бъде наказана за това? Ланс не приличаше на човек с подобни детински прищевки. Навярно е променил отношението си, след като я видя в нормално състояние.

— Такива като него нямат сърца, госпожице Александър — насмешливо цъкна с език полицаят и изчака, за да даде възможност на влезлия доктор Рос да се присъедини към мнението му.

Следващите два дни Бренди все се надяваше пленителният Аполон отново да я посети. Искаше да чуе и неговата версия за странната история на спасяването ѝ. Но той повече не се появи. Може би беше задоволил интереса си към нея. Или още от самото начало е имал намерение някак да ѝ отмъсти, като я накара да страда, и сега нарочно отлагаше следващата среща, за да я остави по-дълго да се топи под въздействието на покоряващото му мъжко обаяние. А може би, след като я беше видял, е решил да ѝ спести новите трепети или заплануваното отмъщение?

Постепенно силите и жизнеността ѝ се възвръщаха. Всеки ден ставаше да се разхожда. Лошото бе, че по време на разходките

компания ѝ правеше досадният доктор Рос. Насилваше се да се държи сърдечно и спокойно с него. Не би трябвало да бъде рязка и недоброжелателна, но той непрекъснато провокираше у нея отрицателни емоции. Даваше си сметка за усилията му да сдържа нервите и импулсивните си желания, ала в същото време забелязваше колко го озлобява нейната резервираност. Не можеше да направи нищо друго, освен по-скоро да се махне далеч от него. Усилията и природната ѝ издръжливост щяха да направят това възможно след няколко дни.

Наложи се да изтърпи още едно посещение на патрулния Конъли. Обясняваше недоверието и нежеланието си да разговаря с него с нетактичното му поведение. Все пак полицаят не ѝ отне много време. На раздяла му благодари за посещението и за чудесния букет. Когато я попита дали би искала да се видят след излизането ѝ от болницата, тя направи нещо необичайно за себе си — излъга. Каза му, че още същия ден ще отлети за Кентъки. Тогава той въздъхна и обясни, че поради графика на смените му няма да се видят отново. Като че ли тя копнееше да се срещне тъкмо с него! Затова ѝ беше приятно да се сбогува с полицаия, макар че не го показва.

Защо мъжете в тези западни краища се държаха толкова странно, сякаш жените тук са рядкост и всяка срещната е предизвикателство за тях? Дали необикновените обстоятелства около спасението ѝ ги интригуваха и подтикваха да се държат така с нея? Като че ли дължеше нещо на всекиго от тях! Накрая Бренди раздразни Конъли с въпроса:

— Къде бих могла да намеря този Ланс Ренолдс? Как да науча каква е била марката на мотоциклета му?

— Защо ти е да знаеш? — И в тона, и в очите му се четеше неприязън. Пък и Ренолдс беше заминал нанякъде по свои работи.

— Той е спасил живота ми. Това му е струвало мотоциклета. Искam да му се отплатя, като го възстановя — същата марка и модел, ако е възможно — сухо отговори тя, раздразнена от необходимостта да дава обяснения за намеренията си.

— Защо си създаваш ядове, Кати? Застраховката ще го оправи. Трябва вече да са му закарали нов-новеничък. Освен това, нали си му благодарила? На мъж като него му стига и толкова.

— Ланс Ренолдс не е просто някакъв мъж! — разгорещена се тросна тя и побърза да добави с надежда да прикрие грешката си: —

Той е мъжът, на когото дължа живота си! Мисли каквото искаш, но ми се струва, че му дължа нещо повече от благодарност на думи — нещо материално, което да му предадат... За целта мотоциклетът е най-подходящ. Искам да уредя това, преди да замина за Кентъки.

Доволен от обяснението, полицаят се съгласи с нея. Обеща да ѝ се обади, когато научи данните на мотоциклета. Побъбриха още няколко минути и най-после той си отиде.

Когато сестра Кей Харт дойде при нея следобед, Бренди я помоли да ѝ купи някои неща. С Кей се бяха сприятелили от първия ден. Харесваше им да са заедно и да си бърбят. Бренди искаше да облече нещо по-специално за следващата среща с Ланс, затова помоли Кей да ѝ купи няколко фини, впечатляващи нощници в комплект с чехли. Пошегува се, че са ѝ необходими за повишаване на настроението, но досетливата Кей разбра истинската причина. Съгласи се със закачлив смях — та кое ли женско сърце би останало равнодушно пред мъж като Ланс Ренолдс?

Същия следобед Бренди позвъни в няколко фирмени представителства. Беше получила необходимата ѝ информация от патрулния полицай. Един от пласъорите се нае да намери необходимия ѝ харли Дейвидсън същия модел като на Ланс. Бързо прие предложените ѝ условия и цена, както и срока за доставка — една седмица. Продиктува адреса, на който да го доставят, и затвори телефона. По такъв начин господин Ренолдс щеше да си спомня съвместното им приключение, без всеки път да се ядосва за щетите, причинени от нейната намеса в живота му.

Когато по-късно същият следобед Кей се върна, Бренди се захласна от избора ѝ.

— Кей, изключителни са! Тази, гълъбовата със сребристата нишка, страшно ми харесва! Хем е дискретна, хем е секси! Страхотна е!

— Струва ми се, че в небесносинята ще изглеждаш фантастично — много ти отива. И другата, с цвета на пепел от рози. И как не! Каквото и да облечеш, ти приляга като на манекен, Кати. Искане ми се и аз да имам твоята коса и очи... И загара... И твоя чар...

Двете се разсмяха.

— Ти си цяло чудо, Кей! Накара ме да се зарадвам като малко дете!

— А как иначе? Радостният пациент оздравява много по-бързо от нещастния! Пък и да ти кажа честно, за мен удоволствието беше не по-малко. Няма да повярваш на очите си, ако видиш какви дрехи има в този магазин! А какви са цените! Имах късмет, че пазарувам с чужди пари — весело разказваше сестрата.

Когато Бренди пхна в ръцете ѝ един комплект като подарък, тя се отдръпна. Очите ѝ галеха нежната материя на дрехата, докато притеснено обясняваше:

— О, не бих могла да приема такъв скъп подарък! Какво толкова, само помогнах на новата си приятелка. Наистина не мога да го приема!

— Можеш! И трябва. Ако ми откажеш, ще ме накараш да се притеснявам ужасно, че съм ти загубила половин ден. Моля те, Кей!

Когато Кей се убеди, че приятелката ѝ говори откровено, прие щедростта ѝ с усмивка затанцува из стаята с пакета, притиснат към гърдите ѝ:

— Никога през живота си не съм имала такава скъпоценна, страхотна дреха. Трябва да помисля... Върху кого ли да изпробвам нейната възшебна сила?

И двете избухнаха в смях и безгрижни закачки. Накрая се уговориха, когато Бренди оздравее, да обядват заедно. Кей трябваше да се приготви за нощната смяна, а Бренди побърза да прибере нощниците в гардероба. Вече бе избрала коя да облече. С радост узна, че през нощта Адам Рос няма да е на работа. Ставаше все по-трудно да го държи на разстояние. Най-малко два пъти на ден идваше при нея с покана да излязат някъде заедно. Нямахше как да се скрие от него, въпреки че много ѝ се искаше.

Отвори дипломатическото куфарче, което полицаят ѝ бе донесъл от колата при първото си посещение. В него се намираше бележникът ѝ с набелязаните герои и сюжет на „Мрака“. Докато го прелистваше, поразена откри, че си беше представяла капитана на извънземния космически кораб с външността на Ланс Ренолдс. Когато дочете описанието на своя герой, сви устни — това беше Ланс! Защо той продължаваше да спохожда мислите и да охлажда творческите ѝ пориви? Защо не идваше да я види? Неспособна да се съсредоточи повече, тя прибра ръкописа и затвори капака на куфарчето. Ръкописът щеше да почака.

Усещаше се изпълнена със скрупули — дотогава не ѝ се бе случвало да тича след мъж. Какво ли би си помислил Ланс, ако я завареше облечена в някоя от тези предизвикателни нощници? А ако вече я бе взел за твърде достъпна? Ако не желаше още една жена да му досажда? И ако я беше посещавал единствено от любезност или от любопитство...

Освен това защо би трябвало един мъж като него да се интересува от нея? Беше доста хубава, но той би могъл да избира между най-прекрасните и изтънчени жени. Тя бе интелигентна и добре възпитана, ала интелектът не можеше да замени красотата и сексапила. Беше самостоятелна и самоуверена, обаче това най-често пораждаше неприязън — мъжете не харесваха тези качества. Пък и какво знаеше тя за истинската любов?

Здравомислещите и независими жени обикновено губят сраженията с повърхностните, предизвикателни и непредсказуеми съпернички — „фаталните“ жени. Преуспяващите представителки на нежния пол плашеха мъжете. За да бъде приета или призната за талантива на поприще, считано за мъжко, жената трябваше да притежава агресивност и твърдост — качества, несъвместими с женствеността. Мъжете все още предпочитаха сладките личица, закръглените телца, наивните главици и женските саможертви в името на мъжките прищевки.

Господи, какви нечовешки усилия бе положила, за да заслужи уважение в литературните среди. Водила бе истински битки с мъжете, които я бяха дамгосали като компилаторка на клишета или пък смятаха таланта ѝ за ограничен само „в областта на наивните романчета за скучаещи домакини“. С цената на много похабени нерви бе потискала негодуванието от надменното отношение към себе си, за да не погуби добронамереността и непринудените отношения с хората. Мъжете не приемаха за женствена жена със силен характер и творческо дарование при подобно отношение как да не се радва, че работи в усамотение!

Самотата... Изглежда прекарваше прекалено много време сама. Ако не пътуваше на срещи с почитателите си или не беше в Ню Йорк по работа прекарваше времето си далеч от хората. Често работеше до късно след полунощ, а след това спеше до обяд. Понякога минаваха седмици, без да види друг човек, освен работещите в ранчото и своята камериерка. Яздеше често и дълго. Обичаше конете и обикновено сама

се заемаше с обзядването им дали не се стремеше да прекарва продължително време в усамотение, за да прикрива стеснителността и да избягва посегателства върху личния си живот? Наистина ли беше така силно обладана от стремежа да пише и да създава измислени образи? Затова ли Ланс Ренолдс я привличаше — защото бе огледален образ на нейния идеален герой?

Въпреки всичко някои опитваха да се намесват в личните и предпочитания и да я карат да се нагажда към техните представи и изисквания. Обзе я негодувание при мисълта колко време бе прекарала в борба да намери признание за таланта и стила си, които сега се опитваха да отричат! Беше доказала, че може да създава нещо повече от сладникави романчета. Бе видяла как нейните научнофантастични романи достигнаха върховете на класациите за бестселъри. Харесваха ги и ги купуваха и мъже, и жени! Това означаваше, че се е наложила.

Защо тогава настояваха за изменения в сценария на „Жестоките стрели на любовта“? Защо искаха да го изпълнят със същата тази безвкусица, която по-рано напразно се опитваха да ѝ приписват? „Стрелите“ бяха доказали литературната си стойност. Защо искаха да раздробят книгата ѝ на късове, да я изпълнят с пикантни подробности и предизвикателен секс, които след това щяха да бъдат за нейна сметка? Защо не я екранизират така, както е написана? Ако направеше всички изменения според желанията им, повече не би могла да я счита за своя. Да рискува ли и да претърпи жесток провал? Или да отхвърли предложената екранизация? Не знаеше как да постъпи...

Но ако трябваше да бъде честна, най-много я тревожете злостната публикация за нея, която готвеше списание „Глитър“. Кейси бе съумяла да се сдобие с идейния проект на пошлата, недодялана статия. Последва среща с издателството и с авторката на материала Кейси и Бренди разобличиха скандалната насоченост и вулгарната тенденциозност на написаното. Заплашиха със съдебен процес. Безполезно. Бренди предложи да им даде безплатно интервю докато и всички необходими снимки, ако свалят статията от броя, подготвен за отпечатване след два месеца. Щедрот предложение се оказа ужасна грешка, защото бе изтълкувано като отчаян опит да бъде прикрита „истината“ каквато представлявала скалъпената статия на Лора Макгейвън. Бренди приключи срещата вбесена от безскрупулната злоупотреба със средствата за масова информация. Изпълваше я

негодувание, като си подставеше как тази инсинуация ще бъде широко разпространена и наивно приета за чиста истина. Щеше да ѝ нанесе непоправими щети, много преди да успеят да заведат съдебен процес. Каква злоба! Какво фатално съчетание на дезориентиран автор и безскрупулен издател! Трябваше да бъдат възпрени на всяка цена!

Доскоро Бренди беше безгрижна, уверена в себе си и щастлива оцеля в битките и се наложи като известен автор. Компенсира самотата с отглеждането на прекрасни коне. Научи да се справя с претоварената си програма и с бремето на популярността. Всичко постигна самостоятелно — не дължеше никому нищо, освен на Кейси. Бе работила дълго и усилено, за да стигне до успеха и славата. Сега над всичко това надвисваше заплашителна сянка, а тя беше безсилна да направи каквото и да е!

Сякаш мрачни облаци се събираха над кестенявата и глава. Накъдето и да се обърнеше, се появяваше нов проблем. Бъркаха с нечисти ръце в творчеството ѝ. Петняха името ѝ. Рушаха душевния ѝ покой. Животът ѝ бе застрашен от нечие нехайство. Досаждаха ѝ двама противни мъже, лекар и полицаи, като че това не беше достатъчно — сега вече сърцето ѝ страдеше от прищевките и непреодолимото привличане на един демоничен мъж, когото даже не познаваше, а може би нямаше повече и да види! Проклето да е това усещане за нерешителност и беззащитност!

Боеше се и се презираше за внезапно обхваналото я чувство за безсилие и изплъзващата ѝ се самоувереност. Противна ѝ бе мисълта да преследва мъж, който очевидно не се интересуваше от нея. Още по-лошо — обземаше я омразното чувство на отпадналост и униние. И душевно, и физическо. Трябваше да оздравее и да се върне при родните, вдъхващи сигурност хълмове на Кентъки. Не, трябваше ѝ още нещо...

Следобед Бренди получи препоръчано писмо от Кейси. Решителният момент настъпи по-рано, отколкото беше очаквала и желала. Прочете писмото още веднъж, след това поръча разговор с нея. В Ню Йорк ѝ отговори телефонният секретар. След сигнала имаше на разположение шестдесет секунди, за да остави съобщение.

— Кейси, Бренди е. Приеми условията за „Стрелите“. Накарай ги да изпишат името на сценариста с едри букви, а моето да сбутат на незабележимо място. Не желая да помагам на кинаджиите да

префасонират работата ми. Ако приемеш условията им, нека си остане тяхна рожба. Скоро ме изписват.

Пое дълбоко въздух, след това отново набра номера, за да завърши съобщението. Заговори припряно:

— Добре съм. Напредвам с „Мрака“ бавно, макар че текстът върви чудесно. Опитай да спреш пасквила в „Хлитър“ на всяка цена. Ние също можем да играем мръсно! В шоуто на Том съм през август. „Долината“ също върви. Договорът за „Пендулум“ е супер. Пристигам в Ню Йорк или вкъщи след седмица. Пази се, преуморяваш се! — завърши тя с приповдигнат тон. Знаеше, че Кейси веднага ще долови меланхолията ѝ. Дано поне посланието се е записало до края.

Остави слушалката и се опита за забрави за продиктуваните решения. Слава Богу, че съществуваше Кейси, която да урежда подобни неща вместо нея. Преди да се потопи отново в размисъл, някой почука. Беше лаборантът.

— Ако сте готова, госпожице Александър, да започнем с изследванията. Ще отнемат два часа.

— Защо с инвалидна количка? Не съм забравила да ходя! — тя се развесели.

— Разпореждане на болничния правилник. Сега ви е паднало да се повозите!

Докато ѝ правеха електрокардиограма и електроенцефалограма, Рос влезе в нейната стая. Очите му се спряха на куфарчето. Пристъпи с лукав израз, сякаш готвеше някаква шега. Интересно му бе да надникне в новото ѝ произведение и личен живот. Зачете записките ѝ за „Огнената долина“. Това бяха бележки за нов роман от нашумялата Бренди Александър! Не можеше да се нарадва на късмета и досетливостта си. Странно беше, че никой друг не се е досетил коя е тази жена. Та нали нейното сладко личице и чудесна фигура много пъти се бяха появявали на телевизионния екран, по списания и вестници! Озадачаваше го желанието ѝ да остане анонимна. Очевидно скромността ѝ беше фалшива и я използваше като маска, изобразяваща невинно и съблазнително създание.

Досега несъзнателно се чувстваше засегнат от нейната потайност и недостъпност. Сега разбираше причината — бе дошла тук с проучвателна цел. Дали някои от болницата щяха да се познаят в новата ѝ книга? Трябваше да узнае повече... Заби поглед в нейните

бележки. Ядоса се, когато стигна до описанието на новия ѝ герой. Значи така — сантименталната писателка на романи се интересува повече от богатия плейбой, отколкото от лекаря! Дали не възнамерява самата тя да изпробва набелязаните любовни сцени с първообраза на непобедимия си герой? Наивно озлобление обхвана Адам Рос. Поразсея се, докато си изясняваше многото проблеми, тезисно изложени в дългото писмо до агента ѝ. Започна да го мъчи завист към нейния успех, популярност и лекотата, с която трупаше състояние и печелеше уважението на хората.

Заслепен от страстта си към нея, се хвърли да претърсва стаята. Съзнаваше какъв риск поема, но вече не можеше да се спре. Ухили се, докато опипваше нощниците ѝ в гардероба вече знаеше за какво са предназначени — да впечатли онзи Ромео, нейния спасител. А може би — при тази мисъл Рос шумно пхна с език, истинските ѝ намерения не свършваха с написването на новата книга? Може би целта ѝ беше да впримчи Ренолдс, новия ѝ фаворит? Интересно, как ли би възприел той ролята на опитна мишка? Какво ли би помислил за перспективата да бъде изследван и романтично описан от нея в „Огнената долина“? И дали изобщо знаеше коя е тя?

След като грижливо подреди всичко, Адам тръгна да довърши визитацията. Не искаше Бренди да забележи, че е ровил сред вещите ѝ. Като посвети толкова време на красивата си пациентка, вече допусна репутацията и достойнството му да бъдат застрашени. След като ѝ даде хубав урок, ще я заличи от мислите си!

Изминал бе само няколко крачки, когато едва не се сблъска с Ланс Ренолдс, който бързаше към стаята на Бренди. Рос спря погледа си на огромния букет цветя в силните му ръце. Забеляза и веселата усмивка върху неговите устни. Дали тя желаше този мъж, или само го използваше? Това вече нямаше значение, пред него се бе открила възможността да осъществи дългоочакваното отмъщение. Ако го нямаше Ренолдс, в нейните бележки щеше да фигурира той!

— О, господин Ренолдс! Каква изненада да ви видя отново — възкликна Рос, сякаш бе приятно изненадан от присъствието му в болницата.

— Как е госпожица Александър? — учуден попита Ланс.

— Нормално. Съвсем добре е. Ще я изпишем след няколко дни. Разбрах, че няма търпение да продължи да работи, особено след като е

привършила проучванията си. Голям късмет, че ви е срещнала — завърши Рос с двусмислен намек.

— Така ли? — последва вялият отговор. Намекът явно не бе разбран.

— Кажете, как се чувства човек, когато е прототип на литературен герой? Мен например никога не би взела за нов супермен — промърмори Рос с престорено съжаление, преди да се обърне и да се отдалечи.

— Какво значи това? — заинтригува се Ланс и настигна лекаря с две крачки.

— Сигурно ви е казала коя всъщност е тя и защо е тук! Предполагам, че ѝ сътрудничите за нейните проучвания... — ефектно заекна лекарят и лицето му изрази престорено удивление от недоумението на своя събеседник.

— Какви проучвания? Нямам ни най-малка представа за какво говорите. За Кати Александър ли става дума?

Името каза на Рос всичко, което го интересуваше. Потвърждаваше го и поведението на Ланс.

— Имам визитация. Забравете какво съм казал. Не искам да се бъркам в чужди работи. Мислех, че знаете истината.

— Ще забравя само нежеланието ви да ми кажете какво имате предвид, доктор Рос!

Фразата уплаши лекаря. Беше изречена с тон, който издаваше невъздържана сила и раздразнение. С нервен и нерешителен вид той се засуети, сякаш изправен пред обсъждане на проблем от национално значение. Но вече бе късно за отстъпление.

— Щом настоявате, добре, господин Ренолдс. Но ще ви помоля тя да не узнае кой ви е разкрил самоличността ѝ. Разбирате, че никак не ми е лесно, откакто научих коя е тя. Нямам никакво желание да разгърна следващия ѝ бестселър и да се позная — изложен и осмян пред всички! Съжалявам, обаче предполагах, че я познавате.

— Какви ги дрънкаш, човече? — настръхна Ланс от недомлъвките на лекаря. — Коя е тя? Какви проучвания? Как би могла да ме изложи? — само произнасянето на последната дума беше в състояние да го вбеси.

— Тя е известната Бренди Александър. Знаете — онази, която пише разкошните любовни романи. Господи, колко пъти ме разпитва за

вас и за онази нощ, когато я докарахте! И колко е изобретателна! Няколко пъти кани при себе си онзи млад полицай, за да запълва празнините в цялата история. Накара го да проверява какъв е бил вашият мотоциклет, начинът ви на каране и така нататък. Задава ми стотици въпроси! Използва подробностите за новата си книгата, озаглавена „Огнената долина“. Изглежда вие ще бъдете нейният загадъчен и неотразим главен герой! Бих искал да съм на ваше място — това се казва проучване... — подхвърли той, ехидно ухилен. — Когато пусне в ход хипнотизиращите си прелести, и през ум няма да ви мине да кажете „не“! Ама че късмет имате! Докато я преглеждах, хвърлих око на записките ѝ. Няма никакво съмнение, че описва вас и малката романтична случка между двама ви! — Рос направи театрална пауза и хвърли поглед към замисленото, помръкнало лице на Ланс. — Не разбирам защо крие истинското си име и професия. Май хората се плашат и се нервират, като разберат, че са ѝ необходими само за експерименти и нови идеи. Тя се кани да участва в предаването на Том Хадли по телевизията и да разкаже за пътуването и книгата си. Непременно ще го гледам. Може ли да си представите, известна писателка! — преди да продължи, Рос отново направи ефектна пауза. — Но не бих искал да имам нейните проблеми, когато другия месец „Глитър“ я постави на мястото ѝ. Ужасно я притеснява предстоящата публикация на една не много ласкава статия за нея. Заела се е да я спре.

Със съзнанието, че е постигнал много, както и за да не прекали в изпълнението на рискования артистичен етюд, лекарят побърза да се отдалечи. Даде си вид, че ефектът от последните му думи не го интересува. Замислен и зачервен от напрежение, Ланс остана сам по средата на коридора. Но Рос не искаше да пропусне резултата от отмъщението си. Спря и надникна иззад ъгъла.

Докато наблюдаваше атлетичната фигура на Ланс, изпита желание да притежава дарбата да изглежда също така изискано и безупречно, както това се удаваше на този магнетичен мъж. Питаше се кое у Ланс ще надделее при възникналата ситуация — нараненото достойнство, отмъстителното негодувание или инстинктът за самозащита, налагащ отстъпление?

Изходът бе предопределен от чувството за достойнство на Ренолдс. Рос направи сатанинска гримаса, когато той запрати

разкошния букет в близкото кошче и изхвъркна от коридора, процеждайки през зъби проклетия — нещо относно себе си и жените, на които никога не бива да се вярва.

— Така ти се пада, скъпа моя, високомерна госпожице Александър! — изръмжа Рос и се обърна към асансьора, като си подсвиркваше доволно. Внезапно се сети за нещо, върна се и измъкна от кошчето букета на Ланс. Нямаше смисъл цветята да се похабяват, след като съперникът му напусна полесражението. Сега можеше щедро да предостави на Бренди още една възможност да приеме нахалното му ухажване. Но само още една-единствена възможност!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Настъпи денят на изписването. Бренди облече семпла лилава рокля, препасана с широк тъмночервен колан. Разпусна косата си и тя покри раменете ѝ на талази. Късите кичури край лицето и над челото ѝ се развяваха с артистична небрежност в този вид понякога можеше да мине за кестенява циганка.

Сбогува се с Кей, както и с част от обслужващия персонал в болницата. Беше обезсърчена. Ланс повече не се появи. Унилото ѝ заключение беше, че или не се интересува от нея, или около него се въртят твърде много жени. Самочувствието ѝ бе дълбоко наранено. Трябваше да признае обаче, че той наистина има причини да не я харесва и да избягва нова среща с нея.

Върна се в хотела. Приятно я изненадаха цветята в нейната стая. Бяха от администрацията и от нейни приятели. Вдъхна свежия аромат на розите и се вгледа в неопитомената прелест на кошничката восъчно червени хавайски пасифлори. Вдигна мушнатата сред тях картичка. Усмихна се, когато прочете написаното.

Ако някога беше желала да излезе на вечеря със свой добър приятел, това бе днешната вечер. А се оказваше, че Найджъл е в Лас Вегас! Веднага набра номера му.

— Здравсти, пътешественико! Бренди е. Идеята ти за вечеря е великолепна. Как разбра за мен?

— Кейси ми се обади. Чула, че имам концерти тук. Предложи да те потърся. Какво може да накара прекрасна и талантлива жена като теб да си загуби настроението? — закачи я той. — Не ти ли е интересно в Лас Вегас без мен?

— Ще ти кажа на чаша вино и стек — отвърна тя.

— Какво ще кажеш да се видим към десет часа, след като свърши шоуто?

— А какво ще кажеш, ако дойда с теб? Не съм те гледала от доста отдавна. Сигурно имаш куп нови песни. Много обичам „Рози в

полунощ“. Ти ли я написа? — разприказва се тя. Беше ѝ приятно да забрави напрежението и размислите поне за известно време.

— А ти ли написа „Жестоките стрели на любовта“? — имитира я той. От слушалката се разнесе весел смях. — Ще мина да те взема към шест. На сцена съм само през първата част.

— Чудесно, Найджъл. Ще те чакам.

Бренди отново се замисли за незабравимата си среща с Ланс. Ако беше узнала навреме каква неприятност му е причинила, щеше да поиска извинение!

Избра една от любимите си рокли. Ръждивооранжевото отиваше на зелените ѝ очи, загара и кестенявата коса. Горната част подчертаваше линията на бюста и тънката ѝ талия, а полуклошираната пола живо се разлюляваше при всяко нейно движение и галеше бедрата ѝ. Презрамките откриваха от тялото достатъчно, за да заинтригува погледите, без да бъде предизвикателна. Черни лачени сандали и чантичка от черни мъниста допълваха тоалета. Закрепи подходящо цвете в косата си, на шията си окачи верижка със златно отворено сърчице и сложи обеци в същата форма. Направи крачка пред огледалото, отразяващо в цял ръст усилията ѝ. Не е зле, реши тя. След това с мелодичен смях добави на глас:

— Наистина е много хубаво!

На вратата се позвъни. Чудесно бе, че стаята има звънец. Изтича и отвори широко вратата. Прегърна усмихната Найджъл Дейвис — мъжът със златен глас и дарба да твори музика. Бяха станали добри приятели от момента, в който преди няколко години се бяха запознали на една вечеря в Ню Йорк. Тази вечер той изглеждаше бодър и привлекателен в сиво-черното копrienено сако, бяла набрана отпред риза с черна папийонка и сребристосиви панталони. Тъмнокестенявата му коса бе облак буйни ситни къдри, оставени на воля. Блестящите му бадемови очи отразяваха постоянния кипеж в душата му. Бренди се надяваше, че скоро ще се намери подходящото момиче, което да сподели живота на този приятен мъж.

Шоуто беше в един от хотелите в известен увеселителен квартал на Лас Вегас. Тя жадно поглъщаше всяка негова песен, отпускате се с всяка шега. Усещаше, че точно това ѝ е необходимо — да се успокои под звуците на музика, да усети малко топлина.

За нейна изненада Найджъл бе направил резервация за вечеря в друг хотел наблизко.

— Държиш под око конкуренцията, затова ли сме тук, Найджъл? — пошегува се тя и очите ѝ блеснаха като скъпоценни смарагди.

— Имаш предвид рекламираните циркови номера? Нямам намерение да сменям жанра — прозвуча веселият отговор. Лицето му обаче остана загрижено. — Какво става с теб, Бренди? Не видях истинската ти усмивка през цялата вечер. Ти си с Найджъл, който ти е като брат, забрави ли? Да видя! — заповяда той със закачливи пламъчета в очите. Това предизвика широката ѝ усмивка.

— Още се възстановявам след злополуката — опита да оправдае униятието си тя. — Не всеки ден ме сполетява това, за което пиша в книгите си. Да си лице в лице със смъртта се оказа доста страшно.

— Как успя да запазиш всичко в тайна от журналистите?

— Не ми беше толкова...

Млъкна по средата изречението. Погледът ѝ бе попаднал върху красив мъж и екстравагантна жена недалеч от тях. Найджъл проследи погледа на широко отворените ѝ очи и откри обекта на нейния интерес. Веждите му учудено се повдигнаха.

— Познаваш ли Стивън Уингейт? Или жената с него... Май знаех коя е... Аха, Камил Бланшар — сети се той, но явно не изпитваше добри чувства към нея.

На свой ред Бренди проследи погледа на Найджъл. Откритието я смути. За Ланс ли говореше той?

— Да не би да имаш предвид двойката близо до ъгъла — мъжът с небесносиньото сако и момичето с червената рокля?

Найджъл се засмя. В смарагдовите ѝ очи бе припламнала ревност.

— А ти да не би да гледаш друг? — той взе хладната ѝ ръка в своите и загрижено я стисна. — Нали съм ти разказвал за Стивън Уингейт?

— Да, обаче мислех, че този мъж се казва Ланс Ренолдс.

— Използва и това име като псевдоним, особено когато иска да държи някого настрана от своите работи. В действителност е Стивън Уингейт, нефтеният магнат и мултимилионер, който се е издигнал до сегашното си положение съвсем сам. Жената е Камил Бланшар, световноизвестна манекенка и начинаеща актриса, поне така се

представя. Сигурно се мъчи да го убеди да финансира поредната ѝ рекламна кампания.

Бренди бе чувала и двете имена. Сега разбра защо жената ѝ се стори позната — беше виждала това лице по корици на списания и реклами. Всичко в нея издаваше манекена — бе грациозна, подвижна и изразителна. Поведението ѝ говореше за нейната близост с мъжа на същата маса.

Ето защо съм била безинтересна и съм му се сторила безлична, помисли Бренди! В сравнение с красотата и изискания вид на манекенката сигурно му е изглеждала като някоя провинциална повлекана!

Новото откритие беше покъртително и болезнено. Дали причината за неговите посещения и цветя е било доброто му възпитание, или пък някаква интрига? Дали наистина му се е сторила досадна и затова не бе заслужила неговото време и внимание? Господи, нима беше възможно един мъж да бъде поразително красив, очарователен и неотразим като него? Едновременно я обзе копнеж и негодувание.

— Бренди, познаваш ли Стив? Никога не си ми споменавала за него — прекъсна размишленията ѝ Найджъл. Тъжните ѝ очи и обектът на нейното внимание му бяха подсказали в какво се състои проблемът.

— Мислех, че го познавам, но не като Стивън Уингейт — тихо призна тя. — Може да ти прозвучи невероятно, обаче той е човекът, който ме спаси в пустинята.

Започна да разказва за случилото се през онази съдбоносна нощ и за последвалите срещи с него. Найджъл хвърли поглед към Стивън.

— Дявол да го вземе! Нали не се шегуваш? Моят стар приятел Стивън е спасил живота на малката ми сестричка?!

— Не, Найджъл. Спасил ме е Ланс Ренолдс или поне така ми казаха. Той е излъгал и сигурно след това всички са повтаряли лъжата му. Невъзможно е да не са го познали. Знаеш какво правят парите и властта, нали? — подигравателно завърши тя. Чувстваше се измамена от ненужната игра на анонимност. Значи е искал тя да не научи кой е, за да не се възползва от доброто му дело!

Тя не го беше лъгала — наистина бе Катрин Александър, докато той не беше Ланс Ренолдс. Спасил я бе един от най-богатите хора на света! Дали не е допуснал, че тя ще увисне на врата му? Или си е

въобразил, че ще му засвидетелства благодарността си по някакъв друг начин, а не по общоприетия. Е, в такъв случай беше преценил грешно! Не ѝ трябваше Стивън Уингейт! Тя желаше Ланс Ренолдс — човека, дошъл при нея в болницата. Но Ланс не съществуваше...

Погледът ѝ отново се насочи към впечатляващия мъж на отсрещната маса. Прецени неговата дама и се упрекна за тенденциозната си и ожесточена критика по неин адрес. Не можеше да не забележи прекалено смелата кройка на роклята ѝ от червена китайска коприна. Дрехата открояваше поразителна женска фигура, внушаваща на Бренди чувство за малоценност. Нямаше обаче причина за присмех — даже на границата на благоприличието, роклята подходеше на тази жена, а жената бе подходяща за роклята.

— Хваща погледа, нали? — подразни я Найджъл. — Толкова поле за нея, защото сърцето ѝ е черно като косата. Противно ми става, като гледам, че Стивън има работа с тази вещица! Той заслужава нещо по-добро.

Поколеба се, но се отказа да добави: „Стив направо не може да я понася, даже и да става дума за бизнес с нея“.

— Познаваш ли тази жена, Стивън? Вторачила се е в теб от един час — изсмя се Камил, подразнена от прекаления интерес на Бренди към кавалера ѝ. Предположи, че не е нещо специално. И без друго едва удържаше вниманието на Стивън, когато ѝ се удадеше случай да го хване натясно.

— Коя? Къде е? — вдигна поглед той и се огледа.

— Там, онази с Найджъл Дейвис. Виждаш ли прилепналата оранжева рокля? — промърмори Камил. Както обикновено, гласът ѝ беше леден. Прехапа устни — а ако Стивън прекратеше този толкова важен за нея разговор?

Погледът му обходи залата, а когато стигна до възхитителния профил на Бренди Александър, се прикова върху него. Лицето му се вкамени. Сините му очи се присвиха и добиха метален оттенък. Впи ги в нея с желанието да я накара да почувства отвращението му от нейната инсценировка. Това беше коварното същество, опитващо се да го извади на показ пред целия свят, безскрупулната жена, която с риск за живота си го бе накарала да я спаси, само за да се запознае с него!

— Е, какво, познаваш ли я? — настоя с хладен глас манекенката.

— Бренди Александър, известната писателка — беше пестеливият му отговор.

— Само не ми казвай, че ти си Колин Слейд от последния ѝ роман! — изкиска се тя. — Ами да! Неговата външност ти подхожда напълно... Всъщност ти би могъл да минеш за всеки един от нейните герои. А тя твоето последно завоевание ли е, или е предстоящо?

Фалшивият и неприятен тон на шегата ѝ раздразни Стивън още повече. От своя страна, Камил го проклинаше наум за пренебрежителното отношение към нея.

— Остави това, Кам! Никому не съм служил за прототип на герой или за опитна мишка — изръмжа той, а очите му станаха мрачни като океан пред буря.

Преди да отмести поглед, видя, че Найджъл раздава автографи. Реши повече да не поглежда нататък. Когато все пак го направи, те си бяха отишли.

— Сигурно отиват да правят проучвания — нервно промърмори под нос Стивън. — Къде са докладите на Джейсън? Хайде, на работа!

— Наистина ли ще се заемеш с този проект?

— Беше чудесна вечер, Найджъл! Точно това ми липсваше — благодари Бренди, докато го изпращаше от стаята си.

— Извинявай за тези ловци на автографи!

— Това е част от работата ти. Не ми пречат. Ще се видим на събирането. И благодаря за поканата! Хубаво ще си почина, за да мога да танцувам до изгрев-слънце — пошегува се тя.

— Великолепно. Ще те чакам в моя апартамент в събота вечерта след шоуто ми — целуна я той за довиждане по върха на носа, след това шеговито я чукна по брадичката.

— Ще дойда — радостно потвърди тя. Искаше ѝ се да разбере и дали е поканил своя приятел Стивън Уингейт, но не посмя да издаде интереса си към него. Ако попиташе, щеше неделикатно да напомни на Найджъл за напредналата му възраст. Надяваше се поне Камил да не се появи там...

За момент се поблазни да покани друг мъж, ала не успя да се сети за никой, който да превъзхожда Стивън по външен вид и

мъжественост. Най-добре бе да е с Найджъл, нейния домакин. Стивън сигурно не знаеше, че са като брат и сестра. За първи път през живота си тя се изкуши да парадира със славата и богатството си, за да накара Стивън да разбере какво я интригува у него. Нищо друго — само Ланс!

Бренди усърдно се зае с ръкописа на „Мрака“. Беше работила върху него и преди да пристигне тук, затова успя бързо да привърши първия, тезисен вариант. Изпрати го препоръчано на Кейси. Искаше да разбере как посредничката ѝ ще възприеме необичайната му романтична окраска. „Долината“ щеше да почака.

Удовлетворена от постигнатия напредък и възстановените си сили, започна да облича скелета на романа, без да се подчинява на някои от досегашните си намерения. Първото, което направи, бе да промени напълно външността на главния герой. Избра жълтоок, светлокос извънземен да покорява със силата и чара си. Нямаше да позволи никому да прави паралел между Стивън и Вариан Сар — приликата им щеше да е колкото между непрогледна нощ и слънчев ден!

За дългоочакваната вечер избра от бутика на Гейлорд рокля от яркозелен атлаз. Деколтето бе дълбоко изрязано във формата на сърце. Меката тъкан се съединяваше с голата отстрани на кръста. Горната част придържаха тънки презрамки, кръстосани отзад върху открития гръб. Леко разширяващата се пола подчертаваше нейния изваян силует и вродена грация. Огърлицата, обсипана с диаманти, придържаше в основата на шията ѝ голям смарагд във формата на сърце. Сложи си подходящи обеци. Пръстен с огромен изумруд, преплетен с две златни нишки, меко проблясваше на средния пръст на лявата ѝ ръка. Защо да не оставя впечатление, че някъде там, у дома, я чака мъж? Ланс сам я беше попитал за това!

Плати на фризьорката в хотела три пъти повече от обикновеното, за да подреди косата ѝ в каскада от къдрици и пръстеновидни букли. С находчивостта на художник момичето вплете в косата нежна диадема от перли и мъниста нефрит, подчертаваща ефектната фризура. Към врата, челото и ушите се спускаха ситни къдрици.

Когато всичко бе готово, тя се завъртя пред огледалото. Съгласи се с момичето и посгъсти зелените сенки над клепачите. Добави и руж по скулите си. Когато се парфюмираше, със закачлива гримаса си пръсна на свивките на коленете и върху гърба. Изпълнена беше с

дръзкото намерение да не позволи на ослепителната Камил да я превъзхожда с нещо. Хвърляше в играта всичките си козове!

Но вечерта започна без Стивън и Камил. Когато се убеди, че те или не са поканени, или са решили да не идват, Бренди се отпусна и затанцува. Неочаквано, във вихъра на четвъртия танц, тя се сблъска лице в лице именно със Стивън Уингейт! Усмихна ѝ се като лукавата котка от анекдота, изяла екзотичната и рядка птичка още по-лошо, Бренди се почувства така, сякаш е на мястото на нещастната птичка!

Тя трепна от изненада. Очите им се срещнаха. За миг се сблъскаха в студен двубой на разума и волята, за да прикрие реакцията си, Бренди прелъстително се усмихна и се извърна към своя партньор. Но от този момент нататък Стивън сякаш беше единственият мъж в залата! Колкото по-отчаяно опитваше да не му обръща внимание, толкова по-осезателно усещаше присъствието му. Беше обсебил разсъдъка ѝ. Веселият му смях сякаш я оглушаваше, а плътният глас се открояваше сред всички други. Случайното му докосване предизвика сладостни тръпки на отмала по цялото ѝ тяло. Беше изкусителен, арогантен, умопомрачаващ негодник!

Изтощена от усилието да се съпротивлява на непрестанния натиск върху нейните сетива Бренди се запъти към просторната овална каменна тераса. Необходим ѝ бе свеж въздух и прохлада. Застана до парапета. Нямаше сили да разглежда красивите храстчета и ухаещите цветя. Парите и славата имаха своите предимства! Като тази разкошна мансарда, с нейното уединение и прекрасен изглед, например. Погледът ѝ обгърна многоцветната трептяща река от светлини, която очертаваше централната зона на Лас Вегас. Те рязко контрастираха с тъмнината на заобикалящата ги пустиня, също като кипящия живот тук, сравнен с тишината и покоя у дома, в Кентъки.

— Как се чувстваш тази вечер, Бренди? — попита плътен, дълбок глас зад гърба ѝ. — Наистина си като красивото сияние, което съзерцаваш. Чудесна гледка, нали? Бренди?

Мъжът зачака безмълвно, макар че тя почувства нетърпението му. Благоразумно пренебрегна факта, че той два пъти произнесе истинското ѝ име. Разсеяно си зададе въпроса откога ли го знае. Може би това е била причината за второто му посещение през онзи ден — очаквал е признанието ѝ. Не го попита. Бавно се извърна и погледна лицето, събуждащо у нея толкова противоречиви чувства.

— Аз съм добре, господин Уингейт. А вие? — учтиво прояви интерес тя, като наблегна на името му. А гореше от желание да го помоли да ѝ обясни логично защо я измами и се държа толкова хладно с нея! Разбира се — Найджъл му е казал коя е и сега Стивън се чувства засегнат.

Когато тя изрече истинското му име, той повдигна веждите си. „Тя го е знаела през цялото време! Тази дръзка котка си е въобразила, че той няма откъде да узнае истината за нея и нейната «злополука»!“

— Изглежда, че и двамата имаме странна склонност към измислени имена. Но след като стигнахме до истината, няма нужда от формалности и преструвки — сериозно заяви той.

— Съвсем не, Стивън. Но Ланс Ренолдс е толкова красиво име! Имаш ли нещо против да продължа да те наричам с него? — мило попита тя, колкото да го подразни. Но въпросът ѝ като че ли не го ядоса, даже го развесели. Очите му проблеснаха дяволито.

— Съвсем не, Кати! — отвърна той, като произнесе името ѝ привлечено. Предизвикваше нейното остроумие и интелигентност.

— За да изясним нещата докрай, Ланс, трябва да знаеш, че Катрин е кръщелното ми име, и наистина ме наричат Кати — светнаха очите ѝ със съзнанието за малка победа. Той кимна сговорчиво. Не можеше да не признае доброто ѝ попадение. Едно на нула за нея.

— Как ти хрумна необикновеното име „Бренди Александър“? Това само писателски псевдоним ли е?

Тя се усмихна на някаква своя мисъл.

— Ако искаш вярвай, но бренди беше любимото питие на майка ми. Според нея думата звучала прекрасно и необичайно, затова ме нарекли така. Имала съм късмет, че малките деца не знаеха откъде е дошло. Това ми спести безкрайни подигравки. Знаеш старото правило: „Блажени са невежите“ — изрече тя с променен тон, за да му придаде двусмислено значение, и той веднага го долови. — Катрин Александър е на вашите услуги, сър Ланселот! Найджъл ми е разказвал много за вас.

Той не скри усмивката си при хумористичното ѝ сравнение, и подчертаването на „Ланс“ в него.

— Блажени са, нали? Найджъл ми каза, че ще дадеш интервю в телевизионното предаване на Том Хадли през август. Поздравявам те!

С какъвто и улов да се похвалиш, сигурно ще бъде чудесно перо в ловджийската шапка на една писателка...

В тона му се долавяше хладна нотка. Бренди не успя да разгадае промяната, но съсредоточи цялото си внимание върху невнимателно изпуснатото име. Отново я лъжеше! Найджъл не знаеше за бъдещото ѝ участие в телевизионното предаване. Но и никой друг не знаеше или поне така предполагаше тя.

— На някаква специална тема ли ще е посветено интервюто? — продължи той, забелязал странния ѝ поглед. Дали тя винаги изпробва измислените любовни истории на живо? И какви са отношенията ѝ с Найджъл?

— Да. Неотдавна продадох правото за екранизация на един от моите романи. Том желае да разискваме противопоставянето между дрипльовци и богаташи — отчетливо произнесе тя, като следеше реакцията му на безспорно неискреното ѝ твърдение, съответстващо на неговата последна измислица. И двамата разбираха заяждането ѝ, но той умело се измъкна.

— Още веднъж те поздравявам. Изглежда си се отправила към върха в още една област. Но няма ли вълчи ями по пътя? — подхвърли той. Явно намекваше за някакви тъмни тайни, с които разполага. — Да живееш в кристален аквариум може да се окаже опасно и скъпо удоволствие, не е ли така? Аквариумите са толкова крехки и съблазнителни, а в тях попадат скъпи редки екземпляри. Найджъл също ми е говорил много за теб. Онази нощ нямах представа, че спасявам живота на толкова прочута дама.

Очите ѝ бавно се местеха по високата му фигура. Облечен в костюм с цвета на слонова кост, той очевидно беше подходящ за образа на легендарния бял рицар. Светлата фигура се разчупваше само от черната папийонка и черните диамантени копчета на вталената му риза. Хрумна ѝ мисълта, че въпреки официалното си облекло повече прилича на романтичен пират, отколкото на елегантно облечен джентълмен и богаташ. Не разбираше защо ѝ е толкова трудно да издържа на погледа му, а в същото време не може да откъсне очи от него. За нея този енергичен мъж беше непознато явление. Просто нямаше представа как да се държи пред него! Гласът му бе като мед, лееше се и от обземащата я омая мислите ѝ се объркваха.

— Точно така е, Ланс. Напоследък често попадам в клопки и ми се налага да плащам прескъпо за много неща.

Изразът на очите му оставаше неразгадаем, въпреки че тя не откъсваше поглед от тях. Защо бе толкова безмилостен, толкова изискано враждебен и злъчен?

— Какви например? — рязко попита той, докато отстраняваше несъществуваща пращинка от ревера на светлото си сако.

— Не вярвам да те интересуват житейските ми проблеми, Ланс — реши тя да отклони темата на разговор.

— Като имам предвид малкото ни съвместно приключение, в никакъв случай не мога да си представя, че животът ти може да е монотонен и безинтересен, Бренди. Винаги ли имаш неприятности, когато работиш? — небрежно подхвърли той опипващия почвата въпрос. Погледът му се плъзна по лицето ѝ преднамерено бавно, което накара страните ѝ да пламнат, а кръвта да закипи.

Тя се убеждаваше все повече, че Ланс Ренолдс отново си играе с нея. Поне да ѝ бяха известни правилата на играта и залога... Вероятно се опитваше да я извади от релси и изглежда успяваше! За да разсее напрежението, Бренди звучно се разсмя:

— Напротив, съвсем рядко. Но може би ще сменя стила си на работа, ако сър Ланселот е наблизо, за да ме защитава, когато е необходимо. На един автор не се случва често да попадне на... — замълча, усетила, че остава съвсем малко да направи признание първа.

— Да попадне на какво? — подхвана той изплъзналата се фраза. „На някой от въображаемите си герои? На случай да осъществи фантазиите си?“ С нарастващ интерес той мислено търсеше отговора. Несъмнено Бренди беше интригуваща жена, а и много се различаваше от всички останали, които познаваше. И беше професионалист в своята област — редеше думите като опитен политик!

Бренди весело се засмя.

— На истинско, рисковано приключение — прозвуча като свойска шега отговорът ѝ. — Благодарна съм, че спаси живота ми. Още повече, че това ти е струвало много неприятности — добави тя с намерението да го изненада.

— Вярваш ли в неща, които някога са излезли от устата на мъдри старци? — запита той с тайнствени светлилки в очите. Когато забеляза объркване в погледа ѝ, доуточни: — Древни мъдрости?

— Да. Защо? — попадна тя в елегантния капан.

Той пристъпи и обхвана лицето ѝ с длани.

— В такъв случай, отсега нататък ми принадлежиш! Спасиш ли нечий живот, той започва да ти принадлежи — даде решаващия си изстрел той и впи горещите си устни в нейните.

Изненадана от могъщата му прегръдка, Бренди се отпусна и се отдаде на опияняващата целувка. Мечтаеше за този миг, откакто за първи път видя Ланс! В целувката му се смесваха жестокост и нежност. В нея се разгоряха необуздани и прекрасни чувства.

Ръцете ѝ обхванаха кръста му под самото на костюма и погалиха мускулестия гръб. Устните му жадно отпиваха от нейното опиянение. Стивън не бе предвидил това и беше зашеметен. Ръцете му се стягаха около тялото ѝ несъзнателно, до болка. Устата му стана настойчива, търсеца, налагаща се.

Дже в обхваналото я упоение Бренди чувстваше колко е опитен. Той сякаш владееше някаква опасна и умопомрачаваща магия. Смътно осъзна, че губи контрол над чувствата си, но това вече нямаше значение. Този мъж изпълваше мислите ѝ ден и нощ. Трябваше да разбере защо. Когато устните му бавно се плъзнаха по бузата, за да помилват ухото ѝ, тя потръпна и въздъхна. Притисна се към напрегнатото му тяло, което разпалваше и без това неугасимия пожар в нея.

Неочаквано Стивън замръзна и отблъсна Бренди толкова рязко, че тя политна назад. Наклони глава и я заглежда. Изучаваше внимателно замъглените ѝ от страст очи. Покорният, всеотдаен израз на лицето ѝ свидетелстваше за нейното поражение. Но вместо задоволство от успеха, в погледа му се четеше ярост и негодувание. Проклинаше глупостта си. Играта бе престанала да бъде игра, поне за него. Вече не му се искаше да узнае причината за изкусителния ѝ плам и себеотдаване. Нима за това омайващо същество наистина нямаше нищо скъпо и свято? Нито животът, нито честта, нито тялото ѝ? Докъде можеше да стигне, за да осъществи планове си? А и той беше готов да изпълни волята ѝ, ако цената не беше толкова висока! Не можеше да си го позволи. Трябваше да се защити и да отстъпи.

— Играеш си с огъня, Бренди! — сухо я предупреди той. — Аз имам лоша репутация — разбивам аквариумите и поглъщам златните рибки! Не можа ли да измислиш нещо по-полезно от играта с мен тази

вечер? За какво съм ти потрябвал? — омекна гласът му в очакване на възбуждаща сделка. Независимо коя и каква беше тя, той я желаше, но без недомлъвки. Реши да свали маската и да води сражението открито. Каквито и да бяха намеренията ѝ, несъмнено се бе убедила, че той не ѝ отстъпва в нищо. А тя изглеждаше като невинен ангел, макар тялото и целувката ѝ съвсем да не бяха такива!

Нежните смарагдови очи срещнаха сапфирения поглед. Гласът ѝ бе мек и галещ:

— Да ми трябваш? Във всеки случай, не за досадните нововъведения при екранизацията на книгата, нито за клеветническата статия, която скоро ще публикуват в „Глитър“ за мен. Нищо ново под слънцето. Няма да можеш да ми помогнеш в тези битки, храбри мой рицарю — промълви тя, копнееща за прегръдката и устните му.

— Значи „Глитър“ се е заел с теб? — усмихна се той, ала ехидната нотка в гласа му убягна на Бренди. — Тогава най-добре си спасявай кожата! Стрелят на месо, поне така говорят за тях — насмешливо посъветва той. — Има ли нещо вярно в техния материал, или са пълна измислица?

— Сигурна съм, че човек като теб е имал случай да разбере какво представляват подобни публикации — измислица, която ще бъде приета от наивните читатели за чиста монета. Как би постъпил ти? Има ли начин да бъде спряна? — сериозно заговори тя, с надеждата той да предложи успешен изход.

Казаното от нея сякаш му разкри нещо много важно. Изглежда я отгоре, като че ли току-що е намерил отговора за загадъчната им среща в пустинята.

— Желаш ли да знаеш истината? — провлечено попита той. Произношението му ѝ припомни първоначалното впечатление, че той е от Уелс.

— Може ли да искам друго, освен истината, Ланс? — меко отвърна тя. Когато вдигна поглед към лицето му, дишането ѝ стана неравномерно, а ръката сама посегна да докосне строгата линия на устните. Не можеше да си обясни промяната му — като че ли нещо го безпокоеше и отблъскваше.

— Направи като мен — посрещна той със студено пренебрежение беззащитния и открит поглед на огромните зелени очи. Задържа за момент ръката, изгаряща лицето му. После целуна един по

един върховете на нейните пръсти. Когато езикът му описа кръг върху китката, тя потръпна и пое дълбоко въздух. Каква талантлива актриса, помисли Стивън.

— Какво би направил ти? — покорно попита Бренди въпреки усещането си, че той играе някаква неразбираема игра. За да запази равновесие, Бренди опря другата си ръка на гърдите му и усети забързания ритъм на сърцето.

Стивън се поколеба, като я наблюдаваше. Очите ѝ бяха зелени като млада, гъста гора, приканваща да прекратят и се скрият в нея. Не се съмняваше какво се таи в техните дълбини. Най-сетне беше разбрал защо тя толкова упорито, дори с риск за живота си, е търсила среща с него. Усилията му бяха довели до болезнено заключение. По-нататък играта губеше смисъл. Настъпи моментът да докаже, че тя блъфира напразно.

— Има само един начин за контрол над медиите: да бъдат купени. Също както списанието „Хлитър“, което е моя собственост — спокойно изрече той, като предполагаше, че това вече ѝ е известно.

Шокирана и невярваща, Бренди го изгледа изумено. Реакцията ѝ подсказваше, че едва сега научава този факт.

— Ти?! Ти си собственикът?

Отговорът в триумфално блестящите му очи и мъждукащата върху устните му усмивка беше еднозначен и категоричен — Стивън Уингейт действително беше собственик на „Глитър“. Бренди не бе в състояние да си поеме дъх.

— Сега разбираш, госпожице Александър, че всичко ми е ясно. Знам колко отчаяно е било решението ти да се запознаеш с мен. Трябва да призная, че изборият от теб начин бе доста опасен. Освен това през онази нощ, докато се занимавах със спасяването ти, бях на косъм да загубя сделка за милиони! Разбирам и защо си в ролята на разгорещена изкусителка тази вечер. Играта ти е блестяща, но само си губиш времето. Аз не се меса в работите на „Хлитър“!

— Смяташ, че всичко това е организирано от мен?! — възкликна тя.

Когато той кимна в отговор и подигравателно се усмихна, тя сви ръцете си в юмруци, като едва се сдържаше да не му удари плесница. Гледаше самодоволното лице и впиваше нокти в дланите си. Значи,

спасителят ѝ се бе оказал неин палач... Погледът ѝ стана хладен и мрачен.

— Разбирам — горчиво изрече тя, неспособна да скрие болката си от надменното му заключение. Защо Найджъл не я беше предупредил?

Бренди съзнаваше, че силите им са неравни. Просто не бяха в една категория! Този човек бе майстор в ситуации, изискващи безскрупулност и жестокост. Но даже да допускаше, че има нещо подозрително в поведението ѝ, че тя цели да се намеси в деловите му интереси, не би трябвало да започва подобна игра с чувствата ѝ — това бе недостойно! Била е права онази нощ: Ланс Ренолдс бе илюзия! Съществуваше само зловещият и непочтен Стивън Уингейт! И илюзията се разпадаше под жестоките удари на реалността с тихо звънтене на чупещо се стъкло.

— Защо тогава си направи труда да спасяваш живота ми, щом възнамеряваш скоро отново да го разрушиш? — разгорещено възкликна тя. — Никога не бях срещала човек като теб, Стивън Уингейт, и се моля това да не стане никога повече! Би трябвало да се заемеш с преподавателска дейност, защото едва ли е възможно толкова много поучителни неща да се научат от друг!

— Играта свърши, Бренди. Не се преструвай повече — предложи той. Опитваше се да не обръща внимание на изписаната болка върху лицето ѝ, което събуждаше у него странно чувство за вина и съжаление. Беше очаквал от нея да се оправдава, да моли за прошка или да го убеждава, че вече не се преструва.

Очите ѝ обаче го оглеждаха от главата до петите. Искаше ѝ се да е сигурна, че никога няма да забрави този подъл никаквец! Нещо в напрегнатото му изражение я накара да се отдръпне.

— Сега вече си прав, Стивън — край на играта! Но мисля, че в нея няма победител! — с тези думи Бренди се обърна и се отдалечи, без да му обяснява нищо. Не смяташе, че той го заслужава. Та той се подигра с нея! За първи път в живота си предложи тялото и душата си на мъж. И грубо отблъсната, тя се чувстваше дълбоко наранена.

Стивън я проследи с поглед. Плавната походка и високо вдигната ѝ глава не го оставяха на мира. Прокле грешката си. Защо не успя да я принуди да си признае? Защо поне не остави вратичка за помирение?

Молеше се да е прав в заключенията си за нея... Или беше безсъвестна и безкрайно нагла, или — искрена!

Бренди търсеше Найджъл. Мислите и чувствата ѝ бяха заети изцяло с неочаквания обрат на събитията. През ума ѝ трескаво минаваха най-невероятни предположения и съмнения. Знаел ли е Стивън за статията, още преди да я спаси, или е научил след това? Не са ли имали посещенията му в болницата за цел да научи нещо повече, да я разпита, да натрупа нов материал за оклеветяването ѝ? Сега вече не се съмняваше, че скоро ще прочете ужасяващи подробности за съвместното им приключение. Дали не е носил и фотоапарат през онзи фатален ден? Въображението ѝ отново се развихри. Вече не се съмняваше, че злополуката с колата е била предварително подготвена.

Видя Найджъл до бара и се втурна към него. Той тръгна насреща ѝ.

— Трябва да си вървя, Найджъл. Ще се видим в Ню Йорк след няколко седмици. Благодаря за всичко.

— Какво се е случило? — погледна я изпитателно Найджъл. Изглеждаше покрусена и разстроена до сълзи. Той знаеше само, че е разговаряла на терасата със Стивън.

— Не мога да остана под един покрив с чудовище, което се опитва да разруши целия ми живот. Ако не си тръгна оттук, сигурно ще му издера очите! Защо не ми каза, че той е собственикът на „Глитър“?

— Не можеш просто да избягаш оттук — опита се да я разубеди обърканият и загрижен Найджъл. — Кажи ми, какво ти направи?

— У дома, в Кентъки, единственият ми проблем е какво да избира за закуска. Навън, в реалния свят, трябва да избирам дали да се сражавам с един дракон, или с друг. Не съм създадена за това, Найджъл. Отивам си.

Изпрати я до изхода. На вратата тя грабна дантеления си шал и целуна Найджъл по бузата.

— Ще се оправя, не се притеснявай — успокои го тя въпреки болката, изписана на лицето ѝ. Прегърна го и отново му благодари. — Моля те, повече не ни събирай заедно на едно и също място!

За момент Найджъл я задържа за лакътя и закачливо нареди:

— Хайде, Бренди — да видя!

— Друг път, моля те! — промълви тя със свито гърло.

Той я целуна по челото и Бренди излезе. Найджъл се обърна и потърси с поглед Стивън. Подпрян в небрежна поза до вратата към терасата, той следеше раздялата му с Бренди. Ядосан, Найджъл тръгна към него.

— Искам да поговорим, Стив. Трябва да изясним нещо — заяви той направо и двамата излязоха от залата. Бяха приятели от дълги години, от времето, когато една инвестиция на Стив го бе подкрепила финансово. Найджъл бе разказвал на Бренди за Стивън Уингейт, но тя не го бе виждала досега. Беше се случило така, че двамата приятели на певица никога не бяха попадали заедно на едно и също място. Странно съвпадение — Найджъл бе решил да ги запознае именно тази вечер. Изглеждаха като създадени един за друг. Очевидно беше направил съвсем грешна преценка. Наистина ли Стивън бе собственик на онова долнопробно издание? Знаеше ли той какво се канят да отпечатаат за Бренди? Май досега не бе познавал Стив достатъчно добре.

Магнатът хвърли още един поглед натам, накъдето преди малко изчезна Бренди. Ако съдеше само по последния разговор с нея, в очите ѝ винаги е бил черен злодей и нищо повече. Той замислено потри гладко избръсната си брадичка и последва разгневения Найджъл.

Когато отново го погледна отблизо, приятелят му напомняше на притисната пантера, която преценява противника си, за да се нахвърли върху него.

— Какво, по дяволите, си казал на Бренди? Какво си ѝ направил? — процеди Найджъл през зъби, а в очите му ясно се четеше заплашителна ярост. — Чуй и запомни добре, Стив! Тя ми е като родна сестра!

ПЕТА ГЛАВА

Бренди въздъхна и се облегна назад. Хубаво беше да седи зад бюрото си вкъщи, задълбочена в новия роман. Когато завършваше поредната книга, се чувстваше и добре, и зле. За нея това означаваше и среща с нови герои, и раздяла с образите, с които бе живяла в течение на дълги месеци.

Готова беше с „Огнената долина“. Чак сега разбра защо работата над нея бе вървяла толкова трудно — главният герой и Ланс можеха да бъдат близнаци, а защо не един и същи човек? С болка осъзна колко много ѝ дава и едновременно ѝ отнема „Мракът“, над който започваше работа.

Не бе виждала Стивън Уингейт и не бе чувала нищо за него след онази вечер у Найджъл преди три седмици. Тогава тя се втурна в стаята си, като насън стегна багажа и с първия самолет отпътува за дома. Избяга, за да намери сигурност и успокояващо уединение. Надяваше се да забрави трескавия си копнеж по него, който караше разбитото ѝ сърце да се свива мъчително. Но времето и разстоянието, отделящи я от този мъж, но отслабваха магнетичната му привлекателност. Образът му и споменът за него не ѝ даваха покой.

Подреди най-необходимите вещи в куфара си и успя да хване първия за деня полет до Ню Йорк. Не изпускаше от ръката си чантата със завършения ръкопис. След няколко часа вече седеше в ултрамодерно обзаведения кабинет на Кейси на Парк Авеню. Докато търпеливо чакаше приятелката ѝ да прегледа новата книга, отпиваше от освежителния коктейл. Пръстите на Бренди разсеяно се плъзнаха по фините плисета на яркочервената ѝ пола. След това се насочиха към ревера на снежнобелия блейзер, за да оправят копринената кърпичка в малкото джобче.

Най-накрая Кейси вдигна поглед и широко ѝ се усмихна.

— Браво, отново си попаднала в целта, Бренди! Чудесна работа! Остава само да го прочетат в „Уебстър“. Вече си представям Джефри Кърнс в главната роля! — каза тя със замечтано притворени очи, после

се разсмя. — Е, а по-нататък? Настройваш ли се за историята с принца на викингите? Какво ще кажеш за едно дълго и романтично пътуване из Скандинавия? Не може да не попаднеш на някой юначага със златисти коси! — пошегува се очарователната Кейси, а после съобщи с по-делови тон: — В „Дийвън“ харесаха проектния вариант на „Мрака“.

Бренди унило се усмихна, забелязала явното старание на приятелката си да разсее мрачното ѝ настроение.

— За твое сведение, скъпи ми импресарио, действието на следващата моя книга се развива край езерото на Великата мечка, сред пущинака на Северните територии. Заминавам веднага, щом завърша „Мрака“. Главният ми герой и мой водач наистина е русокос великан, само че не и златоок. Освен това е щастливо женен и води своята съпруга със себе си, за да я пази.

Този път се засмяха и двете. Кейси я стрелна с поглед.

— Ще дойдеш ли тази вечер с мен на събирането у Шели? Ще бъде в нейната мансарда. Освен това и Найджъл е в Ню Йорк и иска да те види. След последната ви среща във Вегас е доста обезпокоен за теб.

Бренди помръкна. Прииска ѝ се да откаже, обаче промени намерението си. В Лас Вегас се беше отнесла незаслужено грубо към Найджъл, като му обърна гръб при бягството си — толкова силно я шокира този Ланс-Стивън с признанието, че е собственик на списанието, готвещо се да я залее с помия!

— Сигурно ще е приятно. Ще дойда.

Не можеше постоянно да бяга от действителността! Защо да позволява на Стивън, този арогантен деспот, да се налага в живота ѝ? Да се разпорежда с нейното щастие и нещастие? И все пак, неохотно призна пред себе си тя, той имаше право да изпитва недоверие към нея.

— Бренди, ще ни направиш ли една услуга? Би ли прегледала днес следобед сценария за „Стрелите“? Калвин се е справил чудесно и нововъведенията са съвсем на място. Като имаш предвид какви бяха първоначалните намерения на продуцента, наистина е станало някакво чудо!

— Разбира се, Кейси. А Калвин ще бъде ли на събирането?

— Сигурно. И още някой, с когото би трябвало да се запознаеш. Навярно ще може да ни помогне във връзка с „Глитър“ — намекна

Кейси със загадъчен вид.

— Кой? Как може да помогне? — Бренди не успя да сдържи възбудата си при тази добра новина.

— Потърпи и ще видиш! Искам те тази вечер в най-добра форма и със страхотен тоалет!

Вратите към разкошния, ярко осветен апартамент на Шели бяха отворени. Униформен пиколо въведе Бренди и пое дантеления ѝ шал. Тя пристъпи в обширното преддверие и неуверено спря. Очите ѝ бавно обхождаха препълнената с хора просторна зала. Отново я бе обзело познатото притеснение на момиче от дълбоката провинция. Ню Йорк и малкото градче Лондон в щата Кентъки сякаш се намираха на различни планети.

Великолепието и блясъкът бяха прекалено зашеметяващи и потискащи. Бренди отчаяно опитваше да си възвърне самоувереността и безгрижния вид. Едва когато забеляза лицата на свои приятели и познати, усмивката се върна на устните, а скованото ѝ тяло се отпусна. В края на краищата, и в тази шумна тълпа можеше да се почувства сред свои!

Едва сега усети колко е била напрегната и колко приятно е чувството на спокойствие и увереност. Имаше ли причина да се тревожи? Сценарият на филма беше великолепен, бяха изпълнени всичките ѝ изисквания, срокът за завършване на следващата книга беше чак след десет месеца... Напоследък бе работила упорито и сега наистина заслужаваше да се отпусне и се позабавлява. И защо не, след като резултатът беше толкова задоволителен? Импулсивно взе решение да остане в Ню Йорк още няколко дни. Трябваше да излезе по магазините, да отиде на театър и да се види с приятели. Щеше да опита да си възвърне онзи живец и радостта от живота, която бе загубила много преди пътуването ѝ до Лас Вегас и срещата с Ланс, преди неговите невъобразими подозрения и издевателства.

— Виж ти! — меко и проточено прозвуча дълбок глас до лявото ѝ ухо. — Кой се е появил тук! Дали не е още една прекрасна, изпаднала в беда девойка? — въпреки шеговития тон, се усещаше, че мъжът зад нея напрегнато очаква реакцията ѝ.

Бренди изпита желание подът под нея да се разтвори и да я погълне. Беше невъзможно да забрави този разтърсващ, подобен на лениво ръмжене говор. Изправи рамене и мобилизира целия си кураж в стремежа да се справи с критичната ситуация. С усилие на волята се усмихна сияйно и се обърна като си припомняше всички малки женски хитрости при подобен случай, които знаеше или бе използвала в своите книги. Чувстваше се задължена да докаже на този мъж, че представата му за нея е грешна!

— Ланс! — тихо възкликна тя, сякаш зарадвана от срещата си с него. — Дните на моите неволи останаха в миналото. Както виждаш, чувствам се идеално. Не е ли странно, че след като имаме много общи приятели, толкова време не сме се запознали? Интересно, нали? Честно казано, не очаквах да те видя отново. А сега би ли ме извинил? Трябва да поздравя приятелите си.

Преди Стивън да успее да отговори, тя се изгуби в тълпата. Докато я наблюдаваше как грациозно се отдалечава, той установи, че най-малко бе очаквал от нея да го пренебрегва и избягва. Ако наистина бе решила да се опита да спре публикацията в „Глитър“ чрез него, тя водеше играта хладнокръвно и майсторски! Какво ли беше решила? Да го накара да я преследва? Да се преструва на безразлична към него, за да го заинтригува?

Стивън още бе под впечатлението на назидателния урок, който бе заставен да изслуша от Найджъл Дейвис в Лас Вегас. След това бе прочел злополучната статия, от чиято публикация това загадъчно същество така се боеше. Той обикновено не проявяваше никакъв интерес към издателските проблеми на своите компании. Беше купил онова списание, защото нямаше друг начин да го накара да престане да си пъха носа в личния му живот. Защо тогава тази жена бе отишла в Лас Вегас? Да търси вдъхновение за „Огнената долина“ или да предотврати публикацията на „Глитър“? Как успяваше да постигне и пресъздаде с такава сила фантастичните преживявания в книгите си, а след това да изглежда невинна, нежна, омайваща и толкова непосредствена? Защо и по какъв начин успяваше да се възползва от най-съкровенията чувства и възжелания на хората?

Странно защо, но тя не се опита да му доказва несъстоятелността на статията или да говори за нарушените си права. Дали беше наивна, или дотам отчаяна, за да допусне, че запознанството с него при

необичайни обстоятелства ще го накара да промени отношението си към публикуването на действително злъчната статия за личния ѝ живот? От друга страна, коя преуспяваща жена не би повела борба срещу публикация, намекваща за нейните сексуални предпочитания към жени вместо към мъже? А тя наистина живееше сама, без мъже! Но това не означаваше, че е мъжемразка или че е предразположена към жените. Журналистката явно жонглираше с думите и тъй като не привеждаше никакви факти като доказателства, намеците ѝ силно намирисаха на долнопробна клюка. Главното обаче бе какво ще си помислят за Бренди нейните почитатели! Стивън си спомни с какъв плам бе отвърнала на целувките му и осъзна, че твърдението на журналистката е чиста измислица.

През цялата вечер Бренди усещаше тежестта на погледа, с който Стивън я следеше. Целенасочено се стремеше да я унищожи и на всичко отгоре се забавляваше да наблюдава как тя се гърчи! И как се случи именно той да я спасява през онзи съдбоносен ден, а не някой друг от всички, които бяха дошли тук тази вечер! Защо ли съдбата постоянно пресичаше пътищата им? Беше твърдо решена да не си тръгва по-рано заради присъствието на безцеремонния, налагащ се във всичко Стивън Уингейт. Нямаше да позволи и на Камил, облечена в разголена до неприличие рокля, да нарушава равновесието ѝ със своите смразяващи погледи, които често ѝ хвърляше!

Бренди критично огледа роклята си и прецени своята външност тази вечер. Дрехата от черна копринена тъкан напълно откриваше едното ѝ рамо, а другото бе покрито само от декоративния възел на презрамката. Роклята, следваща плътно очертанията на тялото ѝ почти до пода, имаше предизвикателна цепка отпред до средата на стройните ѝ бедра. При всяко движение откриваше красивите крака в черни копринени чорапи. И цветът, и семплата, ала елегантна кройка на дрехата хармонираха съвършено с изящната ѝ фигура и сдържаните маниери — нещо, което и Стивън признаваше като неотразимо достойнство на това очарователно създание.

С всеки изминал час Бренди ставаше все по-нервна. Защо пък да не поговори с него за онази гадна статия? Защо да не направи опит да го убеди, че е напълно нормална, а не някаква си... Защо да не му даде да разбере, че държи на достойнството си не по-малко от него? В

смарагдовите дълбини на очите ѝ се разгоряха дръзки и дяволити пламъчета. Най-малкото щеше да му докаже, че е жена, и то истинска!

— Ланс? — промълви зад него тя. — Може ли да потанцуваме и да поговорим? Трябва да ти кажа нещо.

Изненадан, той трепна и впи поглед в очарователно усмихнатото ѝ лице. Усети как под нейния изкусителен поглед кръвта му кипна. Очите ѝ отново му заприличаха на прекрасни смарагди. Усмихна се при мисълта, че играта започва и ще завърши още тази вечер. Най-после щеше да разплете загадката, за да може да заличи образа на тази жена от съзнанието си! Защото споменът за нея не му даваше покой от вечерта на последната им среща.

Без да изрече нищо в отговор, той я притегли в обятията си. Двамата закръжиха, без да обръщат внимание на нищо около себе си. Неусетно се озоваха на терасата, обляна от лунна светлина. Свеж повей на вятъра разбърка косите ѝ. Танцуваха без прекъсване, докато музиката не заглъхна. Но и след това той не я пусна.

Сърцето биеше лудо в гърдите ѝ и се свиваше при мисълта колко опасна е нейната авантюра. Погледът му притегли нейния като магнит. Безмълвен, наблюдаваше играта на лунните лъчи в очите ѝ. Тя не беше в състояние да извърне глава или да се освободи от прегръдката му. Стоеше като хипнотизирана.

— Искях да... — промълвиха устните ѝ. Само че не успя да си спомни какво възнамеряваше да обсъди с него!

Сякаш измина цяла вечност, преди той бавно да я притегли плътнo към себе си, докато телата им се притиснаха от раменете до краката. Допирът ги разтърси. Устните им се срещнаха и сляха. Устата му остави върху нейната знак, че тя му принадлежи. Потисканите страсти взеха връх над трезвия разум и ги накараха да забравят всичко друго, освен стремежа им един към друг.

За Бренди времето спря своя ход. За първи път през живота си беше героиня на още ненаписан роман. Изгаряше в същия онзи екстаз, за който многократно бе писала, но никога не беше изживяла. Пред нея стоеше мъжът на мечтите ѝ, такъв, какъвто би го създало нейното перо. В опиянението си напълно забрави своите съмнения и неговото вероломство.

Всичко около нея бе реално и все пак ѝ се струваше, че е някакъв сън. Притискаше се към силното му тяло, отдаваше му устните и волята си. Никой досега не я бе целувал по този начин! Веднъж — бавно и изучаващо, следващия път — страстно и настойчиво. Една целувка преминаваше в друга, сливаше се с трета и това продължаваше, докато Бренди усети, че не ѝ достига въздух, и цялата потрепери.

Пръстите му влудяващо милваха голите ѝ ръце и предизвикваха у нея тръпки на възбуда. Устните му оставяха горещи следи по лицето, шията и загорелите ѝ рамене. Прегръдката му, жадна и безпощадна, бе същевременно нежна и внимателна. Бренди почувства как се замайва от опияняващите ласки на пламенните му устни, от благоговейните докосвания, от изгарящия дъх, от опасната му близост...

— Дявол да го вземе! — пресипнало промълви той в ухото ѝ. — През последните седмици ме накара направо да полудея. Харесваш ми, Бренди! Желая те! — призна той, преди устата му отново да се слее с нейната.

— Стивън, ако знаеш само колко съжалявам за досегашните недоразумения! — прошепнаха устните ѝ, едва откъсвайки се от неговите. — Повярвай, и през ум не ми е минавало, че може да се случи така — изтръгна се и нейното признание. Трябваше да се насили, за да продължи: — Моля те, не публикувай онази статия, Ланс! В нея няма нищо вярно, мога да го докажа — заяви тя, без да предполага колко буквално схваща той последните ѝ думи. Не беше в състояние нито да забележи, че се обръща към него с две различни имена, нито да предположи катастрофалните последици от невинното си вричане.

Той се облегна назад и обхвана лицето ѝ с едрите си топли длани. Очите му изпитателно се взряха в ясните нежнозелени езера, за да открият причината за импулсивната ѝ реакция. Нейните ръце се плъзнаха под сакото му и ласкаво проследиха очертанията на твърдите мускули. Той сведе глава и устата му потърси нейната. Тя усети, че отново я унася всепоглъщащата му магия. Не забелязваше нищо около себе си. Внезапно саркастичен, дразнещ глас проряза слуха ѝ:

— Стивън, ти се оказа прав, скъпи! Готова е на всичко, само и само да потули онази статия. Завиждам ти за изобретателността,

Бренди! Ако това, което правиш, е част от проучванията ти, винаги съм готова да ти помагам!

Бренди рязко се отдръпна като опарена. Изразът на унижение и отчаяние, за миг изписан на лицето ѝ, се запечати в неговата памет.

— Край на шегичките, господин Уингейт! Можеш да публикуваш гнусната си статия! Но кълна се, че ще те осъдя да платиш! Не си единственият на този свят, който разполага с пари и влияние! И душата си ще продам, за да те натикам в пъкъла и да не ти позволя да опетниш името ми с онази мръсна помия! А сега можеш да си получиш съкровището, Камил. Двамата сте си lika-прилика!

Тя им обърна гръб и ги остави да си разменят смутени погледи, шокирани от хапливите ѝ думи. Отдалечи се, като опитваше си внуши, че няма смисъл да се ядосва, макар че споменът за случилото се болезнено помрачи настроението ѝ, тя си наложи да остане, за да не позволи на двамата да тържествуват за нейна сметка.

Два дни по-късно Стивън не откъсваше очи от телевизора, докато продължаваше шоуто на Том Хадли. По време на интервюто Бренди нито веднъж не спомена нито Стивън Уингейт, нито случката в Огнената долина! Изглеждаше напълно спокойна и добронамерена. Жената на телевизионния екран бе същата, която беше видял в болницата на сутринта след произшествието. Проклет да бъде, ако това не беше някаква дяволска клопка!

Бренди остана в Ню Йорк за премиерата на „Нощна мелодия“. Стивън хвърли поглед към нея. Тя държеше под ръка сценариста, работещ над екранизацията на последния ѝ бестселър. След случилото се у Шели Стивън се бе постарал да узнае всичко за Бренди и нейното обкръжение. Сега просто не можеше да откъсне очи от нея. Без да подозира, че я наблюдава, тя се държеше уверено и непринудено. Компанията около нея явно беше очарована. И как да не е — пред това създание не би устоял никой истински мъж! Заля го вълна на завист към онези, които имаха привилегията да стоят до нея.

В роклята си от бял копринен шифон, преливащ в нежносиньо, зелено и мораво, тя изглеждаше като безплътен ангел... Или по-скоро като пърхаща пеперуда, заобикаляща с лекота паяжините, предназначени да я превърнат в пленница. Дрехата напълно

отговаряше на деликатната ѝ натура. Напрегнатият взор на Стивън поглъщаше и най-дребната подробност от външността на тази невероятна жена, чийто образ го караше да губи разсъдък си. Липсата на яка и едва загатнатите ръкави подчертаваха изящната ѝ шия и ръце, а множеството диагонални платки над ханша създаваха впечатлението, че има по-тънък кръст и от звездата Вивиан Лий, превъплътила се някога толкова успешно в Скарлет О'Хара.

Изборът на дрехите ѝ, бижутата към тях, прическата, гримът — всичко показваше, че тя знае как да подчертае положителните страни от външността си и дискретно да насочи вниманието към тях. Въпреки това тя съвсем не приличаше на кокетка, всецяло погълната от външния си вид и от стремежа да омайва с него мъжете. Явно не страдеше от суетност — приемаше чара и обаянието си над околните като природна даденост и като вещо съвсем естествено.

— Догодина по това време и нашите „Стрели“ ще са на екрана, Бренди — Калвин не криеше оптимизма си пред своята красива дама. — И можеш да си сигурна, че тогава името ти ще е известно и на стари, и млади. Едновременно с филма и самата ти ще имаш нещо като собствена галапремиера.

— И без това моите „доброжелатели“, които вдигат шум около името ми за щяло и нещяло, са предостатъчни... — Бренди се усмихна и махна небрежно с ръка. — Вече се страхувам дори да го изрека на глас, за да не се приеме като поредното предизвикателство от моя страна.

— Достатъчно даровита и очарователна си, за да се боиш от врагове, Бренди. Не след дълго и звездите няма да се срамуват да се поклонят пред теб — романтично изрече сценаристът, докато си играеше с един светъл кичур от косата ѝ и поглъщаше с очи лъчезарната ѝ усмивка.

Комплиментът я поласка и тя побърза да му го върне.

— Тази брилянтна фраза цитат от някой твой сценарий ли е?

Церемонията бе дълга и тържествена. След прожекцията се отправиха към намиращия се наблизо дом на Даниел Дарен, нашумелия напоследък филмов продуцент. Той бе откупил правото на екранизация както на последната ѝ книга, така и на тази, върху която вече работеше Калвин.

Погледът на Бренди блестеше от възбуда и задоволство. Без колебание прие поканата на Калвин да бъде с него тази вечер. Напоследък имаше достатъчно поводи за радост: благодарение на Калвин, сценарият не бе съсипал книгата ѝ; съвсем неочаквано за нея „Глитър“ отложи публикуването на злобната статия за по-нататък; и не на последно място — увереността и самочувствието ѝ започнаха да се възвръщат. Колкото до статията, нямаше съмнение, че са я задържали, за да излезе заедно с премиерата на филма „Стрелите на любовта“. Е, беше благодарна и за тази неголяма отсрочка на екзекуцията си!

Смехът ѝ бе искрящ и звънлив, също като множеството кристални чаши с шампанско, разнасяни върху сребърни подноси от облечените в червени ливреи сервитьори. Дотогава не бе виждала толкова много възхитителни и скъпи тоалети и бижута, събрани на едно място. Дори не беше опитвала да си представи как би изглеждал подобен парад на супербогатите и супервлиятелните личности от света на изкуството. Храната бе чудесна, обстановката — невероятна, музиката — разкошна, а атмосферата — смайваща и завладяваща. Вероятно би трябвало да се почувства потисната или обърквана от демонстрацията на богатство, слава и власт. Но беше прекалено възбудена и впечатлена, за да я занимават тези подробности.

Бавно и внимателно отпиваше от третата си чаша искрящо шампанско. Интуицията ѝ подсказваше да внимава за последствията от няколко глътки повече от коварната течност. Вече бяха сервирали вечерята и хората се трупаша около масите и живописния басейн. Тя хапна на терасата над езерото, в което се къпеше сребристая луна. След това танцува с безброй мъже — стари и нови приятели и познати. Наоколо имаше много хора, които не беше виждала никога дотогава. Когато отново се качи да си почине на терасата, прииска ѝ се да е на брега на езерото, за да се наслади отблизо на опияняващата гледка.

— Винаги с поглед, зареян в далечината, а, Бренди? Или само си поемаш дъх след толкова обожатели?

Тя се стресна, но успя да се овладее. Обърна се и погледна Стивън в очите.

— Да не би да си заел мястото на сянката ми, Ланс Ренолдс? Където и да отида, виждам теб. Как се получава така, че напоследък направо не можем да се разминем? Да се не начуди човек! Никога ли нямаш работа и служебни пътувания? А аз така добре се забавлявах

досега! — простена тя, без да скрива опасението си, че неговото появяване ще ѝ попречи.

Мрачният му поглед оценяващо се плъзна по фигурата ѝ.

— Заемам значително повече място, за да бъда само сянка, сладка моя Бренди! Но нямам нищо против, от време на време, да съм съвсем близо до теб... А работата е мое всекидневие. Затова съм и в Ню Йорк.

Бренди замислено потри нос, с което предизвика усмивка на свитите му устни.

— Май си прав — неохотно се съгласи тя, без да обръща внимание на комплимента му.

— Тази вечер изглеждаш направо фантастично. Всъщност кога ли не е така? — погледът му бавно обгърна фигурата ѝ под фината материя. Ръката му отдели огърлицата от сърцевидни диаманти от шията ѝ, да ги разгледа. — Да не би това да са сърцата на безбройните ти обожатели?

Дяволска работа, дали нямаше да се окаже, че е грешил в предположенията си за нея? Тя учудено го изгледа и поклати глава.

— Ако не ме лъжат очите и ушите, днес си в ролята на галантен джентълмен. Или тази вечер си решил да не плашиш околните с бълване на огън, господин Дракон? — освен насмешка, в мекия ѝ глас прозвуча и тревога, и загриженост от пожара, разгарящ се у нея от близостта му.

— Обещавам, но при условие, че прибереш остриите си ноктенца, малко котенце! Искях само да ти благодаря за жеста с новия мотоциклет. Знаеш ли, било е излишно — застрахователната компания покри всички щети... — обясни той с равен глас, а пръстите му си играеха с една златиста къдрица. — Искях да ти благодаря още миналия път, но някак забравих.

— Не обичам да оставам длъжна никому, Ланс. Патрулният Конъли беше така любезен да ми съобщи модела на мотоциклета ти. Надявам се, че са ти го доставили. А дали е трябвало да го правя, спор по въпроса изобщо не може да има. Мисля, че моят живот струва повече от един Харли Дейвидсън! Освен това как бих могла по подходящ начин да се отплатя за рицарството ти? Както ми казаха, през онази нощ съм станала причина да те задържат и обидят, нали? А

сега, може ли да смятаме, че сме квит, и оттук нататък да стоим настрана един от друг?

Тя побърза да си тръгне, смутена от покоряващото му излъчване. Озадачен от нейната реакция, той я сграбчи за лакътя, като внимаваше да не ѝ причини болка. Възмутена, тя изгледа първо ръката му, после срещна неговия поглед.

— Не ме докосвай, Стивън! И повече не залагай евтините си капани! Няма да се хвана в тях! Стигнахме достатъчно далеч в студената война помежду ни. Вижда се, че не само няма да станем приятели, но даже не сме в състояние да контактуваме като възпитани хора. Никой друг не е постъпвал толкова подло с мен! — разгорещено го нападна тя. — Бих искала поне да знам защо ме ненавиждаш!

— Трябва да ти кажа няколко неща. Първо, нямам нищо общо с намесата на Камил онази вечер. Второ, и аз искам да попитам нещо. Според теб си помолила патрулния Конъли да ти каже някои неща за моя мотоциклет. Само за да поръчаш нов ли ти беше необходимо проучването на полицая? — тонът му бе подигравателен.

— А за какво друго можеше да ми послужи информацията? — учуди се тя, но нещо ѝ говореше, че въпросът му не е случаен. Имаше чувството, че слепешката се дуелира с изтънчен и очарователен мошеник.

— Наистина, за какво ли? А не знаеше ли, че аз съм собственикът на „Глитър“, още преди да го чуеш от мен?

— Какво общо има фактът, че ти си собственикът, с цялата история? Много преди това вече се бях срещала с главния редактор, с директора и с онази злощастна журналистка, Лора Макгейвън. Предложих им да дойдат в Кентъки и да проучат истината за мен на място, даже да снимат всичко, което би им послужило! Само че те не се интересуват от факти, които са много по-безинтересни и земни от измислицата. Изглежда и за теб няма значение обстоятелството, че статията е гнусна клевета. Дори не те интересува дали ще заведе дело срещу теб! Разчиташ, че ще минат години, преди да бъде доказана истината, а дотогава името и престижът ми ще пострадат непоправимо. Може би ти изглеждам наивна, Стивън, обаче за мен достойнството на един човек е най-ценното, което притежава. И, кълна се, няма да пожая нищо, за да се защитя! С какво съм предизвикала подобна злоба? А сега бъди добър да махнеш ръката си от мен!

— Само момент! — спокойно я задържа той, докато анализираше новата информация. — Защо не спомена за премеждието и за новата си книга в интервюто си по телевизията?

Озадачена, тя се обърна с лице към него. За втори път споменаваше за участието и в предаването, и то с такъв странен тон!

— Ти какво, шегуващ ли се? След като и двамата имаме късмет, че ловците на сензации не надушиха тази случка? Само си представи как щяха да разтръбят из всички щати: „Петролен магнат спасява авторка на любовни романи!“ Щяха да устроят такова пиршество с пикантни подробности от личния ни живот! Да не би сега пък ти да се каниш да я включиш като приложение към онази гадна статийка, която е готова за печат, а?

— Разбира се, че не! И без това пръснах доста грешни пари, за да замажа работата онази нощ.

Сега ѝ се изясняваше поне една от причините нейното приключение да не се появи по вестниците.

— Ти?! — заекна Бренди. В мислите ѝ мигом нахлуха най-невероятни предположения. Сети се, че трябва да му благодари, ала той не ѝ даде възможност.

— Както самата каза, никой няма право да се бърка в личния ми живот. И ти в това число, колкото и да си известна. Готова ли е вече книгата, заради която ходи чак до Невада да черпиш вдъхновение? Как беше... „Огнената долина“, нали така?

Тя щеше да зяпне от изненада. Откъде би могъл да знае толкова много за нейните работи? Грешеше за „Долината“, но в останалото бе прав. Изкуши се да парира въпроса му с атака:

— И твърдението ти, че си научил от Найджъл за интервюто ми по телевизията, беше опашата лъжа! Бяха ме поканили само няколко дни по-рано и никой не знаеше. Навярно никога няма да разбере откъде си научил! Много такива хрътки като Лора Макгейвън ли имаш? Ако е така, не ми остава нищо друго, освен да се надявам, че поне донесенията им ще са по-достоверни и почтени. А колкото до „Долината“, предадох я в издателството, още щом пристигнах тук... И всъщност това изобщо не ти влиза в работата!

— Значи си я завършила и вече си я предала за печат? — нахвърли се той върху нея, сякаш беше запратила срещу него отровно

копие и той можеше да го отклони само със силата на гласа и яростта си.

Уплашена от необяснимото избухване, Бренди опита да се освободи от ръцете му. За миг забеляза как в потъмнелите му от гняв очи се надигат буреносни облаци. Той задържа китките ѝ и неволно ги стисна така, че тя извика от болка. Незабавно разхлаби хватката си, обаче ръцете му не я пуснаха. Само овладя чувствата и силата си и потъна в дълбок размисъл.

Тя се вгледа в него. Колкото и да беше смаяна и възбудена, не можеше да не забележи, че не е в смокинг или във вечерен костюм. И все пак изглеждаше по-елегантно от всички присъстващи мъже.

— Още по-зле за теб, Бренди. Мислех да разменя статията в „Глитър“ срещу ръкописа на твоята книга. Вече бях наредил да я спрат до получаване на изричното ми съгласие. Ако бяхме направили тази сделка, щях окончателно да я погребя.

— Значи затова не е излязла досега! А защо не ми се обади веднага? И за какво ти е потрябвал ръкописът на „Долината“?

Наистина, за какво можеше да послужи на този непристъпен и загадъчен исполин един ръкопис, продаден още миналата зима?

Усмивката му я накара да изтръпне.

— За частната ми колекция — той сви рамене. — За мен има особено значение!

Бренди бе изумена и възмутена.

— Това ли било, Стивън? Моето злощастно пътуване? И твоята перверзна статия? И жалките шпиони? И ексцентричните ти прищевки? А сега ти е притрябвал и сувенир, за да ти напомня какъв спасител си и какъв трофей си возил? Ако знаех, че толкова ти е нужен, щях да ти изпратя ръкописа, вместо мотоциклет. Само че вече е късно: „Уебстър“ притежава всички права върху него. Книгата ще излезе след два месеца.

— Значи и двамата само сме си губили времето и силите... Вземи си ръкописа, Бренди, а аз ще спра статията за теб! — отново настоя той.

— Прекалено късно е, Стивън. Вече е на шпалти.

— Значи така... — той пусна ръцете ѝ толкова внезапно, че тя политна назад. Хвана се за ревера му, за да се задържи, а той замислено продължи: — За да дойде всичко на мястото си, ще ти кажа,

че изобщо не подозираш за какво ми е ръкописът ти. Така че обвиненията ти са неоснователни.

Ръцете му инстинктивно се вдигнаха да я подкрепят. Тя се вгледа в лицето му.

— Би трябвало да напиша книга за теб, Стивън. И да я озаглавя „Сатана с маска“. Прекрасно подходдаш за тази роля!

— Ласкаеш ме, Бренди! Нима си готова да ми посветиш и втора книга? — мрачно избоботи той.

Значи наистина е планирала, описала и вече продала за отпечатване нощното им приключение!

— Втора книга ли? За теб?! Какво искаш да кажеш? — смутено промълви тя.

— Да не би да твърдиш, че аз и нощната случка не сме описани в последната ти книга? И че никой няма да ме познае в образа на главния герой?

— Да, трябва да призная, че приличаш на много герои от романи, но не и на моя! Вариан Сар има кехлибарени очи и руса коса. Така че, ако не възнамеряваш да се превърнеш в жълтоок блондин, ще трябва да те разочаровам.

Беше негов ред да се вкамени от изумление.

— Наистина ли не става дума за мен?

— Стига с твоите подозрения! Отстраних и най-малките възможни прилики... — припряно се издаде тя. Прииска ѝ се да отхапе непредпазливия си език.

— А чертите на характера? Да не би да се позная? — продължаваше той, без да разбира, че говорят за две различни книги.

Тя насмешливо го погледна.

— Възможно е. Горедолу си същият тип и на същата възраст. За това ли ти трябва ръкописът? Бих могла да ти предложа следващия — прозвуча предизвикателно гласът ѝ. Погледът издаваше удивлението му. Когато разбра, че няма намерение да я пусне, тя повиши глас: — Няма ли да престанеш? Не мога да ти я дам, а и в нея няма нищо за теб или за нас! Какво още искаш от мен?

— Проучване, миличка Бренди! Вдъхновение за твоята „Сатана с маска“.

Гласът му бе пресипнал. Прегръдката му се стягаше. Виждаше как разширените ѝ очи се замъгляват от обземащата я паника. Устата

му се спусна над нейната за неотвратима, болезнено приятна целувка. Внезапно устните му омекнаха и възпламениха емоциите ѝ. Накараха я да му отвърне. Лишиха я от всяка възможност за съпротива.

Бренди потръпна в обятията му. Разсъдъкът ѝ отчаяно подсказваше, че трябва да се противопостави на могъщото посегателство върху нейните чувства. Но не можеше. Отпусна се в прегръдката му. Вече не съзнаваше, че е освободил ръцете ѝ и че те безпомощно са обгърнали стегнатия му кръст. Не беше в състояние да различи края на една целувка от началото на друга, всички те се сляха в безкрайна милувка, която я лиши и от воля, и от представа за реалността.

Отнякъде долиташе нежна романтична мелодия. Дъхът ѝ спря, когато устните му опариха лицето ѝ с шепота на нейното име. После устата му бавно се плъзна по шията и раменете ѝ, накара я да отпусне назад глава и изтръгна от нейните гърди тих стон.

Тя имаше чувството, че се поддава на ласките му като глина между пръстите на талантлив скулптор. Нямаше нито желание, нито възможност да се въздържа или да го възпира. За първи път в живота си се покоряваше на мъж напълно и безусловно.

Остър смях отекна в замъгления, нереален свят на унеса ѝ и грубо я върна на земята. С невъздържан кикот и крясъци една пияна двойка под тях се клатушкаташе по посока на езерото. Мислите ѝ бавно започнаха да се проясняват.

Той се взря в жаравата на страстта, тлееща в премрежените ѝ очи. Погледът му се спря на бурно повдигащата се гръд, забеляза безпомощното потрепване на стройното ѝ тяло. Без да знае как, Бренди се бореше да възвърне контрола над възпламенените си чувства. Внезапно усети, че той я наблюдава и лицето ѝ пламна от срам и негодувание. От устните ѝ се откъсна протест, приличен на въздишка:

— Тържествувааш над пъкленото си дело, нали, Мефистофел? Тази книга би трябвало да те интересува много повече от другата!

Той замълча за мит, доволен от постигнатия ефект върху нея, защото сега вече никой не би могъл да го убеди, че мъжете не я интересуват.

— Ако бих могъл да ти помогна да я напишеш...

— Ти ли, безсрамен, вероломен Велзевуле! — възкликна разпалено тя, като даде воля на възмущението си. — Ти си последният

мъж, който би ме заинтригувал! Откъде ти хрумват тези смахнати идеи?

— Нещо ми подсказва, че не си съвсем искрена за статията, Бренди. Чудя се какво ме кара да мисля, че не казваш истината! Нека помислим... Не приемаш моите аванси, съпротивяваш се на ласките и целувките ми. Не мога да ти въздействам по никакъв начин! Каж ми, мила, наистина ли е толкова трудно, или даже невъзможно да докажеш, че онези твърдения за теб са лъжа? Според мен би могла да ги опровергаваш съвсем лесно! — завърши той и я изгледа предизвикателно.

— Не искам и за миг да допусна, че ми предлагаш подобно нещо — със свито гърло промълви тя. — Няма да сключа подобна сделка с теб, господин Уингейт! — почти изкрещя Бренди, а сърцето ѝ биеше лудо при мисълта за предложеното ѝ смайващо споразумение.

— Наистина ли е невъзможно, сладка моя Бренди? Толкова пъти вече си описвала подобна ситуация: прекрасен и неудържим любовник прелъстява невинна беззащитна красавица... Насочи ме с подходящи слова и действия натам, където и двамата желаем да завърши сцената между нас. Ако не съм съвсем сляп, ти ме желаеш толкова силно, колкото и аз теб. Не е ли така? — запита той, убеден, че въпросът е риторичен. Ако ѝ бе необходимо детайлно проучване, той беше на нейно разположение!

Преди да успее да сведе глава, Бренди силно се изчерви. Веселият му смях я блъсна в гърдите и сякаш притисна покрусеното ѝ сърце.

— Хайде, стига. Как се чувства човек, когато попадне в собствения си капан, сладка моя? Когато го изучават, вместо сам да е изследовател? Под лупата ти се оказа прекрасен екземпляр! И трябва да признаеш, че го желаеш!

Не беше ли прав? Та нали тя стана причината да застанат един срещу друг. Защо се правеше на свенлива и нерешителна точно сега, когато той здраво беше захапал въдицата?

Ужасена от правотата на думите му и изтерзана от хипнотичното му въздействие, тя промълви:

— Не мога да ти предложа нито „Долината“, нито себе си, Стивън. Ще се видим в съда — закани се тя, и преди да успее да я спре, побягна от него.

Той тежко въздъхна. Оказваше се, че много факти не потвърждават предположенията му. Други пък получиха логично обяснение или се оказаха празни догадки. Безспорно беше само, че не е предприемала нищо, за да го оскърби или изложи публично. Но защо Бренди представляваше за него толкова изкушаващо предизвикателство? Защо му се струваше, че не е в състояние да се справи с нея въпреки цялата си решителност, че тя с лекота ще го покори, само ако той се поотпусне? Съзнанието за това го изпълваше с панически страх.

Когато се върна в балната зала, Стивън удивен я видя да танцува спокойно с Найджъл Дейвис. Беше предположил, че след бурните изживявания тя отново ще избяга, за да се скрие някъде далеч. Решително се запъти към това непредсказуемо същество. Камил, постарала се тази вечер да затъмни и Семирамида, се опита да го задържи, но той я отмести от пътя си. Очите му нито за миг не изпуснаха златистия водопад по раменете на Бренди, докато се приближаваше към нея с гъвкавата походка на черна пантера, дебнеща беззащитната си жертва.

Потупа по рамото Найджъл и се вмъкна между двамата, преди някой от тях да успее да възрази. Веднага я завъртя далеч от възмутения певец. Когато тя го заплаши да го настъпи или удари, той с усмивка я предупреди за крайния резултат: грандиозен скандал, който сутрешните вестници на драго сърце щяха да отбележат!

Попаднала в плен на топлата му властна прегръдка, не ѝ оставаше нищо друго, освен да му се подчинява. Малката ѝ длан лежеше леденостудена в парещата му ръка. Брадичката му се притисна към къдриците на слепоочието ѝ. Водеше я, стегнат и уверен, без да ѝ дава никакъв шанс да се измъкне при някой пирует. Тогава тя реши да прибегне към силата на очарованието си, за да го извади от равновесие. Този наперен негодник заслужаваше добър урок!

— Ръката ти е прекалено мека за човек, който гледа коне — прекъсна мислите ѝ неговият глас.

Беше вдъхнал ухание, което го потопи в еротични фантазии и блянове.

— Екзотичните кремове за ръце правят истински чудеса — отзова се мило тя, решила да приеме надпреварата в лицемерие с него. Храбро погали загорялото му лице с нежните си пръсти. В изгарящите

я сини очи забушуваха пламъци. Прегръдката му се стегна, а Бренди побърза кокетно и предизвикателно да навлажни устните си с език.

— Не изкушавай дявола да посегне за своя пай пред погледите на всички! — предупреди той с дрезгав глас. Устните му оставиха едва доловима целувка върху челото ѝ, преди брадичката да се притисне отново към коприненото слепоочие. — Парфюмът ти е разкошен!

— Какъв е твоят пай, господин Луцифер? Не беше ли новият мотоциклет достатъчен откуп за моя живот?

Гласът ѝ галеше като меко кадифе. Той наведе глава, за да я погледне.

— В никакъв случай, Бренди! Също като името си, ти обещаващ наслада и блаженство на онзи, който е в състояние да си позволи безценната и рядка марка. Да те пие глътка по глътка през някоя зимна нощ, когато духът витае далеч от тялото! Можеш ли да упоиш мъж до самозабрава? — изхриптя той с такъв тон, че тя потрепери.

— А ти можеш ли да си позволиш моята цена и неизвестното въздействие, господин Демон? Колкото до упойващата ми сила, очевидно ти си безчувствен към нея. А какво ще кажеш за другата ми същност — котешката? Да опитам ли да извадя с острите си нокти черното сърце от гърдите ти, господин Демон? Или да раздера на ивици мъжественото ти лице и да те лиша от магическата сила? Трябва ли да се превърна в безпощадно и кръвожадно чудовище, подобно на самия Сатана? Толкова дълго избягвах възможността да ти причиня неприятности, а това като че те караше да ме ненавиждаш и отблъскваш. Какво ще предпочетеш: стоплящото искрящо бренди или хищната хладнокръвна котка? — гласът ѝ приличаше на мъркане, макар и напрегнато, заради изписалата се по лицето му изненада.

— Като познавач, защо да не опитам и двете? — погледите им се кръстосаха и от съприкосновението сякаш се посипаха искри. — Вече ти поднесох едно необикновено приключение, не искаш ли да рискуваш и да се впуснеш в друго?

В този момент тя забеляза зад него приближаващата Камил. В очите ѝ се четеше негодувание и раздразнение от кавалера, така демонстративно странящ от нея. Бренди лукаво се усмихна:

— Оставям приключенията на теб, Ланс. Твоята Камил вече е изровила и размахва бойната томахава, любов моя!

В кадифения ѝ тон несъмнено се криеше нова загадка. В този момент Камил дръпна Стивън за ръката и, без да повишава глас, недвусмислено му напомни задълженията на неин кавалер. В същото време предизвикателният ѝ поглед показваше на Бренди, че е готова на всичко, за да я накара да се отдръпне от него.

Бренди си спомни унижението, на което тази злобна жена я подложи съвсем наскоро. С безгрижен вид отново се обърна към него и му отправи изкусителна усмивка, пълна с обещания. Вдигна в небрежна ласка ръка към гърдите му и промълви прелъстително:

— До следващото полувреме, храбри мой рицарю! Планът на играта показва, че е време за прегрупиране в защита до изработването на нова стратегия... — с тези думи тя се обърна и се отдалечи, без да се интересува от реакцията му.

Усмиваше се широко, щастлива от мисълта, че най-накрая е взела надмощие в тази битка на остроумието. Спря под портала към другата зала и хвърли поглед назад. Усмивката ѝ незабавно помръкна. Стивън и омразната Камил се бяха отправили заедно към окъпаната в лунна светлина тераса.

Не можеше и да подозира как гневът е разкривил красивото лице на Стивън и каква омраза изпитва към натрапницата до него, позволила си да му попречи в най-неподходящия момент. Измъчваше го съзнанието за още една загубена от него битка...

Бренди грешеше и в предположението си, че той ще пренебрегне хвърлената от нея ръкавица. Прибра се уморена в хотела и дълго се излежава в топлата вана. Решена да не отлага за сутринта записките за впечатления и идеите, породени от отминалата бурна вечер, тя наметна небесносинята копринена роба и приседна до масата. Стори ѝ се, че някой почука на вратата. Бързо се отказа да провери кой е. Никой не можеше да я търси в два след полунощ. Очевидно бяха сгрешили стаята. Щеше да забрави моментното си разсейване, когато неканеният посетител отново напомни за себе си с ново почукване, този път доста по-настойтелно...

ШЕСТА ГЛАВА

Разтревожена, Бренди високо попита:

— Кой е?

Поразена, чу мек бас:

— Стивън е. Трябва да поговоря с теб.

— Не знаеш ли колко е часът? — отвърна тя ледено. — Какво искаш?

— Два през нощта е, но е необходимо да уредя нещо още тази нощ — той опита да отвори. — Може ли да вляза?

— Нямаме какво да си кажем, господин Уингейт. Освен това сега е много късно — отвърна тя, защото не се осмеляваше да застане още веднъж лице в лице с него.

— Няма да си отида, докато не говоря с теб, Бренди! — думите му прозвучаха повече като предупреждение, отколкото като настояване.

— Не! Ти вече достатъчно ясно и пълно изложи своята гледна точка. Както и аз — упорито се противопостави тя. „Защо не я оставяше на мира?!“

— Ако това е целта ти, мога да бъда и ужасно гръмогласен! Но и двамата не желаем излишен шум, нали? — предизвикателно повиши глас Стивън.

Бренди откряна вратата.

— Е?

— Очевидно сме жертва на ужасно недоразумение, Бренди. Мисля, че е крайно време да изясним някои въпроси, които засягат и двамата ни — обясни той, докато минаваше край нея и влизаше в стаята.

За момент тя загуби дар слово от негодувание. Самоувереният гостенин се изправи до прозореца и се загледа навън в очакване Бренди да отиде при него.

— Какво искаш все пак? — обади се тя от мястото си. Вратата зееше, защото Бренди се страхуваше да се окаже насаме с него в затвореното пространство, изпълнено от присъствието му.

— Първо, трябва да обсъдим статията в „Глитър“ — подхвана той, като се обърна. — След това ще говорим за нас.

Предложението му я заинтригува дали не бе променил намеренията си? Тя тежко въздъхна и затвори вратата. Пристъпи напред, но веднага спря, като подозрително го наблюдаваше от няколко крачки разстояние.

— Какво имаш да казваш за статията?

— Найджъл ми обясни, че съм сгрешил в преценката си за теб. Така ли е? — започна той, без да се смущава. Погледът му я пронизваше, сякаш за да проникне в тайните ѝ.

— Какво значение има това? — нямаше намерение да крие раздразнението си. Вече знаеше мнението му за нея.

— За мен има дяволски голямо значение! — прогърмя гласът му в тясната стая. Погледът му я изкушаваше да го излъже.

— Това е твой проблем. Аз нямам нищо общо с него. Както нямах нищо общо и с теб. Откакто те видях, ме тормозиш и мамиш. Не знаех даже истинското ти име, нито имах представа какво те свързва с „Глитър“. Нямах намерение да те използвам, по какъвто и да е начин, било то професионално или лично. Имаш ли някакви претенции към мен?

— Не скри ли коя си? Защо се опита да ме заблудиш? — отвърна той, изпълнен с някаква необяснима решителност. — Да не би, защото се страхуваше да не поискам възнаграждение за спасяването ти?

— Не, не съм те заблуждавала. Аз съм си Кати Александър. Ако някой излъга, това беше ти! — защити се тя, разстроена от нелепостта на разиграващата се сцена. — Не организира ли ти „злополуката“, за да можеш да ме „спасиш“? — понижи глас Бренди. — А всички мислят, че си преситен от жени!

— Какво съм организирал?! — смая се той. — Слушай, на теб да не ти хлопа дъската?

— Прекалено голяма случайност е точно ти от всички мъже на този свят да се окажеш моят спасител! — многозначително подхвърли тя.

— Точно това ми направи впечатление! — отвърна той, застанал вече на сантиметри от нея. — Бил съм свидетел на какви ли не случайни срещи, но онази с теб е върхът на всичко! Наистина ли се

надяваше да спра статията, след като успееш да ми влезеш под кожата? Винаги ли задълбаваш до такава степен проучванията си?

Сега вече нейните зеници се разшириха от несдържан гняв.

— Не може сериозно да допускаш, че съм симулирала, само за да те срещна!

— Значи не беше така? — той ехидно се усмихна.

— Не ставай смешен! — тя вече крещеше. — Да не си въобразяваш, че ще си рискувам живота ей така? Откъде бих могла да зная, че именно ти ще минеш оттам?

— Не би го направила, даже, за да се запознаеш с човека, от когото зависи твоята репутация и кариера, така ли? — уточни той, като внимателно я наблюдаваше.

— Наистина искам да спра публикацията на тази статия, но не и на всяка цена! Освен това тогава не знаех, че ти си собственикът на „Глитър“! Всъщност изобщо не предполагах кой си, докато Найджъл не ми каза вечерта след своето шоу — подчерта тя. — А ти какво търсиш? Още подробности за мен, за да сгъстиш боите на клеветите, нали? Върви по дяволите! Злополуката ми в пустинята се дължеше на обикновена повреда! И ако посмееш да се възползваш от случката, за да раздухваш сензации, ще те осъдя да ми дадеш и последния си цент! — задъхано предупреди тя. — Онзи следобед носеше ли фотоапарат?

Той се убеждаваше, че тя говори сериозно, че е загрижена и разстроена.

— Значи наистина не си знаела кой съм?

— Кълна се, че не знаех! — от яд очите ѝ се насълзиха.

— Тогава защо не ми каза коя си? — върна се той към предишните си подозрения. — Признай, че има защо да се съмнявам!

— Отлично знаеш защо! Поради същите причини, които карат и теб така стриктно да държиш на името и репутацията си. Имала съм предостатъчно проблеми с мъжете заради моите романи. Не обичам да давам на непознати повод за флирт. И не ме интересува какво е мнението ти. Просто ме остави на мира, Ланс! — възкликна тя, но очите ѝ говореха друго.

— Наистина ли, Бренди? — промълви той, като се приближи съвсем близо до нея. Когато тя започна да се отдръпва, ръцете му я хванаха за раменете и спряха. — Трябва да съм бил глупак, за да не разбера какво става между нас. Това, което още не мога да проумея, е

защо продължаваме да се караме? И ти сигурно си задаваш същия въпрос. И вероятно се досещаш какво ни караше да сме така дяволски подозрителни един към друг...

Той сведе глава и устните му намериха нейните. Целувката сломи и гнева, и съпротивата ѝ. Той я притегли и притисна към себе си. Светът около нея започна да се върти — никога дотогава една целувка не ѝ бе действала така зашеметяващо. Устните му бяха настойчиви и подканващи. Нежната, изучаваща целувка се задълбочи и се превърна в изблик на несдържана страст. Бренди се разтрепери в могъщите му обятия. Вече не знаеше дали отговаря на жадните му устни, или на импулсите, отнемащи силите ѝ.

След още няколко целувки, които окончателно замъглиха разума ѝ, Стивън вдигна глава и се вгледа във впитите в него огромни кристално зелени очи.

— Бренди, желая те и се уморих да се съпротивлявам! — страстта в гласа съответстваше на неудържимото желание в погледа му. — Още от първата сутрин, когато те видях в болницата, не съм в състояние да се съсредоточа върху нищо. Мога да мисля само за теб! А продължаваме да се заяждаме заради някакъв неразбираем инат. Бях груб и непочтен към теб, Бренди. Извинявай за грешката, за моята ужасна грешка! Ще ми простиш ли?

Тя не можеше нито да откъсне очи от него, нито да разсъждава трезво. Беше изстрадала това всепоглъщащо привличане между тях също като Стивън. В душата ѝ бушуваха толкова чувства! Безброй преживявания очакваха да бъдат споделени и пресъздадени! Не би могло да съществува нищо, противопоставящо се на онова, към което всеки от тях се стремеше и желаше — другия. Беше притихнала, неподвижна, но Стивън ясно долавяше желанието и готовността ѝ. Устните му отново се впиха в нейните, след това я вдигна и понесе към леглото.

Пламъците на страстта се разгаряха безпрепятствено и застрашително под разтапящите му целувки. Когато разгърна халата и езикът му обиколи втвърдения връх на гърдата, Бренди потръпна и изстена. А когато устните му изоставиха единия, за да продължат сладостното изтезание с другия, ѝ се стори, че ще полудее от разтърсващата я сила на желанието.

Под изгарящите докосвания на търсещите устни и галещите ръце внезапно я порази съзнанието за неговото умение. Обзе я несигурност. Стивън беше свикнал да спи с опитни жени. А тя даже не знаеше какво да каже и как да се държи!

Когато опита да се отдръпне, той вдигна поглед към уплашените ѝ очи. Питаше я безмълвно и нежно какво не е наред.

— Аз... — тя се запъна, след това безсилно продължи: — Ние не можем, Ланс. Едва сме се видели...

— Сега е вече късно да спрем, мила! — очите му се потопиха в нейните и той прочете вътрешната борба между желанието и смразяващия я страх.

Бренди съзнаваше, че прав.

— Само че... — направи тя нов опит.

— Само че какво, Бренди? — докосна с устни миглите, след това — крайчето на ухото ѝ. Дръзките му ръце я убеждаваха да забрави всичко друго, освен него, и тя се покори. — Нали ме желаеш? — това бе повече заключение, отколкото въпрос.

— Да — прошепна тя, — желая те, Стивън.

Не можеше повече да отрича и да се бори със себе си. Ако опиташе, чувства, стари колкото света, щяха да я дамгосат като измамница и наивница. Каквото и да ѝ струваше, трябваше да има този мъж, превърнал нейните блянове в реалност.

Когато се откъсна за момент, за да махне станалите ненужни дрехи, вниманието му привлече нейното пламтящо лице и начинът, по който отбягна погледа му. Внезапно нерешителността и уплахата ѝ му подсказаха нещо поразително. Нима ѝ е за първи път? Възможно ли е? Изненадан, започна трескаво да съобразява как да се справи с трудната ситуация, ако предположението се потвърди. Неочаквано и за себе си попита:

— Никога ли досега не си се любила с мъж?

— Моля? — смутено заекна тя и притвори очи в отчаян опит да избегне прекия отговор.

— Любила ли си се с мъж, Бренди? — повтори той, без да откъсва поглед от нея.

— Не! — треперещият ѝ глас беше толкова тих, че Стивън не бе сигурен дали наистина е чул измъченото признание. — И какво от това? — прозвуча наивно въпросът ѝ.

„Господи, щеше да получи това, което тя бе отказала на всички други!“ Почувства се неуверен пред непознатата отговорност. Какви ли последствия щеше да има? Отговорът се оказа неочаквано смущаващ. Бренди не бе като другите жени, с които всичко минаваше безпрепятствено. Тя бе особена, необикновена. Би ли могъл да се обвърже с нея, като приеме тялото ѝ? Защото той сигурно щеше да го стори. Беше ли готов на това? Ергенският му живот досега беше безгрижен. Можеше да има връзки с жени и да ги изоставя, без да изпитва вина и да поема ангажименти. Но Бренди? Можеше ли да я обладаете, а след това да я изостави? А обратното — да я обладаете и да я задържи? Нещо в тази жена го безпокоеше. Желаете я, и то невероятно силно! Ала Бренди несъмнено щеше да очаква ангажимент от негова страна!

— Стивън? — прекъсна мислите му тя. — Има ли значение, че досега не съм... Имам предвид, че ти си свикнал жените да знаят какво да казват и правят в такива моменти? А аз... — гласът ѝ се прекърши и заглъхна.

— А ти разбираш ли какво правиш сега? — попита раздвоен, с надежда тя да се откаже, и в същото време с молитва да не спрат дотук.

— Не — призна тя с нервен смях, — но предполагам, че ти разбираш!

— Признавам — усмихна се и той, — досега не съм бил с жена, която го прави за първи път. Чувал съм, че може да е... Да има известно неудобство. Никак не искам да те наскърбя, Бренди, или пък да проваля такъв момент за теб!

Тя внимателно го следеше с поглед. Значи се е тревожил, да не би да я разочарова! Съзнанието за неговата неувереност и грижа стопли сърцето ѝ. Усмихна се ласкаво, пръстите ѝ нежно разрешиха косата и притеглиха лицето му към нейните устни. Когато целувката свърши, тя отново го погледна в очите, вече без колебание и свян:

— Желая те, Стивън, искам те повече от всичко в живота си! Искам да се любя с теб!

— Сигурна ли си, Бренди?

— Да! И ми се струва, че цяла вечност си ме изкушавал и измъчвал. Желая те!

Вече бе сигурен, че тя съзнава какво прави. А той? Но вече бе късно, сега не можеше да постъпи другояче!

Потърси устните ѝ. Посегна, сякаш талантлив музикант, към струните на нейното тяло, за да изтръгне всепроникваща музика, ода, която пленява и изгаря душата. Умелите ръце терзаеха и успокояваха гъвкавата и покоряваща се плът, докато се наслаждаваха на нейната нежност и красота. Насилваше и едновременно милваше чувствените устни и стегнатите гърди, изтръгваше стонове на удоволствие и страстни невъздържани реакции. Дланта му бавно прекоси стегнатия корем, за да изследва кестениявото хълмче и нажежи сетивата ѝ до краен предел. Когато усети готовността ѝ да предизвика и посрещне неизвестното, той се надвеси над нея и се плъзна между копринените бедра.

Насочи се и възможно най-внимателно навлезе в податливото ѝ тяло. За миг тя се напрегна и рязко пое въздух, след това се отпусна. Той продължи бавното си и предпазливо движение, едва съдържащ трепета в себе си, болезнено и себично изискващ незабавно да бъде освободен.

В следващия момент Стивън леко се отдръпна.

— Добре ли ти е, Бренди?

Тя се усмихна и кимна. Щастлив, той притисна устни към нейните. Напрежението и удоволствието нарастваха. Необходими му бяха все по-големи усилия, за да се контролира. Осъзна, че тя е близо до екстаза, когато изведнъж усети как стяга прегръдката си и устните ѝ трескаво се впиват в неговите. Ритъмът на движенията му се ускори. Направляваше я към границата между реалността и забравата и миг след нея, губейки дъх от висотата, която заедно бяха достигнали, безразсъдно се хвърли в безтегловността...

Продължаваше да обсипва лицето и раменете ѝ с целувки, докато разлудувалото се сърце възвръщаше нормалния си ритъм. После я притисна плътно към тръпнещото си от удоволствие тяло. Разсмяха се заедно, когато тя прошепна в ухото му:

— Аз познах! Наистина си талантлив, Стивън!

— Значи, да се успокоя, че не съм те разочаровал? — отзова се той, докато галеше нежните извивки на гърба, а лицето му потъваше в копринените талази на косата ѝ.

Тя се извърна и дръзко посрещна съсредоточения му поглед.

— Във всеки случай, господин Уингейт, ти безкрайно ме удиви. Съзнавам, че ще ти прозвучи като изтъркано клише, но не предполагах

какъв си в действителност! Ако цитирам една своя героиня, „ти си възхитителен и напълно неотразим“. Сега разбирам защо си толкова търсен! — полушеговито, полусериозно шепнеше тя, изпълнена с наслада от непознатия ѝ дотогава покой и удовлетворение.

— Бих искал да бъда търсен само от теб, стига това да е възможно — подкупващо възкликна той в отговор, радостен, че невинността в поведението ѝ се е оказала непресторена.

— Защо? Нали не съм този тип жени, които обикновено предпочиташ?

— Точно там е работата! Ти освежаваш и възбуждаш, Бренди, и си съвсем необикновена! Ти си... толкова много неща, събрани в изящна форма! И сложна, и до съвършенство ясна. Безразсъдна и едновременно сдържана. Крехка, но силна. Ти си едно страхотно противоречие, а не обикновена жена!

— И съм достатъчно мистериозна, за да те заинтригувам, така ли, господин Уингейт? — помилва лицето му, докато пръстите ѝ спряха на устните.

В действителност съм съвсем обикновена и непреднамерена личност.

— В теб не може да има нищо обикновено, просто или обичайно, Бренди! — възрази енергично той. — Доста бих се изненадал, ако някога успея да те разгада!

— Приемаш ме като предизвикателство, нали?

— Проклет да съм, ако не е така!

— Е, добре. Поне няма да ти омръзна прекалено бързо.

— Да ми омръзнеш ли? — учудено повтори той. — Ако притежаваш само половината от загадъчността и особеностите на безбройните си героини, едва ли някога ще открия истинското ти „аз“.

За Бренди тези думи имаха смразяващия ефект на ледена лавина.

— Чел си мои книги?

— Да, всичките, а някои и по два пъти. Страхотни са! Да не би да съм забравил да ти го кажа досега? И знаеш ли какво ми направи впечатление? — в немия въпрос, застинал на лицето ѝ, прозираше панически страх от отговора му. Стивън обаче продължи: — Писателите винаги се разграничават от своите герои, ала при теб това е невъзможно. Колкото по-пълно те опознавам, толкова повече качества

и черти на героините ти откривам в теб! Не смей да го увърташ, Бренди! Във всяка от тях е вложено по нещо твое!

— Предполагам, че писателите наистина даряват персонажите си с качества, които харесват или притежават. Е, а теб коя от героините ми те изкушава? — тонът ѝ ставаше все по-студен и враждебен. — Като коя от тях би искал да бъда аз?

Той почувства, че е попаднал на болно място. Изглежда бе на крачка от това, което тя ненавиждаше — да я идентифицират с измислените ѝ героини.

— Не исках да кажа това, Бренди. Имах предвид качества като свенливост, чувствителност, невинност, искреност... Дявол да ме вземе, извинявай, ако съм те оскърбил или разстроил! Не се опитвам да те изследвам чрез твоите книги.

Бренди го гледаше с немигащ поглед.

— Може би и аз им приписвам качества, които желая да притежавам. Понякога ми се иска да съм безгрижна и страшно пробивна! Знаеш ли кое е поразително и невероятно за мен? Ти си първият истински мъж в живота ми. И в същото време така приличаш на мое творение, че чак тръпки ме побиват от страх!

— Има обаче една голяма разлика, Бренди — аз съм от плът и кръв, а твоите творения — не! Затова ли се съпротивяваше така ожесточено на привличането между нас? Страхуваше се, че мога да се държа като твой герой или обратното — няма да издържа сравнението? Кое от двете би предпочела за мен? — гласът му беше напрегнат, лицето — сериозно.

— Само теб, Ланс, такъв, какъвто си! — прямо отвърна тя.

— Аз не съм Ланс, Бренди.

— Защо да не си?

— Ланс е въображаем герой, както и твоите персонажи. А аз съм Стивън и никой друг!

— Знаеш ли, струва ми се, че съм влязла по средата на филм, изпълнен с мистерии. Нищо не разбирам! Кой си ти всъщност?

— Само мъж, Бренди, материален, земен мъж!

— Ти не си само мъж, Стивън! — тя все повече се объркваше.

— Точно тук е проблемът — в очите му се появи странен, измъчен израз. — Виждаш в мен нещо повече, отколкото съм. Вече не

знам дали не смесваш фантастичното с реалността. Аз не съм герой от твой роман, Бренди!

— Не твърдя това! И много добре зная разликата между реалното и измисленото.

— Така ли? Не виждаш ли, че нашата среща е като прекопирана от страниците на някоя твоя книга? А и ти самата заяви, че съм бил съвсем като твоё творение!

Тя не можеше да оспорва последния му довод. Знаеше, че няма да го накара да разбере усещанията ѝ. А може би наистина бе попаднала под въздействието на магическа смес от два свята... Но нито един от тях не беше нейно творение. Насили се да излезе от унеса, да бъде отново жизнерадостна и закачлива.

— Фантазията ти е по-развинута дори от моята, Стивън — засмя се Бренди. — Като че никога по-рано не си виждал писател. Е, да приемем, че наша отправна точка са знанията и жизненият опит. Винаги обаче съществува граница между реалност и художествена измислица и аз се съобразявам с нея. Тоест, нямам намерение да те поставям в ничия роля. Така че можеш да си спокоен!

— Добре, че твоите истории винаги завършват щастливо! — въздъхна облекчено Стивън. Вече можеше да се заеме със следващия, отдавна измъчващ го въпрос. Той отпусна ръка върху тялото ѝ, все така притиснато към неговото. — След всичко това, какво очакваш да направя?

— Сега разбирам — замислено отбеляза тя. — Боиш се да не съм схванала погрешно намеренията ти, нали? Тревожиш се, да не би да ангажирам твоё време и сили, да се надявам на твоята привързаност... — бе достатъчно разумна, за да не цитира: „Също като онзи герой, който става безкомпромисен до жестокост, щом се стигне до необходимостта да пази свободата си“. Имаше чувството, че е преживявала този момент много пъти преди. Упрекна се, че е прекалила с приказките си като една от нейните героини. После се самоуспокои — беше естествено за южнячка като нея, още повече, че пишеше и романи! Замислено го погали по бузата.

— Разбирам, не съм много опитна, но не очаквам нищо от теб, Стивън. Ти ме желаше, а аз — теб. Не си ме прелъстил, нито насилил. Пълнолетна съм, а и не живеем през Средновековието! Какво лошо има, ако виждам в теб особен, необикновен мъж? Не възнамерявам да

те изнудвам или да ти преча! Нито пък съм от тези, които ще те преследват, готови да се увесят на врата ти. Най-малкото — нямам време за подобни неща! Когато се върна вкъщи, ще се затворя в кабинета, докато завърша новата си книга. Бъди сигурен, че през следващите няколко месеца и най-голямата случайност няма да може да ни събере. Ако решиш да ме видиш пак, знай, че и аз го искам. Ако ли пък не... — тя не се доизказа.

— Виждаш ли, Бренди, знам, че от самото начало се държах отворително с теб. Но нали ти обясних причините и се извиних! Може би ще прозвучи неправдоподобно, ала все пак вярвам на всичко, което ми каза. Ако се бяхме пристрашили по-рано да поговорим искрено, бихме избегнали доста недоразумения! Но тази наша проклета подозрителност!

— Казах, че разбирам защо се отнасяше така с мен. Срещата ни в пустинята беше невероятна случайност и нищо повече. Не е ли вече време да я забравим? Нека да се отпуснем и да се порадваме на нашето примирие. Кой знае кога ще се видим пак... — последните й думи бяха предназначени да разсеят неговите опасения, че ще му досажда.

— Мислех, че идваш често в Ню Йорк по работа.

— Не много често, но идвам. Съмнявам се обаче, че и двамата ще се озовем тук по едно и също време.

— А когато се наложи да ме съдиш за клевета? — тържествено попита той.

— Когато каквооо? — сърцето й се сви. Не бе очаквала това!

— Не мога да спра статията, Бренди — той се постара се да изглежда съвсем убедителен. — Подчинявам се на своя принципен неписан закон — не се намесвам в операции, чийто изпълнител не съм аз.

— Искаш да кажеш, че даже няма да опиташ да я спреш? Но нали издателството е твое? И то след... тази нощ? — тя вече плачеше. — И какво? Любиш се с мен, а след това си готов да ме унищожиш?

— Бренди, обещавам, че ще се намеся, но не мога да им налагам решения! Въпреки че в написаното няма нищо вярно и ти ми го доказва.

— Доказала съм го?! — твърдението му я вбеси. — И през ум не ми е минавало! Боже мой, винаги ли сексът е толкова сложно и дълно нещо? Добре, че досега не съм се забърквала с друг! Вие, мъжете, до един сте егоистични идиоти! Върви по дяволите, Стивън Уингейт! —

Бренди седна в леглото и придърпа чаршафа към гърдите си. — Върви си, махай се от стаята и от живота ми! Главата ти е прекалено заета със задници, за да разбере каквото и да било. Ако някой живее с фантазии, това си ти!

— Аз ли?

— Да, ти! Дори не знаеш какво значи истинско чувство! Толкова си обзет от параноя! Освен това си себичен и егоцентрик. Е, добре, доказва, че си неотразим. Аз пък не съм заплаха за безценната ти самостоятелност. Не ме интересува нито името, нито парите, нито положението ти! Имам достатъчно от тях. И даже не ме е грижа за онази просташка статия! Ако се намери някой да ѝ повярва, много лесно ще му докажа обратното!

— Да не си посмяла! — изръмжа Стивън.

— Само опитай! Ще направя посмешище и от теб, и от смрадливото ти списание!

Странно, но изглежда най-накрая той се засегна.

— Ако посмееш да се държиш като мръсница, за да опровергаваш статията, аз ще...

— Какво ще направиш, господин Уингейт? — озъби се тя.

— Ще надмина и най-безскрупулния от твоите измислени негодници! Нали ти казах, че ще се опитам да спра тази публикация?

— Защото ти платих добре, нали? С тази цел ли дойде? Да провериш дали ще те подкупя, или съм обратна? И какво? Оказа се, че сметките ти са криви. Легнах с теб само защото те желях!

Яростта ѝ явно го порази и гласът му омекна.

— Не, Бренди! Не дойдох при теб за проверка или нещо подобно. И защо отново се караме? Това е някаква лудост!

— Не и не, Стивън! Това е самата истина! — подигравателно отвърна тя. — И да се опитам да ти обясня, не би ме разбрал. По-добре да не променяме нищо. Ние с теб сме противоположности и ни се струва, че сме заплаха един за друг. За всеки от нас е страшно да открие човек със същото обаяние и яростно въставаме срещу собствения си страх и всичко, което е другият в представите ни. Не се съгласяваме с него, а в същото време се боим да предложим каквото и да било изход!

— Може би си права, че сме заплаха един за друг. Ти например си невероятно изкушение за мен. Дойдох, защото желях теб! И не

искаш нищо друго, освен да сключим мир. Дявол да го вземе! Когато съм с теб, говоря и правя всичко наопаки! Кога заминаваш?

— След няколко дни — тя не можеше да попита: „Защо?“

Той се облече. И внезапно разбра, че не знае какво да каже. Сделките за милиони му изглеждаха съвсем лесна работа в сравнение със сегашната ситуация. Измъкна някакъв чек и ѝ го подаде.

— Твой е. Застрахователната компания ми плати мотоциклета.

Бренди го пое и се усмихна.

— Пази се, Стивън. И следващия път остави на друг да ме спасява!

— Надявам се да няма следващ път, Бренди. Обещай ми да се пазиш! Не ми се сърдиш за тази нощ, нали?

Изпитателните им погледи се срещнаха. Всеки потърси отговор къде бяха сгрешили отново, защо се оказваше извънредно трудно да приемат поднесения им от съдбата подарък!

Бренди разбираше, че Стивън е прекалено притеснен от неочакваната си привързаност към нея. Опитваше се да я приеме като предизвикателство, като мимолетен каприз. За съжаление, тя не можеше да направи за него друго, освен да го остави сам да се справи с проблемите си.

— Страхотна жена си, Бренди! — прошепна той, преди да я целуне силно. За момент я задържа в обятията си.

— Благодаря. Не съжалявам за нищо, Стивън. Лека нощ.

— Довиждане, Бренди.

Той бавно се отпрати към вратата. Спря нерешително, преди да я отвори, след това излезе.

Бренди се сгуши в топлото легло.

— И ти си страхотен мъж, Ланс Ренолдс — промърмори тя. — Няма да изпусна такъв като теб току-така! — ако в живота си е била сигурна, че желае нещо, то беше Стивън Уингейт! Само не биваше да насилва нещата, за да не го подплаши.

Погледна чека — беше от личната му сметка. Накъса го с усмивка.

СЕДМА ГЛАВА

Бренди отвори луксозния плик, поднесен ѝ от келнера очите ѝ напрегнато пробягаха по смайващото послание, изписано на ръка с едри красиви букви:

Ако държиш на предложението си за нова статия и снимки за „Глитър“, заповядай на обяд в ресторанта на хотела в един часа. Приемеш ли моите условия, статията на Макгейвън ще бъде окончателно свалена от печат или предадена на твое разположение. Ако пренебрегнеш това великодушно предложение, мога само да приема, че истината не те интересува.

Естествено, отдолу стоеше подписът на Стивън Уингейт. Тя подаде твърдия лист на Кейси. Нейните очи също се разшириха от удивление. Вдигна поглед към развъълнуваното лице на Бренди:

— Ще отидеш ли на срещата, за да го изслушаш? — гласът ѝ беше загрижен. — Как ти изглеждаше той онази вечер? Очевидно беше впечатлен от теб.

— Това е чисто и просто опит за изнудване, Кейси! Няма да му се доверя нито за миг — зелените ѝ очи обаче бяха лукаво присвити, а по лицето се четеше неясно предчувствие. — Какво ли да облека? Оставила съм доспехите си „а ла Жана д'Арк“ вкъщи!

Даже и пред Кейси волната и непредубедена Бренди не би се решила да разкрие истината за нощта с този мъж. А той? Защо не ѝ се бе обадил толкова време? И какво ли бе намислил сега?

— Защо не му изиграеш един номер, Бренди? Ако съдя по онова, което видях последния път, той е на ръба на поражението. Остава само да го бутнеш! А статията може сериозно да ти навреди. Нейното сваляне си струва един малък флирт.

„Да беше само флирт!“ — простена в себе си Бренди, а гласно възкликна:

— Аз? Да завъртя главата на Стивън Уингейт! При този избор на жени, който има? С какво бих могла да го заинтригувам? Неговият тип е Камил Бланшар, а не незабележимата Бренди Александър!

— Ти, ти да си незабележима? Ако разбирам от мъже, ясно ми е защо постоянно тича по петите ти. Има много подобни на него — богати, влиятелни и капризни. Но, като добавиш към този списък зрелостта, магнетичното излъчване и мъжествеността му, той се превръща в истинско съкровище. Проблемът му е, че е свикнал да има всяка жена, която пожелае. И се е оплел сред куп блестящи досадници. Нищо чудно вече да му е писнало от тях. Може да не се съмняваш, че за него тя си предизвикателство, което няма да отmine! — Кейси се засмя — Какъв тип жена ще му се стори интригуваща, особена и завладяваща? Разбира се, тази, която е свежа и естествена и в същото време изискана и чаровна; невинна, но и чувствена; безпомощна и заедно с това — силна, умна, открита и жизнена жена, която предизвиква инстинкта му на ловец, но не е заплаха за статута му на ерген; която е способна да предлага, без да отнема... — тя многозначително замълча. — Няма нищо по-възбуждащо от жена, която може да бъде пленена, съблазнена или замаяна само след разгорещено преследване. Онази вечер той опита да те завоюва пред очите на всички, но ти чудесно му се изплъзна. За него си единственото му поражение, забраненият плод, златната ябълка!

— Дали да не си взема някои бележки за следващата ми книга? — пошегува се Бренди, като се питаше какво ли би казала Кейси, ако знаеше всичко. — Той буквално ме ужасява! Не мога да се състезавам с мъж, който има неговия опит и умение. Ще ме схруска! Представям си какво ще стане, ако усети, че го разигравам...

— Не ти предлагам да се обвързваш с него. Само се сприятелете. Все пак, може да се окаже човек със сърце и съвест. Ако му дадеш възможност да те опознае, има шанс да не допусне до печат онази гнусотия. Откъде да знаеш дали не носи маслиновото клонче! С малко повече ловкост ще го грабнеш, преди да го е скрил.

— А ако си въобразява, че съм длъжна да му се отплащам за спасяването на живота ми? Май се държи точно по този начин.

Невинното предположение обаче събуди сериозни съмнения у нея. А ако в него имаше нещо вярно? Как щеше да се държи Стивън след нощта, прекарана с нея? Като че ли имаше само един начин да провери...

Точно в един часа Бренди влезе в ресторанта. Подаде своя визитна картичка на метр д'отела и по реакцията разбра, че е предизвестен за идването ѝ. Последва го към далечния закътан ъгъл. През тежките пурпурни завеси едва се процеждаше светлина и може би затова обстановката повече приличаше на вечерна.

Стивън стана и я посрещна. Възхитеният му поглед се плъзна по белия ѝ ленен костюм и мъхесто зелената блуза под него. Кройката беше семпла, но ефектна. Той осъзна пренебрегвания досега факт: нямаше дреха, която да не ѝ стои добре. Походката и жестовете ѝ бяха изискани и уверени. Притежаваше естествена грация и лекота, говорещи за жизнерадост и висок жизнен тонус. Стивън с учудване отбеляза, че при всяка среща с нея забелязваше все нови и нови неща.

Бренди седна със скована усмивка. Главният келнер вече бе при тях в очакване на поръчка за аперитива. Трябваше ѝ ясна мисъл, затова поиска чаша бяло вино. Стивън разбиращо се усмихна и си поръча чивъс с лед.

— Искал си да говорим, Стивън — отсече тя, като с учтив и делови тон го приканваше да пристъпи към основната тема на разговора. Как ли би трябвало да се държи една жена с несигурния си любовник, или по-точно — с партньора си за една нощ?

— Сериозният разговор може да почака, госпожице Александър — отвърщаше ѝ с шеговито подобие на нейния официален тон. На лицето му обаче грееше стопляща усмивка, бликнала сякаш от дълбочината на сините очи. — Сутринта беше малък ад. Ще възразиш ли, ако се поотпусна и си събера мислите, преди да се заемем с работата?

— Както желаш — вежливо отстъпи тя. Искаше ѝ се за миг да избяга от погледа на сините езера и от спомена за изпълнената с изпепеляваща страст нощ, за да се успокои. А той? Нима беше нормално да е толкова безразличен? Дори без една тривиална нежност за поздрав?

С напитките получиша и кратка възможност да помълчат на спокойствие. Бренди благодари, когато келнерът постави върху червената салфетка кристална чаша със златистата течност. Стивън обаче не отмести поглед от Бренди през цялото време, докато ги обслужваха.

Тя неловко се раздвижи на стола. Даже докато се оглеждаше за някое познато лице наоколо, усещаше върху себе си парещата тежест на безмилостните му очи. Несъмнено бе решил да я покори със силата им. Май Кейси беше права — не беше свикнал да среща каквато и да е съпротива. Значи можеше да запази този мъж чрез проявата само на сдържан интерес към него.

Каdifените ѝ очи отново се заковаха върху лицето му, когато той заяви:

— Изглеждаш прелестно, Бренди! А може би днес е по-добре да те наричам Кати?

— Зависи кое предпочиташ, Стивън. Както ти казах, и двете имена са мои. Близките ми приятели ме наричат Бренди, както ми казваха моите родители. Открих, че пред непознати е най-добре да използвам името Катрин. Сигурно и ти си открил спокойствието, което предлага името Ланс Ренолдс. За мен това прави името Кати. Кати не се налага над чувствата на хората. Кати успява да е непосредствена там, където Бренди не може. Бренди трябва да се съобразява с мнения и правила, които не важат за Кати. А когато реша, мога да бъда и двете! — тя се засмя, забелязала с облекчение, че му е интересно и забавно да я слуша. — Сигурно положението е подобно при Стивън и Ланс? Ланс не е обременен с обществените и делови проблеми, които постоянно преследват Стивън Уингейт. Парите, положението и перспективите в бизнеса означават определена отговорност и удовлетворение, които са участ на Стивън и Бренди. Кати и Ланс са безгрижни души свободни да говорят и вършат всичко, без ограничения. Нали? — тя замълча. Защо я гледаше така съсредоточено и пресметливо, като че е изложена на публичен търг?

— Точно така е, Кати! — той се усмихна. — Мога ли да поканя на обед нея, вместо интелигентната и делова Бренди?

— Кати не поема отговорности, Стивън, а това е делова среща. Ако новото ти намерение е да подложиш на дисекция една от тях или и двете, това няма да стане тук. И още нещо — призовката за този обед е

на името на Бренди — съдържано му напомни тя, като подчерта думите „дисекция“ и „призовка“ и едновременно го фиксираше с немигащ поглед. Надяваше се да го обезоръжи и смути, както той бе постъпил с нея.

— Само че те двете са една и съща личност, нали така? — настоя той, а в очите му затанцуваха дяволити пламъчета. Бисерните му зъби проблясваха на фона на бронзовия тен в позната ѝ хипнотизираща усмивка.

— А Ланс и Стивън са един и същи мъж? Не смятам така. Имах непреодолимото чувство, че първия път срещнах Ланс Ренолдс, а оттогава насам се натъквам все на Стивън Уингейт. Не съм ли права, Стивън? — тя натърти на истинското му име, защото той подлагаше на съмнение способността ѝ да възприема действителността.

Тя говореше за дисекция, от каквато той се страхуваше! Каква беше всъщност тази жена? Никой не би трябвало да го познава докрай. А тя, едва срещнала го, така уверено четеше най-съкровенията тайни на характера му, като че го бе създала със собствената си ръка! Значи проучването ѝ продължаваше... А може би и двамата си бяха поставили изследователска цел? Явно беше подценил чара, настойчивостта и безпощадния ѝ интелект. Дали тя не пишеше и правилата на играта, не дърпаше сама спусъка, като се преструваше на уплашена от него? След случилото се между тях в хотелската стая, как съумяваше да бъде така хладна и невъзмутима? Не се бе опитала даже да му се обади! А ако вече бе задоволила любопитството си?

— Така ли е, Ланс? — пак попита тя, притеснена от напрегнато изучаващия му поглед. Дали да не изясни историята с „Долината“, преди да атакува пошлостта на „Глитър“?

Тогава той се усмихна и кимна.

— За момент забравих професията и многобройните ти умения, Бренди. Острите ти забележки, психологическия анализ... проницателните диалози. Този твой мозък никога ли не спира да премисля всяка дума и действие? — въпросът бе изречен с обвинителен, почти обиден тон.

Тя забележимо се стегна.

— Само когато е принуден, Стивън. Обратно на ширещото се мнение, писателите не анализират всичко около себе си. Стремя се никога да не излагам на хартия нещо, което може да засегне човек,

колкото и далечен познат да ми е той. Аз съм автор на фантастика, Стивън. Оставила съм реалността на по-способните писатели и на онези, готови да съсекат всекиго по лични съображения. Пиша, за да развличам хората, и толкова! Можеш да ми вярваш! А и сега не съм на работното си място — млъкна, с което го предизвикваше да я прекъсне, преди да се е доизказала. Той обаче не го направи и тя продължи: — Именно това погрешно мнение е причина да крия името и професията си от непознати. Защото още щом чуят думата „писателка“, хората се променят. Мислят, че се готвя да ги използвам като прототипове в някоя нова книга. И най-безобидният контакт се превръща в жалка надпревара да ми въздействат или впечатлят по един или друг начин. А мъжете! Чудят се дали първо да измъкнат от мен с коя героиня се идентифицирам, за да се превъплътят веднага в някой от мъжките персонажи и да ме зашеметят!

Ръката ѝ трепереше, когато вдигна чашата си и безразсъдно я изпразни до дъно. Очите ѝ се навлажниха, задави я кашлица.

— Браво, госпожице Александър! Чии са тези възгледи — на Бренди или на Кати? Или пък беше само хокане на пакостника Уингейт?

— И двете, Стивън. Трябва само да избереш кого харесваш — жената или писателката в мен? Не беше ли под влиянието на същата илюзия, когато дойде при мен през нощта? Сега ясно ли ти е защо се прикривам зад името Кати? Искам хората да познават и да харесват мен, жената, а не писателката Бренди Александър! И желая да ги виждам такива, каквито са, а не такива, на каквито се преструват. Толкова ужасно измамен ли се чувстваш? В края на краищата, аз наистина съм Катрин Александър!

Той само се усмихна загадъчно, докато размишляваше над опита ѝ да го обезоръжи, налагайки му своята привлекателна схема. Наистина ли подценяваше неговата схватливост и прозорливост, или чисто и просто се надсмиваше над интуицията му? Или пък целеше да му внуши; че е само една заблудена вятърничава писателка, играеща си на сладката и чувствителна Кати, докато не работи? „Номерът няма да мине, любима моя Бренди! Ти си много повече даже от онова, за което се представяш!“ — помисли той.

— Поканих те с определена цел, Бренди. Като се нахраним, ще ти кажа какво съм намислил.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да го чуя сега. Какви са твоите условия?

— Както желаеш — сви рамене той. — Ти твърдиш, че статията на Лора е несправедлива и злобна. Освен това намекваш, че не познавам истинските Кати и Бренди. Ако наистина моите впечатления от теб са неверни, има само един начин да го докажеш. Ако успееш, ще поместя версията, която предложиш ти!

Към подозрението в погледа ѝ се прибави и объркване.

— Какво значи това? Искаш от мен да докажа коя и каква съм, за да свалиш от печат онази измислица?

— В най-общи черти, така е. Ако Макгейвън не е уловила истинското ти аз, тогава ми го представи ти! Покажи ни истинската жена в себе си, позволи ни да я опишем. Знаеш какво харесват читателите: предпочитания, опасения, навици, черти на характера. Къде обичаш да ходиш? Как се държиш? Причините за успеха ти? Как работиш? Откъде черпиш идеите си? Как живееш? Няма да поместя нищо, което сметнеш за обидно или неточно. Ако искаш, можеш сама да редактираш материала. И да подбереш снимки към него. Само нека да са от различен ъгъл и да са направени на различни места. Затова авторът и фотографът трябва да живеят и дишат заедно с теб в течение на две седмици — тук и в обичния ти Кентъки. Предложи ми истинска история за една реална жена! Покажи ми Кати и Бренди! Той млъкна и зачака реакцията ѝ.

— Разбирам. Намислил си някой да ме съпровожда постоянно тук, а след това да ме последва вкъщи, за да подготви цялостен материал, заедно с илюстрациите. На пръв поглед в думите ти няма нищо обидно или обезпокояващо. А всъщност искаш да извадиш на показ всичките ми тайни и недопустимо да се намесиш в моя личен живот. Не прекаляваш ли, Стивън? Аз не съм насекомо, разпънато под микроскоп! Мога да приема някои рационални идеи, но да допусна цели седмици Лора Макгейвън да е моя сянка? Дума да не става! Освен това, много добре знаеш, че драсканиците ѝ са куп лъжи! Не приемам предложението ти!

— Не съм и помислял за нейно участие в новия ми замисъл! Как би могла да е обективна или безпристрастна, след като подложих на съмнение статията ѝ? — той успокои дишането си. Време бе да отвори

златния капан! — Става въпрос за друг, от когото разбрах, че писаното е измислица.

— Кого имаш предвид? — попита тя, като наивно попадна в капана.

— Ланс Ренолдс — неочаквано и спокойно отвърна той, като бързаше да пусне резето, преди да е успяла да избяга. — Какво по-добро от мъжа, който вече знае истината, и е на твоя страна? Ти толкова ми липсваше! — усмихна се, забелязал как лицето ѝ пламва.

— Това шега ли е? Или може би хитрост, за да откъснеш още няколко мръвки за онази блудкава каша? — тя се мяташе, без да знае къде е изходът!

— Мога да те уверя, че съм квалифициран фотограф. И след като съм открил най-добрия ракурс, има ли по-подходящ от мен да застане зад обектива? Колкото до материала, ще ми е необходимо само да събера факти и интригуващи детайли, които да предам на способен журналист. Или ще го напишеш самата ти. Така най-добре ще подбереш каква информация да получат читателите.

— Искрено ли желаеш да работим заедно върху новата версия? Без номера? — милата ѝ усмивка потвърждаваше, че вече не се съпротивява на съблазнителната му клопка.

— Хората ме наричат безцеремонен и безсърдечен, Бренди. Но всъщност съм и пряк, и принципен. Не желая никого да принасям в жертва, най-малкото една красива жена, която лично аз намирам за фантастична! Но няма да мога да спра статията, ако не ми предоставиш друга. Така че — две седмици съвместна работа и никакви номера, а? Мога ли да се смятам за поканен в живописното ти ранчо в Кентъки? — омайваше я той с възбуждащ глас. — Сигурен съм, че ще излезе нещо забавно и много поучително и за двамата ни!

Сама с него? Бренди обмисляше тази вълнуваща, но рискована идея. Претегляше мотивите му да я увлече в странната авантюра. От всички страни я връхлитаха съмнения и страхове. Ако наистина му бе липсвала, защо не ѝ се беше обадил? Всъщност там нямаше да са сами. С тях щяха да са и работниците, и преданата ѝ икономка. Усмихна се, когато си спомни за предстоящото гостуване на Найджъл. Тъй като познаваше и двамата, той беше най-доброто решение на дилемата. Така хем щеше да има възможност да докаже несъстоятелността на статията, хем щеше да опознае по-добре Стивън.

А можеше и да се получи нещо между тях... Само че защо не я напускаше чувството, че е подведена? Все повече ѝ миришеше на изнудване! Внезапно усети, че не може да му се довери напълно. Ако той искаше само една мимолетна връзка с нея, този камуфлаж беше излишен.

— Добре, ти си на ред, Стивън! Прибери старата статия в своята каса. Когато се върнеш с новата, ще я изгориш пред мен. Обещава ли? — имаше чувството, че е пред отворения люк на самолет, носещ се в тъмнината. Той обаче напрегнато мълчеше, сякаш не разбрал, че тя чака отговор. — Стивън, искам твоята честна дума! Закълни се, че старата версия няма да се появи, ако се съглася на новата — с теб?

— Имаш моята дума. Да пристъпим ли към проучването от днес? Тя се подвоуми.

— Тази вечер имам среща с приятели. Искаш ли да дойдеш?

— Кога и къде? — зададе той обичайния въпрос, като мислено пусна ключа от клетката капан в джоба си — до момента, в който щеше да я освободи, ако изобщо се стигнеше дотам.

— Седем и половина, в стаята ми. Преди да пристъпим към работа, трябва първо да определим правилата. Повече никакви измами, никаква война! И без удари под пояса! Съгласен ли си? Сключваме сделка, нали така?

— И нито капка приятелство, никакви удоволствия? — подразни я безмилостно той, като я изгаряше с поглед.

— Приятелството би било най-доброто нещо и се надявам съвместната ни работа да е приятна — тя се поколеба. Дали да му каже, че и Найджъл ще е там? По-добре — не...

— Ти не схвана правилно, Бренди!

— Грещиш, Стивън. Разбирам те ясно и точно. Ако не ме лъже паметта, последния път не те отблъснах, нито те притисках по някакъв начин след това. Точно както ти казах!

— Имаш ли нещо против, ако това не е само делово посещение? — очите му внимателно наблюдаваха изражението на лицето ѝ.

— А ти? — парира въпроса тя. — Досега съм се справяла, без да прибъгвам до женския си чар и възможности. Нямам намерение да променям методите си, за да ти повлияя. Каквото и да се е случило, или може да се случи между нас насаме, няма нищо общо с деловото споразумение. Ако това е ясно и те задоволява, аз се прибирам вкъщи в

сряда. Остави ми още няколко дни за приготовления, след това си добре дошъл. С въдица или с пушка ловуваш?

Въпросът го свари неподготвен.

— И с двете. Защо? — полюбопитства той.

— Наблизо има чудесно езеро, пълно с риба. Сигурно ще ти хареса. Имам площадка за скейтова стрелба. Естествено, и ездитни коне. Ще намериш и плувен басейн, и тенис корт. Така че си вземи съответните екипи и такъми. Мисля някоя вечер да устроя и скара по южняшки. Не може без удоволствия, докато работим! Предполагам, че най-удобно ще ти е в джинси и ботуши — в провинцията няма официалности. Да, имам и две ямахи — в случай, че знаеш да караш мотоциклет — пошегува се тя и усети как се отпуска с всяка изминала минута.

— А ти? — той се засмя.

— Ами, когато последния път се опитах да прескоча една гърбица, хълбокът ме боля и беше син от дръжката няколко седмици. Конете са къде-къде по-сигурни. Мотоциклетите са за приятели, които или не умеят да яздят, или се боят от тях. И си вземи лента за апарата — природните картини са нещо неவிжданo. Имаш ли въпроси или други условия? Най-добре е да изясним всичко от самото начало.

— Не. А твоите правила съвсем не са нужни. Смятам да се държа по най-добрия начин — намигна той усмихнат.

— Как да те наричам — Стивън или Ланс? — тя склучи ръце, сякаш името бе жизненоважно за нея.

— Ти сам каза, че репортерът ще е Ланс Ренолдс. Имаше ли някаква определена причина?

Въпреки че се шегуваха, помежду им се запазваше странна напрегнатост. Бренди се питаше дали това няма нещо общо със сексуалните им отношения.

— Кой от двамата им е поканеният? — не скри любопитството си той.

— Тъй като си и единият, и другият, едва ли бих могла да пренебрегна някой от тях — умело парира тя.

— Предлагам ти ново споразумение! Какво ще кажеш, ако за разнообразие бъдем самите ние? — предложи той съблазнително решение на проблема. — Ако те е страх да останеш сама с мен, Бренди, искам да те успокоя: дори аз мога да се държа прилично,

когато е абсолютно наложително. И така мир? — той ѝ протегна ръка, за да затвърдят договора.

Защо да не приеме неговата игра за малко, безочливо реши тя. Какво можеше да загуби? Мушна длан в неговата и промълви:

— Мир, Стивън!

— А сега, защо не забравим историята с „Глитър“ и не се насладим на обяда, както и един на друг? — радостно побърза да се съгласи тя.

— Звучи чудесно!

Оставаше ѝ да изясни последното — „Долината“, и необяснимата му страст към ръкописа ѝ. Но още не ѝ се искаше да го засяга. Не знаеше как бе научил за съществуването му и защо така упорито се домогваше до него. Във Вегас не бе отишла заради „Долината“. Там подготвяше „Мрака на Венера“. А „Долината“ беше написана и продадена още миналата зима!

Забеляза, че мъжът срещу нея я гледа съсредоточено.

— Безпокои ли те нещо, Бренди? — внезапно прозвуча сдържаният му глас.

Тя тихо въздъхна и отмести премрежения си поглед. Смееше ли да го попита направо защо толкова го интересува нейният съвременен роман, чието действие се развива на тропически остров след вулканично изригване, а не в Огнената долина? Изглеждаше като невероятно съвпадение, но беше истина! Нейният герой не бе вдъхновен от него, а историята не бе свързана със злополучната им среща там. Може би беше по-добре да забрави шантавите си асоциации. Ако подхванеше обяснения на тази тема, той можеше да помисли, че се оправдава, а значи, че има някаква вина! реши да изчака сам да спомене за ръкописа, ако вече не бе забравил за него.

— Какво може да ме безпокои? — тя ведро му се усмихна. — След като току-що ми направи предложение, което не мога да отхвърля... Да се съревновавам за оценката на жури, състоящо се от един съдия, и то мъж! Слушай, какво става с обяда, който ми обеща? Да не искаш да умра от глад?

Стивън се надяваше тя да не разбере защо ѝ направи това предложение. Как ли щеше да реагира Бренди, ако узнаеше, че няма да има никаква нова статия? Просто да не повярва човек колко много

може да се постигне с цената на малка разузнавателна операция и поизцапани ръце!

— Какво би искала да поръчам?

— Ти избери. Изненадай ме! През това време ще се обадя по телефона.

— Ако поискаш, ще ти донесат телефона тук.

— Благодаря, не. Разговорът е личен. Веднага ще се върна. Щях да забравя: не понасям синьото сирене и стридите — подхвърли през рамо тя, докато се отдалечаваше.

Той се усмихна, възхитен от себе си, въпреки че би предпочел проверката в издателството „Уебстър“ да не беше потвърдила опасенията му за прилика със следващия неин герой: Ландис Ривера от „Долината“! Ланс Ренолдс и Ландис Ривера... Огнената долина и „Огнената долина“... Все пак, сключеният преди малко лъжлив мир обещаваще възбуждащо и опияняващо преживяване, възможност да покори непокоримото!

Стивън притвори очи. Измъчваше го неприятно раздвоение. Негодуваше срещу себе си, че бе стигнал дотам, че да я шпионира. Някои неща бяха по-приятни, ако не сваляш маските им. Би трябвало да се досети, че тази жена е твърде идеална, за да бъде истинска. Можеше ли да я промени, или тя вече се бе променила след срещата с него? В състояние ли беше да я изведе от света на фантазиите в реалния, в неговия свят? Беше убеден, че за недоразумението с „Глитър“ вината не беше нейна. Но да го използва така коварно за опитна мишка? И все пак, ако тя го правеше несъзнателно? Ако беше професионална деформация? Сигурно и със себе си не беше искрена! Желаше я, искаше да ѝ докаже, че е истински мъж, а не vyplъщение на неин герой, даже ако външно приличаше на него.

Стивън бе посветил на Бренди безброй часове на размишления, много време за разговори с наетия от него детектив. Боеше се, че я привлича романтичното и необикновеното в неговия, по-точно — в нейния образ за него, сътворен от въображението ѝ. А не искаше тя да е под впечатление само на случилото се при първата им среща. Трябваше да се убеди, че Бренди не живее само с представите си за *някакъв герой*, а желае именно *него*! Искаше тя да сподели живота му. Трябваше да намери начин да уреди нещата между тях двамата. Това

означаваше тежка работа, но трудните и отговорни задачи не го плашеха, особено когато имаше такъв безценен залог!

Беше започнал от наемна работа по чуждите нефтени кули, за да стигне до собствени нефтени рафинерии, бензиностанции, фирма за електроника, танкери и задгранични инвестиции в петролния бизнес. Беше му проработил късметът, ако можеше така да се каже за смъртта на неговия партньор и приятел.

Това се бе случило малко преди от първия им сондаж да бликне нефт. Тъй като и двамата бяха солидно застраховани, Стивън се оказа невероятно богат след сполетялото го нещастие. След всеки успешен сондаж реинвестираше печалбата или купуваше ново предприятие. Вече притежаваше толкова много, че прибягна към холдингови компании и корпорации. Имаше толкова многобройни инвестиции и акции, че му бе трудно да ги следи. Но това се считаше за признак на истинско богатство — да не знаеш какво притежаваш и колко струваш! Бяха му лепнали етикета „човекът с ръцете на Крез“ и за щастие, имаше защо. Каквото и да пипнеше, особено свързано с нефта, даваше печалба. Беше упорит и неотстъпчив, коварен и безмилостен. Успехите му не идваха леко, въпреки че отстрани изглеждаше точно така.

С жените беше циничен и безскрупулен, докато в живота му се появи Бренди. Стивън чувстваше, че тя му отдаде тялото си, но нищо повече. Изглежда той я привличаше физически, но не я блазнеше възможността да установят по-трайни отношения. Дали не си играеше с него, както той — с безброй други жени? Не се ли боеше да остане само една от неговите мимолетни прищевки? Дяволска работа, никога не е бил така объркан и безпомощен! Трябваше да намери отговор. Желаше и се нуждеше от това жизнерадостно създание, което караше кръвта му да кипи. Винаги досега бе съумявал да прецени ситуацията, да я овладее, да премахне всички пречки, да купи или да отнеме каквото му беше необходимо. Бренди обаче го караше да се чувства беззащитен, безсилен, потискащо неспокоен. Изглежда тя го познаваше до съвършенство! Като че бе оставен гол под наблюденията ѝ. Като че беше чела мислите му и изследвала реакциите в течение на години! Неведението за възгледите и намеренията ѝ не му даваше покой. Само да не беше принизявала дотам отношенията им, че да ги използва в „Долината“. Трябваше да прегледа ръкописа на всяка цена! Беше невъзможно да няма копие от него в дома ѝ...

Стивън се облегна назад и изпъна дългите си крака под масата. Чудеше се какво още щеше да разкрие детективът. Очакваше да получи пълния му доклад след няколко дни, а след това щеше да замине за Кентъки. Отпи от уискито и прецени ситуацията. Бе наел най-добрите служители и мениджъри в компаниите и корпорациите си, така че работата щеше да върви няколко седмици и без неговото зорко око. Животът не беше само безкрайна върволица от срещи, сделки, богатство, власт и обществени задължения. Тъкмо защото беше успял, бе станал господар на съдбата си. Вече имаше всичко, освен единствената жена, с която желаше да го сподели...

ОСМА ГЛАВА

Бренди изчака да остане сама при телефона, за да се обади на своята приятелка и импресарио, която навярно се потеше в очакване на изхода от срещата със Стивън.

— Кейси, сделката с Уингейт включва репортаж и снимки от Кентъки. Обеща, ако му позволя да напише нова статия, да изгори старата. Умирам от страх, но ще играя докрай. Освен това ще имам защитата на големия лош вълк Найджъл. Той отдавна е планирал да ми гостува и ще пристигне по същото време.

Тя изслуша коментара на Кейси, после побъбриха за други неща.

— Ще го доведе като мой придружител тази вечер — изчака приятелката си да преглътне новината. — Разбира се, че се договорихме. Ще ти разкажа по-късно. Вече сервират обяда.

Не можеше да обяснява, че офертата е не само делова, а се е влюбила в този непредсказуем и необикновен мъж! И в същото време я мъчеше натрапчивото чувство, че във всичко това има нещо изключително важно, което постоянно ѝ убягва...

Когато се върна на масата, Стивън отново скочи, за да ѝ помогне да седне.

— Уплаших се да не избягаш! — промълви той в ухото ѝ, докато приближаваше нейния стол към масата.

— Не и преди да похапна — засмя се закачливо тя и се извърна да го погледне. — Умирам да разбера какви деликатеси си открил, за да ме смаеш.

Погледите им се срещнаха. Той се наведе, сякаш за да я целуне пред всички. Тя не направи опит да се отдръпне и когато той се изправи в цял ръст, за да се върне на мястото си, бе озадачен. Бренди се обърна напред към масата със свито сърце, сякаш лишена от нещо скъпо.

Стивън седна.

— Успя ли да се обадиш?

Кой знае защо, тя отвърна искрено:

— Да, сетих се, че Кейси ще изпита облекчение да чуе, че драконът не ме е изпепелил. Надявам се, не съм сгрешила, като я посветих в нашето споразумение. Толкова се зарадва като разбра, че ще работя с теб върху нова статия! Нищо чудно — провалил се забравен писател не би заинтересувал нито един импресарио — тонът ѝ стана сериозен. — Наистина ценя любезността и великодушието ти, Ланс! Знам, че нищо не те задължава да се занимаваш с другата версия. И за да покажа колко съм ти благодарна, ще направя всичко възможно да се получи нещо хубаво. Освен хубавата почивка — добави тя с лъчезарна усмивка.

Очите му дяволито проблеснаха, когато небрежно избоботи:

— Готов съм да изпия до дъно всяка чаша южняшко гостоприемство, до която се добера. Само че сега пристига твоят обяд.

Тя не откъсваше очи от Стивън, докато келнерът внимателно отпушваше бутилката Йоханесбургски ризлинг. Домакинът ѝ внимателно огледа марката. Келнерът сипа малко от виното в неговата чаша.

Стивън я повдигна за плоското столче и залюля съдържанието ѝ в посока, обратна на часовата стрелка. Леко я наведе, за да провери оттенъка на течността. След това вдъхна деликатния букет от аромати и отбеляза дъха на сушени кайсии. Доволен, отпи малка глътка и я задържа в устата си, преди да преглътне. Едва тогава направи доволен жест и келнерът напълни чашите им.

Когато отново останаха сами, Бренди отбеляза закачливо:

— Можеш да поръчваш винаги, без да ме питаш какво искам, Лан... О, извинявай — Стивън. Ще трябва да изтърпиш! Тъй като първия път те срещнах като Ланс Ренолдс, още се затруднявам да те наричам Стивън... Ястието изглежда превъзходно! Приличам ли ти на любителка на омари?

— Приличаш ми на същество, което обича всичко... Освен стриди и салата със синьо сирене. Какво още не обичаш?

— Прекалено привлекателните и чаровни мъже, които притежават всичко, и които изнудват жените да изпълняват всичките им капризи. Както и тези, които гледат с такива влудяващи сини очи, че жените не са в състояние нито да хапнат, нито да се отпуснат!

Сияеща, тя се шегуваше, като гъделичкаше самочувствието му. Очите му просветваха в отговор и издаваха задоволството и интереса

му.

— И какво излезе накрая? Че не ти харесвам? — изръмжа закачливо той, а по устните му заигра чувствена усмивка. — И това чувам всеки път, когато се срещнем! С изключение на последния. Успях ли тогава да променя мнението ти за себе си, или провалих всичките си шансове?

— Да не би да описвах теб? — престорено се учуди тя, за да го окуражи, без да отговаря направо на въпроса му. — Напротив, Стивън! За мен си смайващо и неотразимо очарователен. Досега не бях срещала друг като теб! Уверен, съобразителен и духовит, приветлив, с прекрасни обноски и... напорист — тя го удиви с дръзките си комплименти и предизвикателно ласкаещ поглед. — И най-приятният кавалер...

Смаян и недоумяващ какво се крие зад неочакваното ѝ признание, като не можеше да разбере какво казват нейните сияещи очи, той се хвана за най-неясното определение:

— Напорист ли? В какъв смисъл?

— В най-добрия, разбира се! Доколкото те познавам, не ти липсва самочувствие, че да се притесняваш за подробностите.

— Накратко, смяташ ме за самомнителен и арогантен?

За минута тя се замисли.

— Самомнителен — определено не. Арогантен... Не съвсем. Ти ме впечатляваш с увереността и съдържаността си. При все че съзнаваш богатството, властта и физическата си привлекателност, ти се отнасяш към всичко това с изключителна лекота и достойнство. Успехът ти подхожда, Стивън. Завиждам ти за това качество. Дали се усъвършенства в хода на завоеванията? Или винаги си го притежавал?

— Струва ми се, че на мъжа подхожда да ласкае и прави комплименти на една дама, а не обратното! — пресипнало я укори той.

— Аз никога не лаская, Стивън. Ако не мога да кажа истината, просто си мълча. Какво лошо има в един заслужен от кавалера комплимент, направен от дама? Освен това, ако комплиментът не те интересуваше, нямаше да се задълбочаваш в него и да задаваш въпроси! — срази го весело тя. — И къде е написано, че само мъжете могат свободно да изказват мнението си? Нима жените нямат лично мнение или право да го изразят? Така че аз чисто и просто казах какво мисля. Не делях нито да те полаская, нито да ти правя комплименти.

Ако искаш да изследваш личността ми, това не включва ли моите чувства и мисли? И какъв по-добър начин да поставя началото на помирение или приятелство от това да установя истината за временния си шеф? Ти искаш ли да научиш нещо за мен?

— Всичко! Само така ще мога да избира подходяща гледна точка за материала. Искам да те познавам така, както ти себе си.

— Всичко? Колко лесна заповед! Мога да я изпълня, преди да сме свършили с обяда. Няма какво толкова да се научи за мен. Аз съм си аз! Когато не пиша, не преработвам или не правя корекции, работя в ранчото. Ако искаш не вярвай, но аз чистя оборите, яздя и обяздвам коне. Не съм много добра домакиня, но все пак и готвя, и почиствам къщата, и пазарувам, когато няма кой друг да свърши тези неща. Чета много и за удоволствие, и заради работата ми. Като физическо натоварване обичам дългите разходки и играя тенис с моя автомат. Обикновено съм по джинси, боса. Спя до късно и работя до късно. Не мога да дойда на себе си преди обяд и без няколко чаши силно черно кафе. Пролетта и есента са любимите ми сезони. Червеното и зеленото — любимите ми цветове. Обичам да се храня на пода пред камината през зимата, а на остъклената веранда — през останалите сезони. Вече знаеш за следването ми в университета. Професионално започнах да пиша, преди да постъпя в него. Работя във всеки жанр, който ми харесва или обещава добри продажби — добави тя с мелодичен смях. — Нали знаеш: „Дай на читателите всичко, което желаят“. През повечето време върша цялата си работа сама, но когато ме притиснат сроковете на издателствата, плащам на машинописка и ѝ диктувам. Когато започнах да пиша, бях блажена невежа. Знаех, че писателите пишат и толкова. Не подозирах, че съществуват коректури на шпалти, преработване на текстове, рекламни турнета и писма на читатели. Само че когато се струпат наведнъж, те могат да провалят и най-брилянтния график. Сама правя проучванията си, посещавам обектите винаги, когато е възможно. От филмите обичам старите уестърни, а и повечето научнофантастични. Като дете бях ужасно палава. И досега често се случва да върша щуротии. Какво още искаш да знаеш?

— Какъв е твоят кръг? С какви хора се срещаш? Къде ходиш? Читателите обичат тези подробности.

Докато хапваха и пийваха, тя успя да изреди всичко, което предполагаше, че го интересува.

— ... не съм самотница. Бях много свенлива, но се постарях да се променя. Пътуванията и премиерите на мои книги направиха чудеса в това отношение. Предпочитам да имам малко на брой, ала добри приятели, вместо много бегли познати. Голяма част от времето си прекарвам в писане или в работа по ранчото. Пътувам главно за проучвания и реклама. Честно казано, обичам да ходя на всевъзможни събирания, но не често. Колкото до повелителя на сърцето ми, той още не съществува.

— Защо още не си омъжена?

Най-сетне зададе въпроса, който особено го интересуваше. Бренди обаче го възприе в светлината на статията, срещу която се бореше. Стивън веднага забеляза, че е сложил пръст в раната.

Очите ѝ помръкнаха, усмивката се стопи. Бренди няколко пъти пое въздух дълбоко. Бореше се с гнева и отвращението от безцеремонното посегателство върху най-интимната страна от живота ѝ. Ако откажеше да отговори логично, той можеше да си помисли най-лошото за нея. Сети се, че вече би трябвало да е разбрал истината. Вгледа се в сините очи и предизвикателно подхвърли:

— Може би по същата причина, заради която и ти все още си безметежен и щастлив ерген.

— По-конкретно? — вкопчи се той в думите ѝ, за да не изпусне най-важната информация.

— Необходимо ли е да разкривам личния си живот чак дотам?

— Нямам намерение да публикувам всичко чуто, Бренди. Трябва само да разбере коя си, откъде си, накъде си се отправила. Няма ли досега някой, който да заема особено място в живота ти?

— Е, добре, Стивън. Да си остане между мен и теб — не съм се омъжила, защото още не съм открила мъжа, който отговаря на представите ми и на моя начин на живот.

— Не може да няма мъж, който да те заслужава.

— Не става дума за това. Заради работата ми той трябва да е много търпелив, съвършено уверен в себе си, да е човек, който няма да се почувства засегнат от моя успех и богатство. Мъж, който няма да поиска да ме превърне в своя сянка, собственост и притежание. Искam да остана непроменена, да продължа да пиша. Известни са ми последствията от бракове и деца за други писателки. Аз съм егоист — не бих могла да поставя каквото и да е над собствените си изисквания.

Творческото вдъхновение и издателските планове не се съобразяват със семейните проблеми. Виждала съм жени, изправени пред избора — да пишат или да се омъжат. Честно казано, не мога да си представя, че ще съм способна да променя себе си и биологическия си часовник в съответствие с друг човек или с няколко души. Разбра ли? Толкова е просто, но е съвсем лично. Драсканиците на Лора са лъжи... Но това вече ти е известно — безсилно завърши тя.

— Вярвам ти. Чакаш и търсиш мъжа, когото току-що описа. Сигурно си срещнала безброй други?

— Не търся, Стивън, и не чакам със затаен дъх. Както твърдят романтиците, той се появява в живота ти най-неочаквано и те повлича като буен порой. Казват, че любовта е слуга и се направлява от провидението. Трагично влюбени ли? Ромео и Жулиета... Клеопатра и Марк Антоний... Давид и Бет Шеба... Скарлет и Рет... Супермен и Лора Лейн...

Двамата се засмяха.

— Какво са виновни те? Май ги подбра нарочно! — закачи я той, докато се навеждаше напред и слагаше лакът на масата, за да подпре брадичка на ръката си. Показалецът разсеяно се заразхожда по устните му.

— Вероятно ти си определил мря начин на живот и пристрастията ми като недостатъци и си отсявал всички други жени, които също ги притежават, нали? — предприе за сетен път атаката си тя.

— Ще пишем статия за теб, а не за мен! Ти самата каза, че жените трябва да са свободни да изказват възгледите си по всички въпроси.

— Нямах предвид точно този случай. Хайде да видим, какъв избор съм имала? Да вземем типа „глезен дечко“. Такъв мъж е още незряло момче или слабак, който се чувства застрашен от жена с моя характер и успех или пък е егоист, стремящ се да използва и мен, и целия ми живот. Други пък са имитатори, които преследват в мое лице някоя от героините ми или се правят на това, което не са. Или мъжете, за които съпругата трябва да е слугиня, безлична и незабележима. Има друг тип, заради когото би трябвало да се откажа от същността си, включително и от писането и пътуванията, да домакинствам, да имам деца... и да завися във всичко от него. Следват „мъжагите“ —

самовлюбените грубияни, за които са недопустими женската самоувереност и инициатива. Такива ще намразят и мен, и моя успех. Други не харесват стила ми на живот и настояват да променя и него, и себе си. Ето, това са в общи черти вариантите, побиращи безбройните ми кандидати. Да си призная, досега съм срещнала съвсем малко мъже, притежаващи достойнство, увереност, благороден характер, и които биха могли... — тя се разсмя, докато подбираше думите си — биха могли да ме повлекат като буен поток.

— Значи, като цяло, ти наистина не харесваш мъжете! — заключи той на висок глас, само за да изтръгне нови нейни признания.

— Нищо подобно, какво говориш! Обикновено по-добре се чувствам сред мъже, отколкото сред жени. Досега ти отговарях от гледната точка на твоя въпрос, засягащ романтичната страна на отношенията ми с евентуален партньор. Повечето мъже са очарователни, интересни и добри кавалери. Приятелството с мъж изключва ожесточеното съперничество, което често е неизбежно между жените. Ако мъжът ме приема за равна, приятелството е щедро и благотворно, както е в случая с Найджъл. Разговорите с мъже обикновено са задълбочени и интересни. С тях може да се обсъжда и друго, освен децата, пазаруването, тоалетите, новите фризури, гримове и подобен род глупости. Разбираш ли? — при вида на скептичната му гримаса тя добави: — Разбира се, много малко мъже допускат такова приятелство. Изглежда, че за повечето от тях е трудно да пропуснат някоя закръглена фигура или сладко лице. Други пък се боят от подигравките на своите приятели. Трети все още мислят, че мястото на жената е в кухнята. Смятам, че ако един мъж е силен и способен да поеме отговорност, не би трябвало да се страхува и да порицава съвременната жена.

— И подобна самостоятелност и провокативност не те ли лишава от женственост? Не ти ли досажда да поддържаш приятелски връзки предимно с мъже? И не ти ли излиза скъпо да се сравняваш с тях?

— Вярвам, че моят характер не ми вреди. Но не споделям с всекиго тези схващания, защото май шокират и мъже, и жени. Предпочитам да съм естествена. Не си показвам ноктите, ако не ме предизвикат. Мога само да се надявам, че от това не изглеждам като нападателна мъжкарана. Аз съм жена и обичам да се чувствам по женски. Но също така обичам да постигам успехи и затова понякога

ставам провокираща и агресивна. Защо ме възприемат различно от мъж, който преследва целта си по същия начин? Защо този свят да принадлежи на мъжете? Защо да ни се отказват същите удоволствия, награди или жертви, които са привилегия на вашия пол? Дали бих била по-малко талантива, ако се бях родила мъж? Щеше ли ти да си по-малко интелигентен, ако беше момиче?

При последната ѝ фраза той се намръщи.

— Разбира се, има голяма разлика между нас — продължи Бренди. — Физическата сила, например. Не можем да се сравняваме в много отношения, а и аз не бих искала това да се промени. И все пак, съществуват изкуствени граници, които трябва да бъдат премахнати... или отместени. Честно казано, и аз понякога ставам студена и високомерна. Обикновено, когато някой мъж не ме оставя на мира. Като онази пошла лепка — доктор Рос в Лас Вегас. Помниш го, нали? Който направо те изгони от стаята ми първата сутрин. Канеше ме да изляза с него поне шест пъти на ден. В такива случаи мъжете като Рос стават враждебни. Наричали са ме с такива думи, че не бих ги повторила пред никого! Но най-много неприятности съм имала, когато започнат да ме сравняват с героините ми. Конфликтът между моята същност и техните натрапчиви представи е неизбежен!

Забелязала неговия внимателно изучаващ я поглед, тя започна да се изнервя. Тонът ѝ стана предизвикателен.

— Не си ли се сблъсквал със същото? При все че нямаш допълнителния проблем да си жена? Можеш да правиш каквото поискаш, където поискаш и когато поискаш, без да те смятат за по-малко мъжествен заради твоите решения и дела. Не е ли необходимостта понякога да бъдеш самият себе си причина да се появи Ланс Ренолдс? Поне при мен е така — откровено заяви тя.

Той се усмихна загадъчно, но само сви рамене в подправена нерешителност. Тя дръзко впи поглед в очите му, решена да изтръгне някакъв отговор.

— Според моята преценка, Стивън, ти си от консервативната школа, която отрежда на жената домашните грижи, почтителния език и покорството. Не ти харесват преуспяващите жени, така ли е? Те застрашават или най-малкото пренебрегват твоята мъжественост! Не те ли дразни, когато не успееш да завъртиш главата на някоя от тях и тя не се хвърли да те преследва? Кажи ми честно, дали в твоите очи

женствеността ми страда от моя характер и положение? — предизвика го тя да ѝ възрази. — Дали те засягат и отблъскват?

Той отметна глава. На лицето му се изписа изкусителна усмивка.

— Какво би постигнала прекрасна жена като теб в света на мъжете? Неспособна си да намериш щастие до един добър съпруг, в дом, пълен с деца. Защо?

Пренебрегваше въпросите ѝ, сякаш изобщо не я беше слушал!

— Нямах за цел да създам впечатлението, че не желая съпруг и деца. Работата е там, че още не съм намерила онзи мъж, на когото да дам толкова много от себе си! Да се създаде семейство е нещо много сериозно, то трябва да трае до края на живота! Това предполага труд, търпение и две подходящи си личности. И според мен повече от всичко — любов, доверие и всеотдайност. Когато намеря този неотразим мъж, ще съм готова да се омъжа за него моментално — призна тя, порозовяла от смущение.

— А изстраданата ти кариера?

— Ще продължа да пиша.

— Защо? — той беше сериозен. Приведе се по-близо, за да долови всеки неин звук, промяна в тембъра или в израза на лицето ѝ.

— Заради онова, което ми дава. Заради щастието. Тогаваша съм по-пълноценна. А когато жената е щастлива и витална, тя е и по-добра майка, нали? Бих искала да обсъждам не само децата, дома, съпруга и вещите си. Бих искала да ходя и на други места, освен в детската консултация, супермаркета, на гости при други отегчени домакини и по всички задължителни за майки и съпруги места. Не искам да загубя възможността за интересни пътувания, вълнуващи събития, отношения с колоритни хора. Искам да бъда уважавана и приемана заради самата себе си, а не заради съпруга или децата си. Желая животът ми да е богат, пълноценен и подреден, преди да се заема да уреждам живота на други. Това е огромна отговорност. Трябва да бъда Бренди, преди успешно да се превърна в госпожа Еди-коя-си. Освен другото, писането е като тлеещ в душата пожар. Ако не контролирам температурата и не освобождавам част от енергията си с поредната книга, мога да се превърна в пепел. Ще бъда нищожество в очите на всички, включително и в своите.

— Ти си изключително възприемчива и интелигентна, Бренди, много по-проницателна и чувствителна, отколкото предполагах. Не

очаквах да попадна на такава задълбочена и многостранна личност. Разбира се, впечатленията ми ще са верни, ако си искрена и непосредствена... Влюбвала ли си се, изкушавал ли те е някой да му станеш съпруга?

Бренди мъчително се изчерви и сведе поглед, за да прикрие силното си смущение. Заинтригуван от явната ѝ нерешителност, той продължи разпита си:

— Женен ли беше? Или го пожертва в името на своята кариера?

Стресната, тя вдигна очи, за да срещне бездънния му поглед.

— Не! — прозвуча задъханият ѝ от негодувание глас. — Никога не бих се поставила в такова унижително положение! И още веднъж не — още не съм получила неотразимото предложение за женитба!

— Но сигурно си имала много кандидати? — продължаваше безпощадно той, защото го ядеше неудържима ревност.

— Доколкото разбирам, ставаше дума за друго. Никое предложение не е съблазнително, ако не идва от мъжа, когото обичаш — отвърна тя бавно и хладно, като наблягаше на всяка дума. Ако не беше толкова развълнувана и ядосана, щеше да забележи израз на облекчение и задоволство на лицето му.

— Би ли се омъжила за човека, който отговаря на твоето описание и изисквания?

— Животът не е кран, за да го пускаш и спираш, Стивън. Или има чувства, или ги няма. Ако се обичахме взаимно и бяхме подходящи един за друг разбира се, че бих се омъжила за него!

— А ако твоят мъж мечта желаше идеалната, но не и преуспяваща жена?

За Бренди това бе поредната загадка. На всичко отгоре необяснимо защо се чувстваше объркана от настойчивостта на привлекателния мъж пред себе си, който грижливо пазеше отговорите на всичките ѝ въпроси. Реши да отмине опасната тема.

— След като ще имаме на разположение толкова време, бих се чувствала по-спокойна и предразположена, ако зная повече за теб. Запознай ме с истинския Стивън Уингейт. На колко години си, Стивън?

— На тридесет и седем. Само че бих предпочел ти сама да направиш своите наблюдения и изводи за мен. Не одобрявам *предубедеността и необоснованите заключения*. Ще можеш да откриеш кой съм, докато те изучавам, стига да те интересувам. По този

начин откритията ни ще се опират на факти, а не на представи или клюки.

— Не си прав — мило опита тя да се възпротиви на неговия подход. — Искаш да останеш пълна загадка за мен, след като добре познаваш живота ми. Това ме поставя в неизгодна позиция. Как да те опозная, ако непрестанно отказваш да ми отговаряш и се прикриваш? Интересът ми към теб е съвсем естествен: ти ми спаси живота, а сега спасяваш моя престиж и щастие. Мога ли да забравя колко съм ти задължена за двойното ми спасение? Постигнал си и необикновено много за кратко време. От Найджъл знам, че не си наследил положението и богатството си. А всичко, което ми е известно за теб, може да се побере в едно дълго изречение!

Той опита да отхвърли драматичното ѝ обвинение със смях.

— И аз съдя за теб по разказа ти и своите впечатления. Колкото до статията на „Глитър“, и двамата знаем, че е чиста измислица.

— Имах предвид фразата ти за „предубедеността и необоснованите заключения“, Стивън. Ако съдя само по твоите постъпки, не мога да не предположа, че си настроен срещу мен — отбеляза по-спокойно тя, преди да отпие от чашата коняк пред себе си.

— Отначало може би наистина беше така — за нейна изненада призна той. — Да, а сега ти обещавам да съм безпристрастен и напълно искрен през двете седмици, които ни очакват. Ти ми изясни своите възгледи за мъжете. Колкото до останалите спекулации на Лора, познавам те твърде добре, за да се влияя от тях. Признавам, че бях агресивен към теб. Но само в мен ли е причината? Ти си много привлекателна, вълнуваща и очарователна! Ясно ми е едно: що се отнася до истинската Бренди Александър, досега съм видял само върха на айсберга.

Тя се усмихна, очите ѝ блестяха от радост и благодарност.

— Това предположение повече важи за мен, Стивън. С тази разлика, че се съмнявам дали изобщо съм видяла нещо в мъглата. Ти изглеждаш точно толкова потаен, колкото твърдиш, че съм аз. Така че оставам с надеждата да открия убягващия ми Стивън Уингейт.

— В такъв случай, казаното дотук обещава най-интригуващата ваканция!

— Напълно споделям очакванията ти, Стивън. Кой знае, ти сигурно би могъл...

Изречението ѝ бе грубо прекъснато по средата от нечий съскащ глас. Бренди нямаше нужда да се обръща, за да разбере кой е зад гърба ѝ. По искрите на раздразнение в очите ѝ Стивън разбра чувствата, които предизвиква у нея Камил. И в никакъв случай не би я упрекнал.

Отдавна бяха завършили обяда. Съсредоточени и увлечени в разговора, бяха изгубили представа за бързия ход на времето. Наближаваше часът на следобедната среща, която Стивън разсеяно бе определил на сексапилната манекенка. Не бе очаквал обедът му с Бренди да се окаже толкова интригуващ и съдържателен. Въпреки изненадата и недоволството си, не изгуби самообладание. С провокираща усмивка стана да настани Камил.

— Сядай, Кам. Бренди и аз точно привършвахме.

Бренди не бе в състояние да прецени кое я вбесява повече: топлотата в погледа на Стивън, самодоволството в тона и поведението на Камил, или собствената ѝ наранена гордост и болезнено разочарование. Това в никакъв случай не беше случайна среща, ако съдеше по разменените от тях поздравии! Кипеше вътрешно от появата на съперница, като в същото време се самобичуваше заради чувството на несъвършенство, което винаги изпитваше в присъствието на тази жена. Беше сигурна, че той нямаше да пропусне да забележи разликата между тях двете. Не подозираше колко е права, нито че е в състояние с лекота да спечели пред Камил.

Докато двамата със Стивън си разменяха банални любезности, Бренди бързо преценяваше своята красива противничка. Изглеждаше около двадесет и две годишна. Бе висока над метър и седемдесет, с издължена чудесна фигура. Възпламеняващият ѝ вид се допълваше от смуглата кожа, гарвановочерна коса и кадифени кафяви очи, отдалеч изглеждащи съвсем черни. Обличаше се с умение, владееше изкуството на походката, диалога и жеста. Притежаваше изтънченост и змийска рутина, на която Бренди можеше само да завиди. И все пак лекотата в обноските ѝ не бе вродена. Личеше, че е плод на старателна шлифовка и експерименти върху жертвите ѝ — мъже и жени.

Бренди не разбираше как мъжете могат да остават слепи за душевната пустота и хлад на една жена, независимо колко секси или екзотично изглежда.

Защо пренебрегваха топлотата, спонтанността и интелекта заради дресировката, фалшивия чар и високомерието на подобни

кукли? Жени като Камил привличаха погледите на мъжете и завистта на жените. Предназначението ѝ бе явно да присъства като компаньонка при официални случаи.

И все пак такива като Камил хладнокръвно лишаваха другите жени от самочувствие и полагащото им се внимание, нямаха никакви угризения, че ги унижават и ограбват. По същия начин използваша и мъжете за собствените си цели.

Завършила преценката на Камил, Бренди почувства облекчение и увереност в себе си. Беше доволна, че не е като нея и никога не е искала да бъде. Стана. Усмихна се на фаталната си съперница. Камил не отвърна на любезния жест. В присвитите ѝ очи просветна злобно предупреждение. Бренди се развесели от внезапно проблесналата идея да ѝ каже, че се сбръква, когато се намръщи! Но Камил високомерно извърна глава и насочи вниманието и думите си единствено към Стивън, въпреки че отношението ѝ към двамата бе така очевидно, както плътния слой червило на нейните устни.

— Съжалявам, че те накарах да ме чакаш, скъпи! Надявам се, че не си скучал дълго?

— Ни най-малко! — сърдечно отвърна Стивън. — Имах да уредя някои делови въпроси с госпожица Александър. И увертюрата, и особено финалът бяха от най-приятните. Нищо чудно, че сме загубили представа за времето!

Делови въпроси! Финал! Бренди усети как гърлото ѝ се свива.

— Ако това е всичко, господин Уингейт, аз ви напускам. Ще те чакам в седем в стаята ми — добави тя, само за да подразни омразната фукла. — Да, облечи се неофициално.

Камил хвърли поглед към дръзката жена пред себе си, сякаш я пронизваше с копие, преди да се намеси:

— Стивън, скъпи, но ти забравяш ангажимента ни към семейство Зартоф тази вечер! Нали обещахме да ги разведем из Ню Йорк? — Камил нарочно премълча, че е само делово задължение, както и сегашната ѝ среща. По дяволите Стивън и неговите постоянни измъквания!

Той бе изправен пред избора от коя среща да се откаже. Искаше му се Бренди да не бе споменавала за съвместните им планове, преди да е намерил някакъв логичен и деликатен начин да анулира вечерята с Камил и семейната двойка. Притежаваха дял от козметичната

компания, която току-що бе купил. Ако преди това знаеше, че Камил с нейните реклами е част от сделката, въобще нямаше да се заема с нея. Сключи я не защото съветниците му твърдяха, че е изключително изгодна, а само заради изкушението пред новото и неизвестното. Камил бе плод на една подобна инвестиция във филмовия бизнес. Оттогава не можеше да се откачи от нея. От време на време я използваше като декор при по-специални случаи, обаче все повече му омръзваше. Той въздъхна. Много добре знаеше кой е първият ангажимент, който беше поел. Да го анулира значеше да създаде лоша представа и у двете жени. Или още по-зле — правилна!

Раздразнен от неизгодната ситуация и ядосан на Бренди, че го предизвика, той печално ѝ се усмихна:

— Тя е права, госпожице Александър. Би трябвало да си спомня планираното за днес, преди да се договорим за нашата делова среща довечера. Боя се, че ще трябва да я отложим за друг ден. Докога ще останете в Ню Йорк? — Стивън се стремеше да изглежда спокоен, докато вътрешно се гърчеше от съжаление и разкаяние.

Отново неговите увъртания! Бренди умело скри яростта си от противната жена, тържествуващо и злобно усмихната срещу нея. Не издаде и болезненото си разочарование пред мъжа, който явно се опитваше да прикрие отношенията им пред своята любовница. Не бе останало нищо от топлотата, откровеността и разбирането, които беше споделяла с него преди малко. Сега той излъчваше само учтивост и фалш. Бренди не можеше да си прости, че си бе въобразила повече за отношенията си с него, отколкото бяха действителните му намерения. Е, така да бъде! Наранена, но с непобедена гордост, отговори невъзмутимо:

— Резервацията ми е за утре, Стивън. Позвъни на Кейси, за да ти съобщи нова дата за нашата среща — тя се грижи за програмата ми. Госпожице Бланшар, Стивън, довиждане!

Бренди грациозно се понесе към изхода. Той я проследи с поглед, докато вратата се затвори зад нея. Нито веднъж не бе загубила настроение, самообладание или добрите си обноски. И си тръгна, без даже да се обърне! А така се беше надявал да я види още веднъж, преди да замине...

Кипнала от ревност, Камил следеше унесения, страстен поглед, с който Стивън изпращаше невъзмутимата писателка. Какво намираше в

тази самомнителна монахиня? Толкова бе работила за Стивън Уингейт, така ревностно го пазеше за себе си! А той ѝ се отплащаше с пренебрежение и непрестанни унижения!

Веднага, щом Бренди излезе, Стивън се обърна към Камил с едва сдържана ярост:

— Ако още веднъж направиш нещо подобно, госпожице Бланшар, считай се за уволнена! Двамата с теб сме тук за делови разговор и нищо повече. Не ме вбесявай с намеците си, че между нас има нещо повече! Ще ти кажа направо, че ако не беше начело на рекламната кампания за новата фирма, повече нямаше да се видим. Сега, ако носиш маркетинговото проучване на Джейсън, давай го и да свършваме по-скоро. А след като нахраним и напоим семейство Зартоф, искам да те видя на самолета за Калифорния. И кажи на Джейсън да изпрати следващото проучване по някой друг! Разбрано?

Бренди се прибра в стаята си. Решена да оправи нещата, доколкото е възможно, потърси по телефона Кейси. Измъчваше я носталгия, неудържимо ѝ се искаше да се усамоти. Каза ѝ за намерението да се прибере още днес в Кентъки и я помоли да предаде извиненията ѝ на останалите. Когато приятелката ѝ се поинтересува защо така припряно заминава и как е протекла срещата със Стивън, Бренди горчиво се изсмя и премълча подробностите. Тъй като я познаваше добре, Кейси разбра, че Бренди прекалено е затънала в чувствата си към Стивън Уингейт.

— Сделката ни предвижда изготвяне на материала на място в Кентъки. Срещата с мен тази вечер анулира той. Нека пак той да моли и убеждава, когато позвъни за друга! Ако е сериозен и искрен, знае къде да ме намери. Освен това наистина искам да се прибера вкъщи за известно време. Скоро пак ще съм тук. Нали ми предстои рекламно турне?

Кейси се подвоуми дали да сподели предположенията си за този мъж. Веднага след срещата си с Бренди бе научила нещо тревожно. Незабавно бе направила проверка. Това, което бе открила, никак не ѝ харесваше!

— Какво има, Кейси? — прозвуча в слушалката разтревоженият глас на приятелката ѝ.

Защо на Стивън Уингейт му трябваше да плаща на издателство „Уебстър“ цял милион за последната книга на Бренди, чудеше се Кейси. Защо от книжарницата „Йенсен“ бяха поискали пълния списък на нейните книги, издатели и дати на публикуване? Някакъв мъж, Ланс Ренолдс, предлагал баснословни суми, за да му доставят по един екземпляр от всяка, даже и от изчерпаните издания! Кейси много добре знаеше кой е Ланс Ренолдс. Позвъни в „Глитър“, за да научи, че статията и илюстриращият материал, посветен на Бренди, е подготвен за публикация, и то още този месец! И като че всичко това не стигаше, та някакъв дребосък в кафяв костюм, навярно частен детектив, през цялото време я следеше. Целта му явно бе да се снабди с копия от всички интервюта и изявления на Бренди. Какви пъклени планове кроеше този Уингейт?

Кейси я попита какво мисли.

— Всичко, което каза той, беше, че иска да ме опознае така, както аз познавам себе си. Ако осъществи плана си, сигурно ще го постигне! — категорично се произнесе Бренди.

В действията му нямаше ясен смисъл. Ако тайно проучваше Бренди, защо беше неговото измамно предложение към нея? Дали не беше само ексцентрично хрумване?

— Какво ще кажеш за това, Бренди?

— Стивън не ми изглежда импулсивен човек. Напротив, планира всеки свой ход. Според мен е убеден, че не съм устроила първата ни среща, за да спра статията на „Глитър“. Дано да не греша. Но вече наистина не разбирам какво иска от мен!

— Вероятно си засегнала самолюбието му, когато го отблъсна — настоя Кейси.

— Не, не е възможно! След приема ние...

Бренди пламна от притеснение. Утешаваше я само, че Кейси не я вижда.

За досетливата ѝ събеседница обаче не бе необходимо да види какво става с Бренди, тя го разбра по гласа ѝ. Кейси подскочи от изненада, с прикован поглед в стихналата слушалка:

— Ти и Уингейт? Имаш някакви отношения с него?

— Имах предвид... Стивън и аз... — Бренди не можеше да намери думи, за да се измъкне от затруднението. — Дявол да го вземе, Кейси! — не издържа тя накрая. — Да не би да сме деца! Спах веднъж

с него, същата нощ, след премиерата. Преди това се бяхме срещали пет или шест пъти. Би трябвало да е сляп, за да не забележи чувствата ми към него!

— Тогава защо се опитва да... — Кейси се плесна по челото и се закиска.

— Какво ти е толкова смешно? — дочу се гласът на Бренди.

— Как не разбираш? Той е налупал и въдицата, и влакното, и поплавъка! И на всичко отгоре се е уплашил! Явно целта му е не да ти навреди. Исква само да разбере дали си достойна партия за милионера Стивън Уингейт! — мозъкът на Кейси заработи бързо. Ландис от „Долината“ приличаше ма него. Можеше да плаща за хрумванията си прескъпо, а последното от тях явно беше да притежава тази любовна история. — Исква да узнае всичко за теб, преди да се ангажира. Господи, Бренди, той е влюбен в теб! Ето ти и ключа към неговото предложение: трябва му време насаме с теб, за да те омае. Сигурна ли си, че искаш и Найджъл да е с вас?

— А ако бъркаш, Кейси? — боязливо се усъмни Бренди. — Освен това Найджъл получи поканата пръв. Не мога сега да го смая със съобщението, че му отказвам гостоприемство. И защо да е неподходящ? Двамата със Стивън са приятели.

— На бас, че съм права! — убедено възкликна Кейси. — Само му дай въже и време, Бренди. Стивън или ще те омотае от главата до краката, или ще се обеси!

След час Бренди беше вече в самолета — донякъде защитена от хипнотичното въздействие на Стивън Уингейт, за да може трезво да анализира противоречивите си чувства. До тогава не бе успяла нито да ги контролира, нито да ги спре. Ако любовта и страстта бяха само такива, каквито ги описваше в книгите си...

Желаеше Ланс Ренолдс, но дали той съществуваше? Искаше да очарова и спечели Стивън, но той се оказа костелив орех! Този мъж постигаше целите си без особени усилия и молби. Твърдо бе решена да не му позволи да прегази душата ѝ с подкованите си ботуши, когато съдбата отново ги събере заедно. Един път вече се бе подвела и доверила на обезоръжаващия и чаровен лицемер много от тайните си. Сигурно му е изглеждала жалка и наивна, отчаяна идеалистка.

Несъмнено му е било приятно да си играе с нея, да се надсмива над простиците ѝ и романтични представи за любовта и живота!

Но отсега нататък щеше да му даде да се разбере! Можеше да бъде не по-малко непреклонна, безцеремонна и уклончива от него. Горчиво съжаляваше за своята глупава неопитност. А ако той започнеше друга игра, би ли могла да се сравнява с обиграността и напористата му сила?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Слънчевите лъчи играеха по изсветлялата коса и загорялата кожа на Бренди. В зелените ѝ очи отново се четеше жизнерадост и плам. От полуотворените устни често се откъсваше несдържан смях и се разнасяше от полъха на вятъра, раздиплящ буйните ѝ копринени коси. Небето бе чисто и лазурно, въздухът — прозрачен и опияняващ. След преминалите дъждове и дървета, и треви сияеха във всички оттенъци на зеленото. Навсякъде грееха ярки цветя, пръснати до хоризонта сред поразяващата с красотата си природа.

Вече шест дни и нощи Бренди се съпротивяваше на неканената любов и могъщото си влечение към Ланс Ренолдс. А той даже не си бе направил труда да ѝ се обади! Дали изобщо го интересуваше, че се е прибрала у дома? Вероятно бе променил намерението си за новата статия. Най-вероятно и обедът, и предложението му не бяха нещо повече от шега. Сигурно бе решил само да докаже, че тя ще се поддаде на чара му, както повечето жени. Задоволил се бе да преодолее нейното безразличие и съпротива. Не биваше да му позволи да узнае истината! Няма да допусне да се превърне в играчка, в обикновена вещ в ръцете на този себичен, непредсказуем мъж!

На седмата сутрин направи усилие да се упрекне — достатъчно дълго и задълбочено бе анализирала чувствата си. Стига толкова! Трябваше да излезе от зоната на изтощаващото унищожително вълнение, надигащо се от вихрите на самосъжалението и самоизтезанието. Не можеше безкрайно да страда по мъж, комуто не бе необходима, който жестоко се бе надсмял над искреността ѝ. Трябваше да превъзмогне себе си и напълно да го забрави! Както сигурно я беше забравил той...

Най-доброто лекарство за покрусено сърце беше да се съсредоточи върху нещо друго, нещо поглъщащо и значимо. Възнамеряваше да се занимае с някои задачи в ранчото, да си почине, да приключи поредното турне, а след това да се отпрати в северозападните краища за подготовка на следващата си книга, както

бе планирала, преди да се озове онази сутрин в болницата на Лас Вегас.

Срещата със Стивън в Огнената долина ѝ изглеждаше като предзнаменование. Пламъкът на горящите му сапфирени очи разтапяше волята ѝ. В долината на нейния живот нямаше покой, след като го беше видяла. Могъщата му прегръдка приличаше на изгаряща пещ, разпалваща любовта и страстта ѝ, закаляваща оковите, привързали я към него. Всяко негово докосване оставяше знак, че тя му принадлежи. Той беше нейната огнена долина!

За да преодолее спомена, трябваше да е напълно сигурна, че пътищата им повече няма да се пресекат. Така нямаше да преследва един блян.

Преди два дни бе получила насърчение и подкрепа. Пристигнал бе Найджъл. Бяха се смели и разговаряли до късно през нощта. Той ѝ въздействаше благотворно. Нямаше никакви претенции към нея. Двамата с него бяха сродни души. Отдавна бяха осъзнали, че могат да бъдат близки приятели, довереници, съюзници, компаньони, но не и любовници или съпрузи.

Найджъл бе добряк, непринуден и сърдечен. Често си помагаша взаимно в трудни моменти. И двамата чувстваха топлотата и близостта на своята безкористна дружба ако тя имаше неприятности, той бе наблизо, докато ги преодолееше. Ако я сломеше тъга или безнадеждност, той я окуражаваше и ободряваше. Понякога ѝ се искаше наистина да бъде неин брат — подхождаше и изпълняваше тази роля прекрасно.

Тази сутрин Найджъл още не се беше събудил. Бренди бе станала рано, за да поязди Уайлдфайър. Това ѝ бе навик, когато не пишеше до късно. Уайлдфайър бе огромен, могъщ жребец от породата апалузи, чиято интелигентност и преданост го бяха направили неин любимец. Беше бял, със сиви и черни петна по хълбоците, а главата и шията му бяха оцветени в тъмносиво и бяло.

Летеше на гърба на коня през широките поляни и усещаше как в дробовете ѝ нахлува енергия и изпълва тялото и разума ѝ. Никога не се бе чувствала по-свободна и щастлива от миговете, когато Уайлдфайър препускаше като стрела, а копитата му едва докосваха тревата. В избелелите джинси и тънката памучна риза, стегната на възел под

твърдите ѝ гърди, тя изглеждаше като безгрижна горска нимфа в развълнуваните сини очи, неотстъпно следящи волния ѝ полет.

Пръстите ѝ бяха вкопчени в развятата сива грива на внушителното животно. Босите ѝ крака притискаха хълбоците му. Стивън не вярваше на очите си, че тя се държи на гърба му без юзда и седло. Тревожеше го скоростта, с която кон и ездачка сякаш се стремяха да надминат вятъра. С всяка изминала минута обаче двамата все повече му заприличваха на едно цяло. Движението им бе плавно и хармонично, като вълните на пъстроцветните треви около тях.

За очите и слуха на внимателния наблюдател тя бе съвсем безгрижна и с видимо приповдигнат дух. Смехът ѝ звънтеше като подскачащ от камък на камък поток, излъчването ѝ съперничеше на вятъра със своята волност и неуморимост. За Стивън това бе ново необяснимо превъплъщение на безпомощното момиче, което бе изтръгнал от смъртта в Огнената долина, на пленителната жена, която бе срещнал няколко пъти на светски места след съдбоносния ден, и на очарователната красавица, с която бе обядвал в деня, преди тя да замине, без дори да му позвъни или поне да му каже „довиждане“! Даже не се бе сетила да му остави няколко думи за припряното си отпътуване! Не я ли интересуваше уговорката им да спасят нейното име? Нима беше забравила всичко, което бяха преживели заедно през нощта в хотелската ѝ стая?

Дали не смяташе, че той изобщо няма намерение да дойде тук? Че само се е пошегувал? А може би се беше ядосала заради провалената от него среща? Или само пробваше дали ще започне да я преследва?

Тя забави лудото препускане на коня, за да отпочине. Приведе се и го погали по шията. В жеста ѝ личеше нежност и възхищение. Говореше на животното нещо, което не достигаше до слуха на Стивън поради разстоянието. Но той и без това се бе заел с друго — трескаво сглобяваше фотоапарата и телеобектива. Насочи го и фокусира образа. Без да подозира, тя стана център на поредица снимки. Докато я наблюдаваше във визъора, и сърцето, и коленете му премаляваха. Заел се беше с такава задача, че беше по-лесно да опита да улови вятъра, да събере росата или да изпревари облаците.

Когато Бренди най-сетне се насочи към близките конюшни, Стивън се съсредоточи върху лицето ѝ. Един от най-хубавите му кадри

запечатана шокирания ѝ израз в мига, в който тя го забеляза. Ако поискаше, без усилия би спечелил фотографски конкурс с портрета на прекрасното свежо лице, отразило бушуващо море от емоции!

Бренди спря рязко и се вгледа в мъжа зад коловете на оградата. Въпреки че лицето му бе скрито от фотоапарата, тя вече знаеше кому принадлежи тази могъща фигура, който можеше да си позволи подобна арогантна проява! Осъзнала, че обективът е насочен към лицето ѝ, тя рязко сведе глава. Развятата коса я прикри, докато съумее да укроти чувствата и си възвърне самообладанието. Стори ѝ се, че огромното око на апарата улавя тежките удари на сърцето ѝ, докато тя се напруга да наддее вълната от възбуда и трепетно желание, заляла я заедно със съзнанието, че той е толкова близо.

Ако намерението му беше да я порази така, че да открие истинското си въздействие върху нея, наистина беше успял! Тя едва успяваше да си поема въздух, притворила очи в стремеж по-бързо да успокои кипналата си кръв. Не бе в състояние да забележи израза на гняв и разочарование, помрачили лицето на Стивън. Беше останал с впечатлението, че е раздразнена от внезапното му появяване.

Ако си е мислила, че той няма да изпълни съблазнителната им уговорка, трябваше да се сърди на себе си. Точно така грешеше, ако е предполагала, че той би могъл дълго да се противопоставя на своите желания. Преди да си тръгне от това прекрасно място, тя вече нямаше да е загадка за него, нямаше да е обладаната го мания. Ако имаше нещо, в което да е абсолютно сигурен, то бе въздействието му върху жените. Бренди Александър не би могла да му устои. Даже и да не бе престорено безразличието ѝ към него, пак нямаше шансове да излезе победителка в тяхната игра. Точно в това се състоеше неговата мания: да спечели тази необикновена жена!

Ядоса се на глупавите си закани. Нямаше жена, която би могла да го накара да се откаже от свободата си, преди да срещне Бренди. Не бе виждал друга, която да подхожда на него или на начина му на живот, освен Бренди. Само че тази невероятна девойка-жена далеч надхвърляше всичките му изисквания и представи, за да се реши на такъв рязък поврат в своя живот...

С чувството, че се вира в своето поражение, Стивън се колебаеше дали да рискува. Съществуваше вероятност да се окаже отблъснат. Казаното от нея в деня, когато обядваха заедно, показваше

колко е прозорлива и права: любовта и бракът бяха жертва и отговорност. Дали и тя се боеше и колебаеше като него? Той не предполагаше, че мислите предизвикват бурни, ясно забележими отблясъци в сините му очи, докато тя спираше до оградата, върху която небрежно се бе облакът.

Стивън си спомни тяхната страстна нощ. Съжаляваше ли, че му се е покорила? Дали я бе заболяло много? Беше ли уплашена от чувствата си към него? Възможно ли бе сексът да я разочарова? Да можеше да узнае нейните чувства и мисли...

— Стивън, каква изненада — отбеляза тя с безизразен тон. — Тъй като нито ти, нито Кейси ми се обадохте, реших, че си се отказал да дойдеш. Прощавай за негостоприемното посрещане и небрежната ми външност. Трябваше да ми съобщиш предварително и щях да те посрещна на летището. Би ли почакал на верандата, докато взема душ и се преоблека? Закусвал ли си?

— Не още — избоботи той. — На нощния полет не сервират закуска. Предпочетох да наема кола, в случай, че спешно ме потърсят по работа. Заел съм се с консолидация на няколко компании и се налага да ги държа под око. Трябва да поискам извинение за пропуски ми — изглежда секретарката е забравила да ти изпрати телеграма. Ако съм попречил... — той я остави сама да избере продължението.

— Нищо подобно. Ще кажа на Мери да ти направи кафе, докато приема по-подходящ вид за твоята компания — беше уверена в себе си, когато го погледна. У дома и стените ѝ помагаха!

В отговор устните му леко се разтегнаха в усмивка, от която дъхът ѝ спря. Очите му бавно обгърнаха тялото ѝ — от буйната коса до босите крака.

— Не виждам нищо лошо в начина, по който си облечена сега — меко изрече той, а очите му продължаваха игриво да ѝ напомнят за предизвикателния външен вид.

Лицето ѝ пламна. Мъчеше се да проумее лекотата, с която този мъж я подчиняваше на волята си и я заставяше да губи самоконтрол.

— Много си мил и... любезен — заекна тя. — Ще дойда след четвърт час. Разполагай се като у дома си. Ако искаш, можеш да се разходиш наоколо...

Преди да успее да ѝ отговори, тя се обърна и препусна сред полягащите треви. Стивън се загледа след нея, докато опитваше да

разбере дали е смутена, или я беше ядосал. Поклати глава и вместо към къщата, както мило му бе наредено, се запътя към конюшната. Спря на входа и търпеливо зачака, заслушан в отривистите ѝ нареждания. Личеше, че обикновено сама разчесва и разтрива своя кон. Неочакваното откритие на този дребен детайл го зарадва.

Докато тя разговаряше с управителя си, Стивън се зае да оглежда околността. Беше очаквал да види ъгловата, двуетажна, бяла провинциална вила с издължена веранда и люлеещи се пластмасови столове, обградена от клонести магнолии или тъмни ели... Или може би потискаща с размерите си сграда в южняшки плантаторски стил. Във всеки случай Г-образната двуетажна къща му хареса. Селски вид ѝ придаваше само гредоредът — комбинация от червено дърво и тъмнокафяв камък. Дограмата бе боядисана в нежен бледожълт цвят.

Масивни дъбове и нежни върби органично я свързваха с околността и допълваха удивителната комбинация между традиционното и модерното в архитектурния ѝ план. Обсаждащите я три веранди ѝ придаваха уютен, приятен за живеене облик. Вече бе имал възможност да влезе вътре, докато Бренди я нямаше.

Когато пристигна преди час, му отвори приветлива прислужница. Намираха се на междинното ниво, от което се отиваше в две посоки. Стълби водеха нагоре, към помещенията за външни хора — трапезария, кухня, спални и просторна десетметрова веранда, започваща от остъклената стена на дневната.

Гледката, откриваща се от всяка стая, бе възхитителна. От междинното ниво надолу се влизаше в обширен хол за отдих, две гостни, няколко стаи с различно предназначение, гараж за две коли и бетонирана площадка точно под верандата на горния етаж.

Мери му бе показала една от гостните. Беше обзаведена в стил, подходящ на мъж. Когато ѝ каза, че иска да види господарката ѝ веднага, тя го изведе през изсечена в канарата площадка в задния двор, ограждащ басейна. Посочи към конюшните недалеч от къщата и го посъветва да попита за нея там. След това се прибра през друга остъклена веранда. Несъмнено, тук би трябвало да е любимото място на Бренди за писане — заради откриващата се гледка и ромона на ручея, спускащ се по каменните каскади.

Стивън се бе разходил край басейна и павилиона до него. Забелязал бе тенис корта и пълноводния поток, хванат в изкуствена

каскада, изрядните складови помещения, както и дългата километри ограда около зелените пасища, изпъстрени с полски цветя, високите дървета, сякаш исполински стражи, и няколкото конюшни, чието състояние издаваше постоянни грижи и опитна ръка. Цялостната картина създаваше впечатление за приказна страна, в която човек желае да остане цял живот.

Когато Бренди излезе от конюшната и се отправиха към къщата, му направи впечатление, че е напрегната и заета с някакви мисли. Вдигна внезапно глава и възкликна:

— Ако преди малко снимаше мен, не бих искала снимките да се появят в твоето списание!

Стивън я погледна, но не можа да срещне очите ѝ.

— Снимах само за личния си албум — за спомен от ваканцията! — реши да я подразни. — Не е необходимо да разпалвам фантазията в чувствата на безброй мъже, които не са виждали такова невероятно момиче като теб. А за списанието ще направим снимки по-късно — неочаквано той помръкна и се замисли. За да потръгнат нещата, както се бе надявал, трябваше да постигне помирение и разбиране. — Съжалявам за дребното недоразумение в ресторанта. Беше ми толкова приятно с теб, че съвсем забравих за Камил и ангажимента с нея.

Тя спря да го погледне, като обмисляше думите му и техния подтекст.

— Това е най-обидното нещо за всяка жена, Стивън. Към всички свои дами ли се отнасяш така, или госпожица Бланшар ти е толкова близка, че можеш да си позволиш да я пренебрегваш?

— Уф! — той се намръщи. — Надявам се, че не съм толкова невъзпитан. Според мен виновна бе очарователната ми компания в лицето на Камил. А колкото до нея, между нас няма нищо лично. Имам общ бизнес със семейство Зартоф и тогава бях обещал да им покажа града. Става дума за козметична фирма. Камил позира за нейните реклами. Има досадния навик сама да ми носи докладите и снимките. Смята, че така ще ме убеди да приема нейните концепции, вместо тези на фотографа. А тя взе, че замина, преди да успея да те видя още веднъж!

Обяснението му я зарадва и успокои. Тя се засмя:

— Ако се огледаш, ще разбереш защо така ми се искаше да се прибера. Предстоят ми две дълги пътувания, затова жадувах да се

наслажда на всеки свободен час. Освен това трябваше да се погрижи за доста неща в стопанството, преди отново да замина надалеч — тихите думи скриха действителната причина за внезапното ѝ бягство. Утеши се, че не изрича лъжа, а само украсява истината.

Събуден от усещането, че този мъж отново плете чаровни мрежи около нея, инстинктът ѝ за самосъхранение се надигате да предпази съкрушеното ѝ сърце от ново посегателство и поражение. Тя подозрително застава на безопасно разстояние, докато бяха под един покрив, поне докато той направеше първата крачка. Не можеше да забрави или прости променливото му настроение и поведение. Нищо чудно и нея да е представил пред Камил като бегла позната или незначителен делови партньор, както бе намекнал тогава.

Бренди го остави пред чаша кафе на верандата, докато се изкъпе и преоблече. За момент се изкуши да си сложи лека набрана рокля, но ѝ се стори твърде тържествена. Облече най-хубавите си джинси и лека кенарена риза. Разреса дългата си коса до блясък и се постара гримът ѝ да бъде незабележим. Пръсна се с омайния си парфюм и побърза да отиде при Стивън.

След малко пристигна апетитна закуска. Наблюдателната Мери бе забелязала сиянието в очите на Бренди и се бе постарала да приготи най-хубавото, на което бе способна. Работеше при нея от години и сега не щадеше усилията си от ранни зори, независимо че работното ѝ време бе от осем до четири следобед. Усмивната, побърза да оставя двамата да закусат и да си поговорят на спокойствие.

Стивън и Бренди се хранеха мълчаливо. Всеки очакваше другият да не издържи ѝ да разкрие отношението си към тяхното споразумение. Привършиха с храненето и Мери за втори път поднесе кафе. Той се облегна назад. Въздъхна и загадъчно се усмихна. Погледът му се плъзна по красивия пейзаж около тях. Мирният и живителен фон така подходеше на жената срещу него! Самата тя бе толкова естествена и открита! Сините очи срещнаха изучаващия смарагдов поглед.

— Права си, Бренди. Много е трудно човек да се откаже от всичко това и да отиде в големия град. Защо тогава пътуваш?

— Честно ли да ти отговоря?

Той стана и небрежно се облегна на колоната срещу нея.

— Разбира се — бе пестеливият му отговор.

— Ако не е за публикуване, ще ти кажа — започна тя с мек глас, — че не забравям коя съм и какво притежавам тук. А пътувам, защото имам своите делови задължения. Трябва и да правя проучвания за някои книги — една местност се описва по-лесно, след като си я видял. Убедих се, че и хората са по-словоохотливи, когато ги посетиш лично, отколкото ако говориш с тях по телефона или им напишеш писмо. Но ми се струва, че главната причина да пътувам, е желанието да не стана банална и отегчителна. Новите познанства, местности и събития ме стимулират, от тях се уча на много неща. И ме предпазват от самотоволство и застой.

— Кое по-точно? — той не сваляше очи от лицето ѝ.

Тя стана и също се подпря на недалечната колона.

— Това, което става извън покоя и изолацията на това място, постоянните промени у хората и тяхната среда. Стремешът да държа будни съзнанието и въображението си, да наблюдавам и да се уча. Предполагам, че ме подтиква неосъзнатият страх да не остана ограничено и скучно провинциално момиче, ако се уединя завинаги тук. Освен това трябва да се срещам и с приятели.

— Имаш предвид необходимостта да изследваш хора и обстоятелства за новите си книги... Това ли наричаш правене на проучвания?

Тонът му я смути, накара я да се замисли. Въздъхна и поклати глава.

— Смятам, че веднъж вече ясно обясних какво мисля, когато ти намекна за този абсурд. Сега за последен път заявявам, Стивън: не използвам своите приятели и познати като опитни мишки или прототипове на героите си! Интересува ме настоящето, миналото, обстановката, дадени постъпки и събития. Не отричам, че определени черти на характера или пък личности оставят отпечатък в подсъзнанието ми, но никога не подлагам преднамерено на дисекция нито хора, нито отношенията ни, нито каквото и да било!

Когато „Огнената долина“ излезеше от печат, щеше да се убеди, че тя казва истината! Широката му усмивка я озадачи.

— Какво значи тази твоя странна усмивка, Стивън?

— О, бях се замислил за нещо — намекна неразбираемо той.

Тя го зачака да ѝ обясни. Когато той не го направи, любопитно настоя:

— За какво мислеше?

Той я изгледа с нескрит интерес.

— За нищо, което да те интересува, госпожице Александър.

Преди тя да продължи да настоява за логичен отговор, Мери го извика на телефона.

— Надявам се, не се сърдиш, че оставих да ме търсят на този номер. Очаквам развитие по няколко важни въпроса.

— Разбира се, че не.

— Няма ли да ти е неприятно, ако някой открие, че съм бил цели седмици тук с теб? — безцеремонно любопитства той. — Мери не остава тук нощем, нали?

— Какво по-добро опровержение на инсинуациите на „Глитър“ от факта, че съм те забавлявала насаме в моето ранчо? — дръзко заяви Бренди. — След като те познават, кой би посмял да помисли, че сме се занимавали само с делови въпроси? При това вече сме достатъчно големи! — преди още да завърши обаче, тя силно се изчерви.

— Наистина, какво по-естествено от това! — подсили смущението й той, весело засмян. — Сега вече знам защо ме помами тук!

Импулсивно посегна да я погали. Не можеше да забележи нейния трепет, защото водеше борба със своя. Господи, колко прекрасна и предизвикателна беше! Всяка нощ насаме с нея в къщата щеше да е страхотно изкушение.

Погледите им се срещнаха, когато тя възбудено възрази:

— Не аз го направих, Стивън! Ти най-коравосърдечно измъкна от мен разрешение да дойдеш и да ме увлечеш в нова статия за злостната си многотиражка. Би ли ме обвинил, ако предпочета да се насладя на потайното ти пребиваване, вместо постоянно да се съпротивявам? Как би могла една нещастна, беззащитна жена да надвие такова упорство и мощ?

— Ако хватката ми беше силна и страшна, колкото твърдиш, би трябвало да поискам много повече от някаква си статия за теб! — открито се усъмни той, докато влизаха в къщата.

— Може би наистина би трябвало — съгласи се тя тихо.

Той трепна и рязко се обърна. Лицето му бе сериозно и напрегнато, когато попита:

— Какво каза?

Острият тон и пронизващият поглед я предупредиха да не се издава.

— Казах, че би трябвало да се обадиш най-сетне, някой отдавна чака на телефона — излъга тя със загадъчна усмивка.

Известно време той се взира в нея. Знаеше, че е изрекла друго. Искаше му се да е абсолютно сигурен, че е чул правилно първите й думи. След това сви рамене и отиде да се обади.

— Това ли е мъжът, за когото спомена, че ще дойде? — извади я от унеса мъжки глас. — Значи, все пак се появи. Наред ли е всичко.

— Добро утро, Найджъл — погледът ѝ още бе замечатан. — Да, и той, и всичко е наред. Спомняш си главната цел на неговото посещение, нали? — пошепна в ухото му Бренди, докато сърдечно го прегръщаше, след това положи глава на гърдите му и го обхвана през кръста.

Найджъл поклати глава и се разсмя. Притисна я към силното си тяло и склони глава към копrienената коса.

— Какво ще правя без теб, милото ми момиче? — внезапно се сети за нещо. — Извинявай, че се ухах...

Преди тя да успее да каже нещо, отстрани прозвуча студено и официално:

— Надявам се, че не преча, госпожице Александър?

Бренди замръзна, после направи усилие да се отпусне. Защо да се притеснява от него в собствения си дом? Погледна към усмихващото се лице на Найджъл и сама се усмихна сърдечно.

— Ни най-малко, Стивън! Предполагам, че вече познаваш Найджъл? — личеше, че се владее и даже ѝ е забавно. — Надявам се, че нямаш нищо против, Стивън. Найджъл получи покана по-рано. Много обича да се отпуска тук, сред природата. Тогава пише най-хубавите си песни.

Найджъл срещна хладния и недоумяващ поглед на Стивън.

— Разбира се, че се познаваме, мило. Радвам се да те видя отново, Стив. Бренди казва, че ще напишеш нова статия за нея. Или, по-скоро — ще поправиш онази, злобната. Постъпваш правилно. Не бива да се пишат неверни неща.

— Изглеждаш учуден, Найджъл. А първи ти ми каза, че не съм прав за нея. Тогава не разбирах откъде си толкова сигурен и добре информиран. Ако знаех, че си тук, щях да си доведа компания, за да

направим четворка. Знаеш ли, току-що се обади Камил, много ми е сърдита. Настояваше да дойде и тя — излъга Стивън, за да накаже Бренди. Всъщност Камил го търсеше да му се оплаче за някаква нова реклама.

Измамата успя. Бренди го стрелна с поглед, изпълнен с гняв.

— Не ме интересува как си запълваш времето, господин Уингейт. Но няма да позволя домът ми да се превърне в бардак само защото си се почувствал самотен. Нито твоята Камил, нито друга подобна... дама е добре дошла тук. Ако се нуждаеш от компанията и услугите на жена, предлагам ти да поканиш някоя в най-близкия град през почивните дни. Найджъл често ми гостува. Не, не е гост, той е у дома си, защото ми е като роден брат. Така че можеш да изтриеш похотливия израз от лицето си и да забравиш вулгарните си предположения! Под никакъв предлог няма да каниш тук жени! Това е условието ми за делово споразумение с теб, господин Уингейт!

Едва завършила тирадата си, задъхана, тя изчезна в къщата. Не я съдържаше вътре — изхвъркна от главния вход и се понесе към конюшните. Канеше си да охлади гнева и обидата с бърза езда, същата, каквато бе прекъснал сутринта Стивън.

Двамата мъже гледаха във вратата след нея, без да знаят какво да правят. Пръв проговори Найджъл:

— Да сме наясно, Стив — Бренди и аз сме много близки приятели, но нищо повече. А знам, че въпросната статия е измислица, защото много добре я познавам. За мен тя е като по-малка сестра, заедно прекарваме голяма част от свободното си време. Никога не сме били любовници, нито ще бъдем. Просто не е такава. Тя е старомодно момиче, което с пот на чело се бори да оцелее в ексцентричния свят. Не се опитвай да я сравняваш с нито една от многото жени, които познаваш. Не ѝ подхожда никакъв калъп, тя е уникална и неповторима. Ако още не си схванал това, тогава едва ли някога ще я разбереш — разстроеният Найджъл вече съжаляваше, че бе дошъл тук. Тонът му стана твърд и студен. — Ще те предупредя като приятел: не се опитвай да я използваш! Може да ти изглежда силна и интелигентна, но в действителност е доверчива и уязвима. Познавам ви и двамата и мисля, че ти си мъжът, който може и да спечели любовта ѝ, и да я унищожи. Затова не си играй с нейните чувства. Или постави всичко между вас на делова основа, или веднага си тръгвай!

— Смяташ ли, че Бренди може да изпитва нежни чувства към мен?

— Да, но ми се струва също така, че се бои от теб, а и от себе си. Може би затова не ми се е обадила да не идвам — за да се защити. Досега не съм я виждал с такъв израз в очите, нито с толкова разстроено самочувствие. А можете да бъдете идеална двойка, тъй като в някои отношения си приличате, а и различията ви са съвместими. Ще ми повярваш ли, че бях решил да ви запозная във Вегас? Ако не звучи нахално, бих искал да опиташ да я разбереш и... истински да я опознаеш. От собствен опит знам, че никой мъж не иска да остане завинаги боготворен, но самотен ерген. А даже и да не събужда по-дълбоки чувства у теб, опитай да станете приятели. Неимоверно забавна е и е истинско удоволствие човек да я вижда около себе си.

— Знаеш ли, само ви дразнех с обаждането на Камил. На практика не мога да я търпя повече от две минути край себе си. Трудно понасям ревността и пораженията си. И знам, че като Бренди няма друга. Точно затова съм тук!

— Получих поканата преди теб, Стив. Бренди не ме е повикала нарочно, за да я защитавам. Гостувам ѝ редовно на няколко месеца. Това място е чудесно за отмора и вдъхновение. Тук съм написал някои от най-хубавите си песни. Само не бъди груб с нея, Стив. Можеш да я нараниш дълбоко!

— Ще те послушам, Найджъл. Преди всичко ѝ дължа извинение, след това са ми необходими няколко седмици, докато я опозная. Статията за нея съм свалил окончателно. Използвах я само за да получа покана да дойда тук. Исках да срещна истинската Бренди, както предлагаш ти. Само че се надявах да бъдем сами, за да върви проучването по-добре — пошегува се той. — И когато ви видях прегърнати, ми причерня пред очите.

— Бренди няма да е в състояние да се отпусне напълно, ако изведнъж ви оставя сами. Чак когато се покажеш откъм най-добрата си страна, тя няма да има нищо против да остане сама с теб. И още един съвет: не се опитвай прекалено бързо да ѝ завъртиш главата. Може да се усъмни в искреността ти. Имаш славата на безсърдечен Казанова.

Когато Стивън я потърси, му казаха, че е отишла да пояде. Тогава бързо навлече избелелите си джинси и ботушите. Стегна

кожения колан с голяма тока, изобразяваща лъвска глава.

Управителят не се поколеба нито миг да избере кон и да покаже на решителния, малко неспокоен мъж къде да намери ездачката. Даже си позволи да добави:

— Всеки път, когато изхвъркне с такъв израз на лицето, тя тръгва към езерото!

Стивън се метна на коня и препусна в посочената посока. Яздеше с не по-малка лекота от Бренди. Преди да я срещне, не се бе интересувал от коне. След чутото от нея в болницата обаче, грижливо бе проучил цял куп литература. Не му бе трябвало дълго време, за да разбере любовта ѝ към тях. Но беше очевидно, че петнистите апалузи за нея са само хоби, а професия — писането.

Когато наближи езерото, намали ход. Скочи от седлото и върза юздите за един храст. Запромъква се между дърветата, докато пред него блесна сребърното огледало на водата. Както и очакваше, на брега седеше Бренди и разсеяно хвърляше камъчета пред себе си, загледана в концентричните кръгове.

С дяволит израз на лицето Стивън избра един по-солиден отломък и го запрати над главата ѝ. Пред нея се вдигна фонтан като от снаряд и пръските я окъпаха. Бренди хлъцна смаяна. Преди обаче да успее да се изправи, видя смеещите се очи на Стивън. Той се отпусна на колене до нея. Започна да я успокоява, шегуваше се и попиваше капките по мокрото ѝ лице.

— Исках само да привлека вниманието ти, Бренди, а не да те удавя. Ужасно съжалявам — оправдаваше се той, но смехът издаваше, че му е не по-малко забавно. Внезапно тонът му стана сериозен: — Моля те да ме извиниш за този душ, а още повече за грубостта ми преди малко, у вас. Нервирах се, че от офиса ми са дали твоя номер на Камил, а си го изкарах на теб. Не приемай сериозно думите ми, че може да пристигне тук — призна той. — Достатъчно ми е дотегнала! Както ти каза веднъж, тя е само едно от съпровождащите лица, които са в служба на обществените ми задължения. Използвам я, за да не ми се налага всеки месец да обучавам ново момиче. А с Камил нямам проблеми, защото вече е разбрала, че между нея и мен може да става дума само за бизнес. Лошото е, че започва да ми досажда с агресивността си към мои приятелки. Не изпитвам нищо към нея, Бренди! Дори не я харесвам.

Бренди внимателно го наблюдаваше.

— А защо каза онези ужасни неща за Найджъл и мен?

— Е, разстроих се, и то не малко, когато те заварих в прегръдката на друг мъж. Помислих, че ми правиш някакви номера. Прости ми.

— Ти каза, че Найджъл е предложил да напишеш новия вариант.

— Да, идеята е негова. Всъщност беше и ултиматум, и приятелско пожелание. Признавам, че колкото повече научавах за теб, толкова повече се убеждавах, че е прав. Мислех да изпратя при теб репортер. После реших, че не мога да се доверя на друг, освен на себе си. И главното е, че идеята ме заинтригува. Не на всеки мъж се случва да спаси своята мечта, а след това да остане сам с нея. Този път тя се засмя заедно е него.

— Като в онази мъдрост, че трябва сам да се захванеш с работата си, ако искаш да е свършена добре, така ли? — двамата отново се засмяха. — Може би и аз бях малко припряна и избухлива, Стивън. Мислиш ли, че е възможно да опитаме още веднъж? Отначало?

Той веднага ѝ подаде ръка и избоботи прегракнало, с очи, приковани в нейните:

— Стивън Уингейт, на вашите услуги, мадам!

Бренди стисна едрата му длан. С питащи очи, окъпана в струящото от сините глъбини загадъчно сияние, тя успя само да промълви:

— Бренди Александър...

Сякаш уморени, насочиха погледи към гледката пред тях.

— Толкова ми липсваше, Бренди! Защо поне не ми се обади, преди да заминеш?

— Не бях сигурна, че ще пожелаеш да ме видиш. След като се появи Камил, започна да се държиш много хладно — напомни му тя.

— Понякога наистина съм като капризно дете. Просто бях нервиран, че плановите ми се объркват. Искаше ми се да остана с теб цялата вечер — без колебание призна той. Ръката му улови една от нейните къдрици. Наслаждаваше се на мекотата ѝ, разнежен от близостта на Бренди. — Не се сърдиш, че дойдох тук, нали?

— Сърдя се само, че ти трябваше толкова време, за да стигнеш дотук — свенливо, но също така открито отвърна тя.

Той се наведе да я целуне и гласът му прозвуча пресипнало:

— Желая те...

Тя срещна горящия му поглед усмихната:

— И аз те желая, Стив...

Отпуснаха се върху тревата, прегърнати, слети в жадна целувка. Сетивата им витаеха като рееща се във висините птица. Галещите му ръце измъчваха нейното тръпнещо тяло. Устните му се спуснаха през пламналото лице към ухото ѝ, започнаха да разтапят волята ѝ с горещия си дъх...

— Стивън, почакай — дочу се отслабналият ѝ глас.

— Защо? Аз те желая, обич моя — прошепна той, търсейки устните ѝ със своите.

Почувствала близостта им, тя припряно го предупреди:

— Днес изпратих мъжете на пасището. Не можем. Не тук, на открито. Всеки момент ще дойдат да напоят конете!

— По-късно? — той дълбоко въздъхна.

На замаяното ѝ лице грейна нежна усмивка, устните побързаха да се промълвят:

— По-късно...

— Щом сега можем само да си говорим, дяволче такова, тогава по-добре да сме на разстояние. Все едно дали аз те докосвам, или ти мен, ала в такива моменти не отговарям за себе си!

— Знам какво е — измъчено въздъхна и тя. Двамата се спогледаха и избухнаха в смях.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Стивън и Бренди останаха край езерото, докато не се разнесе настойчив звън на камбанка. Бяха се смели и разговаряли с такова упоение, че нямаха представа за времето. Опомниха се, едва когато чуха приглушения сигнал за обяд.

— Да видим кой ще изпревари — предложи Стивън, докато ѝ помагаше да се качи на коня.

— Опитай, Стивън! — прие предизвикателството Бренди и, преди още той да е праметнал крак през седлото, препусна в буен галоп.

Не след дълго той се изравни с нея.

— Не беше честно! — дочу се гласът му през тропота на копитата и свистенето на вятъра.

Тя се разсмя и побутна Уайлдфайър да ускори летежа си. Стивън успяваше да я догонва по-скоро с упоритост, отколкото с умение. До конюшната стигнаха едновременно. Той скочи от седлото, за да ѝ помогне да слезе. Очите им се срещнаха, когато тя докосна с крака тревата, а ръцете ѝ се спуснаха по раменете и гърдите му.

— Игра нечестно, госпожице Александър!

— Нищо подобно! — сияеща възрази тя. — На жените винаги се полага преднина. Независимо от досегашните ни спорове, аз все още съм жена и с удоволствие си оставам такава!

— Е, няма да възразя срещу този факт. Ще позволите ли, госпожице? — той ѝ предложи ръката си, за да я отведе до къщата. Ако управителят не беше наблизо, щеше да предпочете отначало една упоителна целувка.

— Да, позволявам, любезни рицарю! — отзова се тя с топлия си южняшки акцент.

Седнал край басейна, Найджъл ги наблюдаваше с усмивка. Несъмнено бе, че с наслаждение споделяха близостта си. Искаше му се да бъдат все така щастливи. Дано да са преодолели подозренията и сдържаността един към друг!

— Здравей, Найджъл! — Бренди го забеляза първа.

Когато приближиха, той шеговито им се скара:

— За малко да закъснее. Умирам от глад! Мери е приготвила фантастичен обяд. Още малко и щях да се откажа да ви чакам.

Побързаха да се измият в павилиона и Бренди поведе Стивън към обширната селска кухня.

— Нали нямаш нищо против да обядваме тук?

— Разбира се, че не. Толкова е уютно!

За двамата този обяд бе едно главозамайващо, изпълнено с неизвестност начало. Несигурна в себе си и в Стивън, Бренди си повтаряше да бъде предпазлива и да не губи търпение. Не биваше нито за миг да го накара да помисли, че е като всички останали жени — впуснала се сяпо да го преследва. За да е всичко както трябва между тях, първата крачка трябваше да направи той!

Стивън също бе зает с подобни мисли. Знаеше, че трябва да се сближи с нея незабелязано, да не я изплаши с груб натиск. Реши да спечели нейното доверие, преди да ѝ позволи да открие чувствата му. Ако не я интересуваше по същия начин, по който тя него, никога нямаше да ѝ разкрие любовта си!

След обяда Стивън и Бренди се отправиха на дълга разходка. Не спираха да говорят. Найджъл се задоволи да се изтяга край басейна и да си отбелязва нещо за новата песен. Привел своя план в действие, Стивън разпитваше и снимаше Бренди, като я насочваше от място към място, от една тема към друга. Възбудена и радостна, тя с готовност изпълняваше внимателните му нареждания и закачливи хрумвания. Стивън все повече се смайваше от способността на тази жена да изглежда ту като наперено дете, ту като прелъстителка красавица. Разказваше ѝ за себе си и работата си. Не се уморяваха да се смеят и да се шегуват с невероятната си среща. Изглеждаха доволни само от това, че са заедно. Не успяха да забележат как чудесният следобед отлетя.

Бренди бе освободила Мери, като ѝ каза, че за вечеря сами ще си направят пържоли на скара. Докато Найджъл разпалваше дървените въглища, Стивън предложи на Бренди да ѝ помогне за салатата и за подреждането на масата. Решиха да я изнесат на остъклената веранда. Все пак, преди да си тръгне, Мери бе приготвила картофите във фурната. Бренди помоли Стивън да избере подходяща музика.

Нежната мелодия на Нийл Даймънд галеше слуха ѝ, докато подбираше необходимите неща. Когато Стивън се върна при нея, тя закачливо го упрекна:

— Найджъл може да се засегне, че не пусна последната му плоча.

— О, слушал съм я безброй пъти! Аз финансирах записа — спокойно съобщи той, като ѝ подаваше чаша вино. — Освен това е подходяща за по-късно, когато ще сме предразположени към нея.

— Добре. А сега се пригответе за работа! Заеми се с марулитите, а аз — с всичко останало.

Когато видя как ги разрязва на дължина обаче, Бренди простена и се запревива от смях.

— Ама ти си решил да ги колиш! Влизал ли си изобщо в кухня? Обърканото му лице още повече я разсмя.

— Позна, не съм! Защо не ми покажеш?

Бренди бързо накъса листата.

— Тогава защо ми даде този нож?

— За да нарежеш кочана. Сега ще се справиш ли?

— Първо да опитам това! — той обгърна кръста ѝ с ръка и я придърпа към себе си. Опита с устни нейните и издаде одобрителен звук.

— По-добре остави това за по-късно. Найджъл всеки момент ще се развика, че е гладен.

— Имам чувството, че съм пред телефон, който постоянно дава заето! — промърмори Стивън.

— Не се ли радваш, че скоро ще се освободи? — дръзко отвърна тя, докато ръцете ѝ се плъзгаха по широките му гърди. — А сега — на работа! Умирам от глад!

— Как може да си гладна след такъв разкошен обяд? — той недоверчиво я изгледа.

— Нямах предвид вечерята, Стивън! — многозначително изчурулика Бренди.

Очите му разбиращо светнаха.

— А знаеш ли колко съм гладен аз?

Разделиха се. След малко се появи Найджъл, за да вземе тавата с пържолите.

— Къде е моята чаша? И кого пуснахте да каканиже по уредбата?

Засмяха се и тримата, Бренди се обади:

— Има и други певци, освен теб, големи братко! И си налей питие по избор. Познаваш къщата по-добре и от мен!

— Чувате ли я? Вече ме командва, като че тя е на гости при брат си, а не обратното!

Стивън напрегнато следеше как Бренди обви ръце около Найджъл и леко го целуна по устните.

— Истинско дете! — неволно промълви той.

Когато ометоха чиниите, мъжете отидоха да помогнат на Бренди да измие съдовете и оправи кухнята.

— Кой иска да поседне с мен на чаша коняк под звездите? — попита тя след това.

Придружиха я и двамата. Времето летеше в приказки и малки глътки от чашите. Когато Найджъл забеляза нетърпението в погледите на Стивън и Бренди, реши да не им пречи повече.

— Не се сърдете, че ви оставям, но ми е време да си лягам.

— Още е рано, Найджъл — с половин уста се обади Бренди.

Той си тръгна, като обеща да не вдига много шум сутринта.

Сам с нея, Стивън дълго остана неподвижен. Само погледът му я галеше. Внезапно тя стана неспокойна и стеснителна. Той разбра. Приблужи я и протегна ръка за изкусителна покана. От устните му се откъсна шепот:

— Вече е късно, Бренди!

Тя се усмихна и пое ръката му. Озова се на крака и почувства ръцете му да я обгръщат. Усещаше как погледът му прониква в нея. Разбираха се, без да промълвят дума. Поведо го към своята спалня.

Стивън влезе в залятата от лунна светлина стая и се обърна. Бренди бе останала облежната на вратата и го гледаше. Той пристъпи към нея. Очите им се срещнаха. Той сведе глава и устните му се сляха с нейните. Ключалката меко щракна, преди ръцете ѝ да го прегърнат.

Отначало нежна, целувката се превърна в пламенна и безмилостна, разпалвана от неудържимата дълго сдържана страст. Ръцете му лакомо и болезнено се стегнаха около нея. Устните му разделиха нейните и езиците им се срещнаха. Дишането му стана тежко и неравномерно, тялото се стремеше неудържимо към нея. Между целувките той промълви името ѝ. Дланите трескаво се движеха

по тялото ѝ в желание да го опознаят по-интимно. Това бе моментът, който седмици наред не му беше давал покой!

Той спря и я отведе до леглото. Бавно разкопча ризата ѝ, като я остави да падне на пода. Веднага я последва сутиенът, след това — джинсите и бикините ѝ. Докато той се освобождаваше от своите дрехи, тя остана неподвижна, сякаш хипнотизирана от присъствието му и от ставащото между тях.

Луната надничаше в стаята и под лъчите ѝ голото тяло на Бренди меко сияеше. Очите на Стивън се плъзнаха по него, обгърнаха го от разпуснатата коса до босите стъпала. Беше изключителна, нереална, желана повече от всичко на този свят!

— Толкова ми липсваше, любима! — промълви той пресипнало, притегляйки тялото ѝ към своето.

Допирът беше изпепеляващ. Зашеметена, Бренди изстена. Ръцете на Стивън я обхванаха, устните отново сразиха чувствата ѝ. Корава длан обгърна гърдата ѝ, любещо я погали, застави нежния ѝ връх да се втвърди в очакване на следващото упоително докосване. Стивън протегна ръка да спусне завесите, след това внимателно я накара да се отпусне на леглото.

— През целия ден не можех да мисля за друго! — изръмжа той признанието. — Господи, Бренди, колко те желая!

— Стивън... — успя само да прошепне тя под настойчивите му устни, преди ръцете ѝ да се обвият около раменете му и да го притеглят към нея.

Задъха се, усетила езикът му да обикаля набъбналата ареола, преди парещата уста жадно да я обхване цяла. Като в трескава схватка с жадуващите ѝ сетива, ръцете му се състезаваха с устните, водейки я към връхната точка на възбудата. Силните пръсти свободно милваха тялото ѝ, погалваха едно място, спираха се на друго. За него бе прекрасно изживяване да изтръгва от гърлото ѝ тихи въздишки и стенания. Ръката му се плъзна надолу, докосна вътрешната страна на бедрата ѝ, след това погали нежния, потрепващ център на тъмното хълмче, който го привличаше неудържимо.

Главата на Бренди се мятеше върху възглавницата, докато тя поглъщаше и отвърщаше на разтърсващите я ласки. Измъчваше я жажда да изпита тези диви и прелестни усещания още и още... Тялото ѝ молеше за неговото. Усещаше го, здраво и силно, под своите търсещи

ръце и изучаващи пръсти. Всяко нейно докосване оставяше прохладни и едновременно с това — огнени дири по кожата му! Стремеше се да опознае всеки сантиметър от него. Дланите ѝ се плъзгаха от широките рамене към широките гърди. Пръстите обхождаха ушите му, а тя нашепваше изгарящите я желания. Дръзка ръка легна на тесния му кръст и се спусна към бедрата. Продължи импулсивното си движение надолу и достигна пламтящия факел на неговото желание, който изискваше да бъде обхванат и изследван. Беше кадифен и топъл.

При нейния допир Стивън простена от нарастващата необходимост да я обладае. Неспособен да издържа повече, той се изпъна между краката ѝ, за да проникне нежно в нея. Нейната влага му позволи да влезе, без да ѝ причини болка. Бренди се напрегна като лък, за да го посрещне.

— Боже мой, Бренди, спри за миг!

Но тя вече не беше в състояние да чуе галювните му предупреждения. Тялото ѝ се мятеше, обхванато от пожар, който трябваше да бъде потушен. Стивън вдъхна дълбоко няколко пъти и успокои дишането си. Стремеше се да овладее нагона да язди тялото ѝ така необуздано, както тя яздеше своя жребец. Познаваше риска от загубата на самоконтрол — беше твърде близо до върха на конвулсивното умопомрачение. Усетил, че е в състояние да се владее, той започна да се движи бавно и целенасочено.

Напрежението нарастваше с всеки тласък. Бренди се издигаше все повече на гребена на могъща вълна, която неистово я носеше сякаш към небитието. Устата на Стивън обгърна нейната, за да приглуши триумфалния стон. Устните и телата им се сляха, докато двамата пропадаха от шеметната височина към покоя на тихи брегове...

Изпълни я блажена умора. Осъзна, че Стивън обсипва лицето ѝ с целувки. Като дишаше тежко, той се отпусна настрани и подпря глава на лакът, за да я вижда цялата.

— Сега вече мога да приема, че си нахранена добре, мила! — дочу тя качлив шепот и забеляза белите му зъби да проблясват в усмивка.

— Засега — щастливо отвърна тя и се притисна към него.

— Малко ненаситно дяволче, такава ли си била? Аз не съм вече момченце, скъпа моя! Не си играй с мен, чуваш ли? — мърмореше той

доволно, докато пръстите милваха ключиците ѝ.

— Сърди се на себе си, господин Уингейт. Нали е твоя заслугата да опитам този упоителен плод? Сега и правото да утоляваш глада ми е само твое.

— Да го смятам ли за свършен факт? — изпъшка самодоволно Стивън.

— Точно така Уингейт! Да не би да съм забравила да ти кажа, че трябва да платиш за гостуването си? В наши дни нищо не е безплатно — продължаваше нападението Бренди, а пръстите ѝ галеха влажните косъмчета на гърдите му.

— Не мога да не приема твоя начин да съставяш сметката и да прибираш бакшиша!

Когато ръцете му отново започнаха да я разпалват, тя укорително го погледна:

— Аз ли съм била лакома? А за какъв смяташ себе си?

— За ненаситен, що се отнася до теб, госпожице Александър! Трябва да уточня, че съм претенциозен гостенин.

— И аз мисля така. Двете седмици май ще минат съвсем бързо!

— Тогава по-добре да не губим нито минута! Да хващам ли писалката и бележника си?

— Само размърдай мозъка си — прихна тя и подръпна гарвановата му коса.

— Знаеш ли какво, малката ми? Май работата тук ще ми хареса! Майко мила, ще падне такава делова почивка, каквато никой не може да си представи!

— Ти си истински дявол, Стивън Уингейт! — скара му се тя.

— С маска? — полюбопитства той.

— Тази нощ ся без нея, мили мой! — поклати глава Бренди и се взря в скъпото ѝ лице.

Устните му покриха нейните и ръцете започнаха старателно да доказват правотата ѝ...

За Бренди и Стивън следващите два дни бяха изпълнени със смях и преструвки, че са заети с делови беседи и снимки за списанието. Нощите минаха като страстни мигове, разтърсващи слетите им тела. Всеки споделен от двамата момент разтоварваше душите им от

напрежението, потапяше ги в блаженство. Найджъл прекарваше времето си в плуване и писане на мелодии. Мери работеше и крадешком следеше как се стопява разстоянието между красивия гостенин и въодушевената ѝ господарка.

Следобед на третия ден от пристигането на Стивън двамата с Бренди тръгнаха към пасището. Когато се скриха зад дърветата, той я хвана за ръка. Вървяха в благоговейна тишина, погълнати от топлия допир.

— Внимавай! Змия, Стивън! — с престорена сериозност извика тя, когато той я пусна, за да се скрие зад близките храсти, предизвиквайки я да го стигне.

Стивън така отчаяно зарови крака, за да спре, че тя не можа да не избухне в смях. Забелязала разпаления му поглед и ругаещи устни, Бренди се втурна да бяга в противоположната посока към сеновала. Когато се озова на скрито място, тя запуши уста, за да потисне кикота си. Не помнеше да е била така възбудена и щастлива!

Стивън се впусна да преследва пъргавата хитруша. Огледа сеновала преценяващо. Когато забеляза дървената стълба, вече знаеше къде се е скрило палавото създание.

— Пригответи се да опиташ колана ми, чаровна проклетнице! — високо се закани той. Чувстваше се като възторжено от играта момче. На един дъх се покатери и стъпи на гредите. Имаше само едно скрито кътче. Когато тръгна да заобиколи балите, Бренди се втурна да бяга от другата страна, но звънкото кикотене я издаде. Стивън с два скока я стигна, повали я по гръб върху дъхавото сено и започна да я гъделичка.

— Пипнах ли те, хитрушо!

— Играеш нечестно, Стивън Уингейт! — изписка тя и зарита във въздуха.

— А ти, коварна госпожичке? С твоите змийски номера?

— Тук настина има змии! — сериозно съобщи тя. — Виж зад обора. Клайд окачва кожите им там! Ако не ми вярваш, то...

— Бренди, на телефона! — дочу се гласът на Найджъл откъм верандата.

— Уф! — изпъшка тя.

— Още някой покровител ли очакваме? — закачи я Стивън.

— Не, надявам се — побърза да го увери тя и изведнъж се изчерви. — Освен ако е Кейси... Но ако някой я е канил, това не съм

аз, кълна се! — добави тя с весели нотки в гласа.

— Бренди, къде си? На телефона! — не млъкваше Найджъл.

Стивън я пусна. Тя побърза да извика през тясното прозорче:

— Идвам!

Той посегна да се хване за близката греда, за да стане. Внезапно изохка и тръсна ръката си. Скочи и се замята от една страна на друга, като нанасяше удари по сеното и притискаше лявата си ръка към гърдите. Накрая уцели нападателния стършел. Когато видя огромното насекомо, Бренди разбра какво се е случило.

— Ужили ли те? — разтревожена, тя се върна при него.

Дланта му бе започнала да подпухва около едно мораво петно с ясно очертан бял център.

— Добре те е подредил. Да идем вкъщи. Ще му сложа нещо — разбърза се тя.

— И аз го подредих — изпъчи се Стивън. — Размазах го като мекица. Ще видим дали друг път ще напада!

Бренди го изгледа учудена. Отмъстителният тон и надутият израз на лицето му я поразиха. Като че току-що бе сразил могъщ враг и садистично се наслаждаваше на трупа му! „Мъже! — изохка наум тя. — Защо воювате с целия свят?“

Двамата се запътиха към къщата. Ядосан, Стивън стискаше китката си.

— Да не си алергичен към ужилване? — с тревога попита тя, като угрижено наблюдаваше подуващата му се ръка.

— Не съм проверявал. Досега никоя дребна гадинка не ми е сервирила подобно нещо. Ти кого съжаляваш — нея или мен? — пошегува се той унило, но за Бренди думите му прозвучаха сериозно.

— Не говори глупости! — обидено се сопна тя.

— Обажда се Кейси — съобщи Найджъл още на вратата.

— Кажи й, че ще се обадя след няколко минути. Стивън се счепка с възгордял се стършел. Трябва да извадя жилото и да намажа ръката му с нещо.

Найджъл се запъти да предаде съобщението. Бренди настани Стивън в хола и хукна да донесе пинсети и лекарства. Върна се и започва да обработва ръката му с нежните си пръстчета. Извади жилото, напръска отока с обезболяващ спрей и се усмихна в навъсеното му лице.

— Готово. По-добре ли ти е?

— Не още! — избоботи той, докато в главата му се въртяха предположения около обаждането на Кейси. — Змии, оси, опасности на всяка крачка! Селският живот направо вреди на здравето!

Бренди прехапа език, за да не ужили Стивън и с отговора си. Само се усмихна смразяващо и опита да го утеши за лошия късмет и страданията.

— По-добре да се обадя на Кейси — извини оттеглянето си тя. — Защо не пийнеш нещо, за да те отпусне?

Остави го, преди да успее да ѝ отговори. Когато се свърза с приятелката си, лицето ѝ просветна.

— Какво ново, Кейси?

— Как я карате там? — долетя в отговор първият въпрос. — Забавлявате ли се?

— Нали знаеш какво е сполетяло Мечо Пух?

— Каквооо? — отсреща Кейси явно недоумяваше.

— Стивън беше в ролята на мечок и сега ръката му е нажилена и подута. Аз проведох лечение, но той още се държи по мечешки.

— Ясно. Селският живот не прощава на градския юначага?

— Само днес — поясни Бренди. — А при теб има ли нещо?

— Точно исках да те предупредя! — Бренди замръзна, докато Кейси не каза главното: — Ще получиш „Мрака“. От „Дийвън“ искат да удължиш една от сцените.

— Коя по-точно?

Кейси ѝ обясни подробно.

— Разбирам — тросна се Бренди, но после се разсмя. — Няма проблеми. За кога я искат?

— За вчера! — долетя обичайния отговор, точно както се бе опасявала.

— Така си и мислех. Винаги на нокти. Кога да я чакам?

— Утре. Изпратих я препоръчана — съобщи Кейси.

— Да му се не види! Добре поне, че Найджъл е тук, да забавлява Стивън, докато аз пиша — жално промърмори Бренди. — Друго?

Кейси се поколеба, преди да отсече:

— Засега толкова!

— Какво значи „засега“? — Бренди настръхна. — Нов проблем ли?

— Надявам се, че не. Нека не си търсим сами белята, Бренди! Работя по един въпрос в момента. Ще ти се обадя, когато изясня фактите.

Като знаеше каква работа я чака, Бренди нямаше желание да научава нищо повече. Побърбри още малко с приятелката си и затвори слушалката. Остана замислена на ръба на леглото. Нещо притесняваше Кейси. Какво ли? Побърза да се самоуспокои — каквото и да беше, Кейси щеше да ѝ каже, когато му дойдеше времето! Бренди забърза към хола.

Стивън разклащаше чаша уиски с лед. Когато я чу да влиза, вдигна въпросително поглед към нея.

— Някакви проблеми?

— Поправки по поръчка на „Дийвън“, нищо особено. Утре ще ги имам. Сигурно „Мракът“ не им изглежда достатъчно пикантен! — изръмжа тя. — Дявол да ги вземе! — не се сдържа тя и побърза да си налее от ръбестата бутилка.

— Ако не си съгласна защо ще го променяш?

— Несъгласие не е точната дума, Стивън. Издателят знае какво върви на пазара. Конюнктура, нищо повече! — заключи тя раздразнена. — Вие с Найджъл сами ще трябва да си намерите занимания, докато аз оперирам ръкописа.

— Много поправки ли са необходими?

— Не, само удължаване на една сцена — разсеяно отвърна Бренди.

— Тогава защо ти е нужно толкова време?

— Не мога просто така да нахвърля нова сцена, без да прочета ръкописа! Всичко трябва да бъде свежо в главата ми, иначе няма да се получи гладко.

— Но нали знаеш историята от край до край? — обясненията ѝ все повече го объркваха!

— Да, само че за тогава, когато я пишех. След обработката не е възможно да запомня всички дребни корекции. Може да спомена нещо, което е отстранено, или да пропусна някое нововъведение! Изобщо, никак не е лесно.

— Личи си! — примири се той.

— Как е ръката? — тя реши да промени темата.

— Няма да умра — сви рамене той, след това се усмихна. — Само затова ли ще идва Кейси?

— Тя няма да ми носи ръкописа, а ще го изпрати! — натърти Бренди, предположила, че това го вълнува.

— Познаваш ме прекалено добре, умнице! — разсмя се Стивън. Добре, че Бренди не бе разбрала истинската причина за тревогата му.

Тя озадачено се взираше в подкупващото лице. Наистина ли беше така? Дали изобщо имаше точна представа за него?

— Изглеждаш ми разтревожена. Нещо лошо ли има? — неговите предположения бяха насочени в друга посока. Стана и се приближи до нея.

— Не съм сигурна — замислено произнесе тя.

— Какво имаш предвид? — Стивън замря в предчувствие.

— Не мога да кажа точно защо ми се стори, но при Кейси нещо не е наред. Има някакви проблеми, но не пожела да ми обясни. Само обеща да се обади друг път, ако се наложи.

— Тогава няма за какво да блъскаш прекрасната си главичка. Ако действително нещо не беше наред, тя щеше да ти каже. Искаш ли да поплуваме? — опита той да я отвлече от тревожните мисли. Ако продължаваше така, можеше да се обади на Кейси и да я подтикне към по-решителни действия. А нямаше съмнение, че онази жена бе подушила нещо от неговите проучвания. Искаше му се да има някакъв начин да изключи телефона за няколко дни, стига да можеше!

Без да иска, тази нощ Найджъл попречи на Стивън да отиде при Бренди. Композиторът, явно посетен от музата си, остана до малките часове на нощта в хола, от който се влизаше в стаите на гостите. Стивън се мяташе в самотното легло в напразно очакване Найджъл да си легне. Не би могъл да си позволи да разкрие отношенията си с Бренди, като прекоси хола и се качи в нейната стая. Най-накрая умората го надви и той се унесе в неспокойна дрямка. Не след дълго Найджъл завърши песента си и се прибра. Беше три сутринта...

Когато стана един часа, а Стивън още го нямаше, Бренди се прокрадна на пръсти към хола. Забеляза Найджъл, унесен в работа, и със съжаление разбра, че тази нощ няма да е с любимия си. Найджъл приличаше на нея в това отношение — обземеше ли го вдъхновение, часовникът преставаше да съществува за него. И като нея не обичаше

да нарушават нагласата му за творчество. Бренди се прибра самотна в стаята си, и много преди Стивън да заспи, тя вече го сънуваше.

Рано сутринта Бренди почука на стаята на двамата мъже.

— Хей, поспаланковци! Нали щяхме да ходим за риба, преди да е станало горещо? Всеки, който не се яви на закуска до тридесет минути, губи страхотен пикник!

Вече бе седнала на масата, когато и двамата се появиха едновременно — десет минути преди крайния срок. Стивън, още сънлив, запротестира:

— Нямах ли капка милост? Да ни вдигаш посред нощите!

— Нощ ли? — извиси глас тя. — Вече е седем и половина! Ако искаш да опиташ рибата от езерото, трябва да я донесеш на Мери точно до два следобед. Иначе само ще ни гледаш в устата, докато ние с Найджъл си хапваме от нашата! — заклани се със сериозен тон Бренди. Издаваха я само смеещите се очи.

Тази сутрин наистина беше нетърпима! Той недоволено избоботи:

— Със среднощния риболов сигурно си решила да покажеш, че опасностите за живота ми на село не са свършили?

— Хайде, стига си се цупил — подкани го тя засмяна. — Лошо ли спа снощи?

— Някой цяла нощ държа лампите запалени, за да работи!

— Знам. Към полунощ слязох при вас да видя дали някой не е огладнял. Найджъл бе забил нос в тетрадката, а ти вече беше в леглото! — тя закачливо намигна на Стивън, сякаш му казваше, че знае защо не е дошъл и сега е като махмурлия.

— Извинявай, старче! — Найджъл сънливо се протегна. — Връхлетя ме дяволско вдъхновение. Няма начин да го контролирам или пъдя. Хора като мен и Бренди просто ги завладява и трябва да го преболедуват! Така ли е, Бренди?

— Не бих се изразила по-добре.

Заразен от шеговитото им настроение, Стивън се отпусна и развесели.

— А ако само аз уловя нещо? Значи вие ще си стоите гладни? И ще ми се молите?

— Стивън Уингейт! Нима ще оставиш дама да умира от глад? От досегашния опит смятам, че не си способен на това — дръзко завърши тя.

— На теб не мога да откажа нищо. Даже бих влязъл в ролята на Ланселот — обеща Стивън с ръка на сърцето.

— И ти ще споделиш рибките си с нас, нали, Найджъл?

— Само ако хвана повече от пет! — склони бързо той.

— И двамата сте невъзможни! Яжте по-бързо или ще ви зарежа вкъщи!

След малко вече бяха на път за езерото. Нямаше нужда човек да е специалист, за да забележи, че Стивън разбира от риболов. Бренди се хвана, че недоумява какво не можеше или не знаеше той. Дали не беше прекалено свършен? Дали изискванията му не бяха твърде високи?

Времето течеше, а тя не бе в състояние да откъсне очи от него. Смехът му предизвикваше тръпки по тялото ѝ. Топлият му проникателен поглед разпалваше кръвта, прогонваше всякаква мисъл от главата ѝ. Последното, за което би помислила в този момент, беше рибата. Стивън изглеждаше толкова секси и беше неотразим!

Когато дойде време за обяд, прекрасният рибар галантно разстла пред нея одеяло. Бренди се зае да разопакова и нарежда пържени пилета и картопки, картофена салата, репички, сандвичи и домашни сладки. Накрая тържествуващо вдигна от хладилната чанта запотена бутилка бяло вино. Когато и ярките салфетки, и приборите бяха разположени върху одеялото, тя извика двамата мъже.

Очите на Стивън светнаха. Когато поемаше от ръцете ѝ своята чиния, целият сияеше от удоволствие:

— Ето това се казва пикник!

— Сега виждаш ли какво щеше да изпуснеш, ако не бе станал посред нощите, както се изрази ти?

— Имаш предвид огромния клен, който хванах преди малко? — той направи комично горделива физиономия.

— И нищо друго? — скара му се тя, като едва сдържаше смеха си.

— Е, може би страхотния обяд и чудесната компания...

Дълго се излежаваха, като опитваха деликатесите на Мери. Разговорът потече леко и непринудено. Посмяха се на разказите на Найджъл за случки от негови представления. Но въображението ѝ се разпали, когато Стивън започна да описва африканското си сафари.

— Ако пак решиш да отидеш, Стивън, много ми се иска да дойда с теб. Ще бъде чудесен фон за роман!

— Ако говориш сериозно, аз се стягам за идната пролет.

— Значи, ще ме вземеш? — големите зелени очи засияха.

— Няма шега! И Мери ще дойде като полеви готвач — отсече той.

— Съмнявам се, че ще тръгне да си рискува живота по кривите пътеки на джунглата! — разколеба намеренията му Бренди, докато се събуваше и ровеше с боси крака в тревата.

— А ти ще рискуваш ли?

— Естествено! В това тяло бие сърце на авантюристка.

— Да не забравиш спрей против насекоми, защото иначе ще си устроят чудесен пир с такова сладко тяло.

— Последното факт ли е, Уингейт?

— И то проверен!

Погледите им се впиха се един в друг. Тя не издържа и извърна глава, защото почувства, че той я изгаря, че ще пламне и лицето, и разсъдъкът ѝ.

— Има ли змии в джунглата? — беше следващият ѝ невинен въпрос.

— Разбира се!

— Ще може ли да си донеса тук една, за да попълня колекцията зад хамбара?

Смехът им огласи околността. Найджъл разнежено наблюдаваше сценката. „Виж ти! — реши зарадван. — Май се получава чудесна двойка!“

И тримата се наместиха около изчервената Мери да чистят рибата. Следобедът започна със смехове. Бренди се кискаше и на шегите им с жената, и на неумелите опити да помагат. Накрая оставиха Мери на мира и тя се зае да приготви нов специалитет за единствения мъж, който според убеждението ѝ можеше да донесе щастие на нейната малка Бренди. Бренди се прибра да се изкъпе и облече роклята без ръкави, която бе избрала за тази вечер.

След вечерята тримата устроиша шахматен турнир. Победителят от всяка партия играеше с победения в предишната. Стивън само веднъж се оказа победен. Неусетно захладя и ранобудните рибари

почувстваха умора. Пожелаха си лека нощ, но по пътя към стаите продължиха започнатия рибарски спор.

Тази нощ Бренди се отказа да разгърне ръкописа. Мъчеше я по-силно желание. Пъхна се в меките завивки, голото ѝ тяло потръпна от блаженство при допира на топлата кожа до гладките прохладни чаршафи. Изглежда Стивън събуждаше нейните сетива за нови и нови удоволствия. Тих стон се откъсна от гърдите ѝ, когато усети твърдите му устни...

На другия ден предупреди мъжете сами да се грижат за себе си, докато се занимава с „Мрака“. Найджъл изглеждаше доволен, но Стивън никак не се зарадва от перспективата да загуби компанията ѝ. Озъби ѝ се, когато му предложи да започне статията за нея. Предпочете да прекара няколко часа на телефона...

Бренди се сви на дивана в изолирания с корк кабинет и зачете редактирания в издателството ръкопис. Веднага я обзе страх. Не можеше да съсредоточи вниманието си върху действието! Мислите ѝ следваха мъжа, който беше някъде наоколо. Едва след дълги усилия си наложи да забие поглед в страниците.

Мери знаеше, че когато вратата на кабинета е затворена, Бренди не бива да бъде безпокоена даже за обяд или телефонни обаждания. Но Стивън не знаеше. Когато тя не слезе за обяд, той се запъти към кабинета. Безгрижно влезе и приближи до нея. Движеше се така тихо, че тя не го усети, докато не докосна с устни крайчето на ухото ѝ.

Тя подскочи и извика, още под впечатлението на сцената с изтезанието, до която бе стигнала.

— Стивън, какво правиш! — ядосано му се скара. Все още в блажено неведение, той се усмихна.

— Мислех, че вече си огладняла. Найджъл отиде на езда, а Мери — да пазарува — намекна той многозначително.

— Аз работя — отбеляза тя, като смяташе, че с това казва всичко.

— Ти вече пропусна обяда. Защо не си починеш? — кимна към нейната стая.

— Не мога! Още не съм стигнала до средата. Ако спра, ще трябва да започна четенето отначало — отвърна тя с надеждата да разколебае любвеобилните му намерения.

— Е, и? — настоя той, неподозиращ нищо. — Какво толкова ще загубиш?

— Цялата си нагласа! Не мога просто да спра и да започна, когато ми хрумне. Настроението и чувствата могат само да се усещат. Ужасно мъчително е да ги спираш или подбутваш! Вълните на вдъхновението изчезват. То е като придошла река. — Как да я контролирам?

— Изглеждаш уморена. Трябва и да ядеш, и да си почиваш!

— Не и когато съм заета — възрази тя. — Когато ти работиш напрегнато, не си ли отлагал и ядене, и сън? Обичаш ли да те прекъсват и да ти отвличат вниманието?

— Тогава е друго — прибърза с отговора той, смаян от отказа ѝ.

— Така ли? — възмути се тя. — Каква е разликата?

— Моята работа е... — той се сепна, осъзнал какво се канеше да каже.

— Много по-важна от моята ли? — иронично подсказа тя.

— Отговарям за хиляди хора, които работят при мен, Бренди, както и за техните семейства. Ако не работя аз, те няма да има какво да ядат! Какво ще стане, ако не завършиш тази книга?

— Имам договор, Стивън! Това се нарича *краен срок*. Да пиша, е призванието, любовта и щастието ми! На мен разчитат, чакат да свърша работата си. Ако пропусна някой срок, разстройва се цял график. А има и хора, които си вадят хляба покрай моето писане — художествени оформители, специалисти по рекламата, издатели, редактори, коректори, юристи, търговци, книжари, печатари... Много хора чакат да завърши тази книга. И читателите ми искат да я видят по-скоро на рафтовете. Ако ги разочаровам или книгата не се появи, ще се обърнат към друг автор!

Той явно чакаше да разбере дали тя няма да се разколебае.

— Свикнала съм да няма никой край мен, докато работя, Стивън — каза тя с въздишка. — Мери знае, че когато тази врата е затворена, не бива да се отваря. Писателите използват израза: „Като започне пороят, не се изпречвай на пътя му!“ Ние, хората на изкуството, сме чувствителни, податливи на настроение и на чувството за ред. Понякога ми се струва, че е по-лесно да напиша нова книга, отколкото да я преработвам. Когато създавам нещо, и настроението, и виденията са налице. Но само дотогава, докато свърша. Трудно е да се върна към една книга и да ги извикам обратно. Разбираш ли ме изобщо?

— И да, и не — отговорът му беше искрен. — Наистина не обичам да ме отвличат и безпокоят, но понякога това е неизбежно. Тогава просто се настройвам отново.

— В твоята работа това е възможно. Ти се занимаваш с цифри и реалности, а аз — не. Всичко при мен е тук — обясни тя, като посочи челото си — и се изплъзва, ако не го уловя навреме.

— Но нали имаш готовата книга пред себе си? — той не се отказваше да изясни всичко докрай.

— Кишата — да, но не и поправките! Идеите се раждат, когато я прочета и се вживея в нея отново. Опитвал ли си да преразкажеш спор или уплаха? Забелязал ли си колко различно се получава всеки път? Със сцените в книгите е точно така, особено с кавгите и опасностите. Когато за първи път ги видя във въображението си, се получават най-добре. Трябва да ги запиша колкото е възможно по-бързо. Ако отлага за по-късно, никога не изглеждат като първия път. Всяка дума, жест или действие предопределят реакцията на другия герой. Ако забравя някой от тези елементи, пропада цялата сцена. Когато сглобя нещо цялостно, записвам го така, както го виждам в съзнанието си, като че гледам филм. Ако лентата се скъса, част от нея остава изрязана и следващия път липсва. Такива загуби направо ме изкарват от релсите! Но ми се струва, че това не ти говори нищо, нали? — отчаяна, тя млъкна. Как би могла да му обясни вдъхновението, напрежението на мисълта, момента на сътворяването, на унеса да пише?

— Разбирам, че писателите не обичат неща, които им отвличат вниманието, колкото и стимулиращи да са! Ако по-късно почувствах нужда от вдъхновение, ще ме извикаш, нали?

Усетила, че нишката на мисълта ѝ е прекъсната, Бренди остави червения молив. Стана и се протегна.

— Един душ може да ме ободри. Ще дойдеш ли с мен? — тя изкусително му се усмихна. Работата можеше да почака...

— Звучи съблазнително, само че Найджъл вече се върна. Май ще ида да поия. Така че — до вечерята — с тези безразлични думи той излезе, като си подсвиркуваше.

Бренди остана заглеждана след него през отворената врата. Той си бе отишъл, а тя бе напълно разконцентрирана! Прокле го наум. Седна зад бюрото и се загледа през прозореца.

Като видя Стивън, Найджъл усети, че нещо не е наред.

— Какво има, Стив?

— Не е Бренди, бъди спокоен. Тя се е отдала на книгата си.

— Ти разговаря с нея? — учудването на Найджъл беше очевидно.

— Опитах да я накарам да си почине, защото изпусна обяда, а вече е почти време за вечеря! — обясни Стивън.

— Май има още много да научиш, старче — укорително поклати тъмните си къдрици Найджъл. — Когато нейната врата е затворена, стаята ѝ е забранена територия! Това е неписан закон — концентрацията на един писател никога не се нарушава! — и той продължи с лекцията, която току-що му бе изнесла Бренди.

Чути от мъж, също професионалист, обясненията звучаха точно и убедително. Особено нагледното сравнение на Найджъл с прекъсването на любовен акт във върховния момент. Представите на Стивън се проясниха.

— Творчеството е уникална и неблагодарна дарба, Стив, по-скоро е проклятие. Напълно разбирам Бренди. И аз съм изпитвал същото, дявол да го вземе! Някои от най-хубавите песни са ми зазвучавали в главата, точно когато не мога да ги запиша! Вярваш ли, че не мога да си спомня и половината думи, ако не се заема с тях веднага? Пропусна ли момента, в паметта ми остава колкото върху счупена плоча, а уловя ли го — почти винаги излиза хит! Опитай да я разбереш, Стив. Бъди търпелив и внимателен към нея. Сроковете и граfiците невинаги зависят от твореца. Още по-лошо е, когато трябва да се борим с биологичния часовник в нас. Ако ни нямаше тук, тя щеше да спи по цял ден и да пише през нощта!

Бренди се прибра в своята стая и се освежи във ваната с подводен масаж. Когато влезе в кухнята, и Мери, и двамата мъже се изненадаха. Напрежението ѝ личеше по израза на лицето. Беше мълчалива. Найджъл разбра веднага настроението ѝ. Направи се, че не му обръща внимание, както и опитната и съобразителна Мери. Само Стивън се опита да я развлича с приказки и шеги. Бренди отговаряше с половин уста. Усмиваше се на остроумията му, обаче очите ѝ оставаха замислени.

Стивън реши, че знае защо тази вечер тя е резервирана. Обзе го яд заради глупавата му постъпка. До днес следобед всичко между тях бе вървяло съвсем гладко! Как не бе забелязал, че ѝ пречи и досажда? Навярно беше засегнал и самочувствието ѝ. Накара я бе да се чувства като егоистка, като че е виновна пред него. Още по-лошо, вероятно беше оставил у нея впечатлението, че смята безценната ѝ дарба за празна работа!

Бренди се насили да остане с гостите си до края на вечерята. Мъжете се качиха в хола да играят шах, а тя се прибра в кабинета. Наложи си да дочете ръкописа и да направи бележки за предстоящите поправки. Нещо не ѝ харесваше — една от сцените не пасваше, сякаш бе поставена не на място.

Стивън бе извадил куфарчето си и преглеждаше някакви документи. Найджъл предложи да пийнат нещо и тръгна към кухнята за чаши. На вратата се сблъска с Бренди, излизаща с чаша студен чай в ръка. Когато забеляза унилото ѝ лице, той повдигна брадичката ѝ:

— Какво става с теб, миличко?

— Не мога да се съсредоточа Найджъл. Тази сцена ми извади душата! Понякога ми се иска героите да нямат своя линия на поведение. Просто отказват да се подчиняват на прищевките на „Дийвън“. Как да ги накарам да се блъскат, когато искат да танцуват валс?

— А ако малко си освежиш главата с друго занимание?

— Няма време, в издателството я искат за вчера!

— Май че за тях няма друг срок — опита да я успокои той.

— Този път е сериозно. Всичко останало е подготвено. Нещо им се е набило в очите, чак след като са отпечатали шпалтите. Смятат, че си струва да направят промяна, преди книгата да излезе в окончателен вид.

— Насилваш се, Бренди. А и двамата знаем, че така нищо няма да излезе!

Найджъл я съпроводи в кабинета. Седнаха един до друг, Бренди склони глава на рамото му. Поприказваха още няколко минути.

Когато Стивън надникна в кабинета, сините му очи пламнаха от ревност и раздразнение. Значи той не можеше да я прекъсва, а за

Найджъл бе разрешено! Ето защо толкова се бавеше с чашите! Стивън рязко се отдалечи, за да не е повече свидетел на нежната сцена, от която му причерняваше.

Когато Найджъл се върна, завари Стивън с чаша в ръка. Погледна своята, след това пак към него.

— Отказа ли се да чакаш?

— Не исках да безпокоя теб и Бренди. Сам се справих — навъсено отвърна Стивън.

— Знаеш ли — разсмя се Найджъл, — за разлика от теб, аз отдавна съм се отървал от малката острозъба гадинка, наречена ревност. Бренди беше в кухнята. Нещо отвлича вниманието ѝ. Ясно е какво — той недвусмислено погледна към Стивън. — Аз само опитах да я успокоя по братски — двамата размениха изпитателни погледи. — Ти не излизаш от мислите ѝ, Стив — заяви Найджъл сериозно. — И без това е напрегната до крайност. Не я измъчвай със сцени на ревност.

Думите му предотвратиха сигурен скандал.

— Май щеше да е по-добре аз да бях отишъл за чашите — дрезгаво се обади Стивън, после се усмихна.

— Жалко, че не го направи — съгласи се Найджъл и се протегна. — Време е да си лягам, стига за днес.

— А на мен ми се иска да се поразходя. Лека нощ.

Трябваше да се отпусне и да помисли. Бренди се бе заключила горе, така че не се стесняваше да излезе само по халат. Запъти се към басейна. Наостри уши, когато дочу плисък.

— Не знаеш ли, че е опасно жена да е сама навън нощем? — гласът му стресна Бренди, застанала в плиткия край. Отражението на луната се начупи, когато стройната женска фигура тръгна през водата към него.

— Мислех, че ти и Найджъл вече спите.

— Май не само аз се нуждая от разтуха. Мъчи ли те нещо?

— Случва се писателят да се окаже прекалено близо до сцената — Бренди излезе на тревата и се зави с голяма хавлия. — Тогава трябва да се отдръпне и след малко да опита пак — нещо в гласа и в поведението ѝ показваше, че няма предвид само работата си.

— Това важи за много неща — приближи и я загледа усмихнат. — Успя ли да се раздвижиш?

— Мускулите — да, мозъкът — още не — отговори искрено тя, също усмихната. — Искаш ли да поплуваме? Приятната компания и интересният разговор ще ми бъдат от полза.

— В този ми вид? — той посочи явно неподходящата дреха.

— Найджъл още в хола ли е? — тя хвърли поглед към прозорците. Стивън поклати глава отрицателно. — Какво ти е? Да не би да се стесняваш, Уингейт? — предизвика го тя.

— Знам по-добър начин да се отпуснат мускулите — той започна нежно да масажира раменете ѝ.

— И аз! — със смях се обади тя, като го блъсна в басейна. После коленичи на ръба. — Така не е ли по-добре, огнен драконе?

— Не вярвам в ефекта на студените душеве — продължи той разговора, докато се придвижваше към нея.

— Може би ти трябва топъл? — закачливо поллюбопитства тя. Но преди да се сети какво е намислил, се озова при него във водата.

— Сега ще ни трябва и на двамата — прозвуча триумфацият му глас.

— Аз вече си взех моя, още следобед!

— Не искаш ли още един?

— Мога да мина и без него. И повече не ми се стои в кабинета — добави тя дръзко. Може би наистина трябваше да бъде по-открита?

Веждите му удивено подскочиха. Вдигна я на ръце и излезе от водата. Настани я върху пухкавата хавлия, която бе разстлала до басейна. Устните му жадно се впуснаха да изследват нейните, ръце потърсиха податливото тяло. Когато кръвта им достигна точката на кипене, тя прошепна задъхано:

— По-добре да влезем вкъщи...

— Защо? Нали сме сами тук? По-романтично е.

— Могат да ни видят отвсякъде! — срамежливо се възпротиви Бренди. Всъщност идеята възбуждайте и изкушаваше и нея.

— Целите сме мокри! Представи си на какво ще стане леглото. Какво ще кажеш утре на Мери? Не мога да чакам да изсъхна — целият горя, Бренди!

— И аз! — веднага отстъпи тя, докато се наслаждаваше на нощния бриз, разхлаждащ телата им.

Като я целуваше, Стивън смъкна от нея банския костюм. Освободи се от залепналия копринен халат и гащетата, без да отделя

устни от нейните. Голите им тела веднага се притиснаха, съдържаните дотогава емоции избухнаха, водните капки се изпариха в разгорещената неистова прегръдка...

Когато се отпуснаха изтощени, все още в обятията един на друг, той прошепна:

— Какво ще кажеш сега да поплуваме? — и без да чака отговор, грабна голата Бренди и скочи във водата.

— Стивън! — разнесе се нейният писък.

— Никога ли не си плувала гола? Чудесно усещане, само за писателско проучване!

— Ти си истински дявол! — обвиняващо пошушна тя в ухото му, като се притискаше към неговите мускулести гърди.

— Напълно логично — промърмори той в мократа коса, а ръката му галеше топлия ѝ гръб. — Спомням си, когато обядвахме в ресторанта, ти говореше с какво напрежение е изпълнен животът ти. Напълно си права. Не мислиш ли обаче, че трябва да отделиш време и за себе си, Бренди? Не се ли претоварваш с работа?

— Обикновено вниманието ми не се подлага на изпитание, каквото си ти, Стивън. Освен това ти казах, че съм егоистка и че разпределението на времето ми ще е непосилно и жестоко спрямо друг човек. Сега разбираш ли какво съм имала предвид?

— Прекалено добре — отвърна той с въздишка.

— При мен е много сложно. Повечето хора забравят за работата, щом напуснат канцелариите, а моята ме преследва, където и да съм.

— Трябва да се научиш да спиращ и пак да започваш, Бренди — посъветва я той със сериозен глас.

— Знам това, но е по-лесно да се каже, отколкото да се направи! Мозъкът е нещо сложно.

— Вярвай ми, ако искаш, но аз го овладявам постепенно — той се потопи и накара гърдите ѝ да се напрегнат до болка под ласките на устните му. — Без да забравям и тялото!

Бренди потръпваше от непрестанните милувки.

— Студено ли ти стана? — загрижи се Стивън.

— Напротив — все по-горещо!

Той се взря в лицето ѝ.

— Неизтощимо малко дяволче, какво става с теб?

— Тази почивка ми дойде добре. А сега ме чака работа...

— Ако не бъркам, ти по принцип работиш през нощта, а през деня спиш, нали — каза, без да се колебае той.

— Точно така, именно това смятам да направя.

— Какво, да не би отново да се каниш да се затвориш в кабинета? — недоверчиво попита Стивън.

— Не, каня те в леглото! — прошепна тя и впи устни в неговите.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На сутринта Бренди сладко въздъхна, протегна се и веднага усети, че Стивън го няма. Беше се върнал в стаята си. Следващата въздишка бе вече от разочарование и нетърпение да го види. Защо двамата с него продължаваха наивната криеница? Бяха пълнолетни, живееха в края на двадесети век! Жадуваше да се събуди до него и денят да започне с радостно чувство.

Стесняваха се да показват близостта си дори пред техния общ приятел Найджъл. Имаха чувството, че ако се разкрият, ще загубят нещо много скъпо. И все пак това преструване вече й дотягаше.

Беше спала до късно — слънцето наближаваше зенита. Бързо взе душ, облече се и изтича надолу с надеждата да види Стивън, преди да се затвори отново в кабинета. Двамата с Найджъл бяха отишли да яздат. Тя сви рамене и тръгна с чашата кафе нагоре. Къщата потъна в тишина, както обикновено, когато прекрасната й стопанката пишеше.

Научил добре урока, този ден Стивън не посмя да я безпокои. Късно следобед тя се протегна в стола и се загледа през прозореца. Погледът ѝ се спря върху Найджъл. Лежеше на тревата, недалеч от водопада край къщата, отпуснал глава на ръцете си. Потънал бе в унес, навярно в главата му се въртеше мелодия на нова песен. Гледката бе така безметежна, че Бренди изпита непреодолимо желание да излезе.

Беше завършила определената за днес работа. Реши да се разходи и да поговори с Найджъл, преди той да е заминал. Покрай Стивън не ѝ бе останало време за добрия приятел. Излезе и се огледа. Стивън го нямаше. Можеше да е задрямал, да язди, да се разхожда... Заизкачва се по камъните край пълноводния поток.

— Мислех, че си дошъл да пишеш музика, а не да се излежаваш — подразни тя Найджъл, когато приседна до него.

— Така е, тук има твърде много удоволствия — печално се оплака той, но лицето му изразяваше блаженство. Надигна се да я погледне. — Как върви със Стив? Кога смяташ да завършите новата статия?

— Чудесно. Колкото до статията — това е негова работа.

— Обръщай му повече внимание, момиче! И изпълнявай всичките му изисквания, за да се опазиш — Найджъл намигна, без да подозира, че до развълнувания мъж, който се стремеше да остане незабелязан от тях, достигнаха само думите.

— Не мога да повярвам, че си готов да ме разделиш с друг! Би трябвало да пазиш името ми не по-малко от мен — отвърна Бренди в същия дух.

— Нали не си забравила какво ти казах? Има само един начин да се добереш до мъж като Стивън Уингейт — напомни й той съвета си да се сприятелят.

— Правя всичко по силите ми, Найджъл. Само че е необходимо време. Не мога направо да падна в краката му! Прекарвах всяка минута с него, преди да пристигне този ръкопис. Не съм способна на повече — оплакването бе предназначено за Найджъл, ала в никакъв случай не за поразения Стивън.

Развеселен, певецът я притегли и пошепна в ухото й:

— Това ли било мястото, където искаш да се хвърлиш?

Бренди скочи и плисна с шепи вода към приятеля си.

— Безобразен си, Найджъл Дейвис! Вулгарен и груб! — развика се тя, като го окъпа целия.

— Ах ти, лисицо такава! — Найджъл цопна с крака в потока, за да й върне шегата.

Двамата се разлудуваха като малки деца. Накрая Найджъл прекрати играта и се изтегна на мокрия си гръб върху тревата. Бренди се сви до него и положи глава на ръката му. Той посегна и погали влажните къдрици.

Стивън сковано закрочи към хамбара. Заслепяваха го бурни мисли и чувства. Свърна към оградата и се загледа натам, накъдето първата сутрин бе видял Бренди да препуска с петнистия жребец.

— Наистина ли си решил да си отиваш скоро, Найджъл? — попита Бренди.

— Аха. Имам работа в Сан Франциско. Освен това, изглежда няма да е зле да ви оставя двамата със Стив насаме.

Тонът и думите му подсказваха, че подозира какви са отношенията им. Бренди отвори уста да обясни нещо, но спря. Вместо това възкликна:

— Къде е Стивън?

— Оставих го да спи до басейна. Преди това поплувахме.

— Ще ида да поговоря с него, преди пак да подхвана книгата.

— Още ли не си свършила?

— Още. Трябва да завърша тази нощ.

Не беше трудно да намери Стивън — забеляза го облегнат на оградата. Тя се усмихна, припомнила си изминалата блажена нощ. Забърза към него. Мушна глава под ръката му, за да се озове между оградата и него, притисната към гърдите му. Очите ѝ срещнаха бездънния поглед. След кратко мълчание устните му помръднаха.

— Умори ли се?

— Сам каза, че трябва да си почивам — весело забърбори тя, като склони глава на рамото му и обви ръце около него. — Помислих, че си задрямал край басейна. Мислех за теб, затова тръгнах да те търся.

— Мислила си за мен? — скептично повтори той, без да променя мрачния израз на лицето си.

— Да! — тя се притискаше към него, ръцете ѝ галеха силните мускули, като не разбираше защо е толкова студен с нея.

— Не бивало никой да се върти наоколо, за да не пропъжда вдъхновението ти, така ли беше?

Бренди трепна и се вгледа в каменното му лице.

— Случило ли се е нещо, Стивън?

— Уморен съм. Не мога да спя, много е тихо... Или пък прекалено шумно от безбройните щурци и жаби, които се надпяват и надвикват през нощта. И няма какво да правя тук, след като обектът на статията ми си намира работа през цялото време.

Бренди усещаше, че Стивън крие мислите си от нея.

— Трябваше да се сетя, че в ранчото мъж като теб ще се почувства изолиран и ще му бъде скучно. Съжалявам, че ти е неприятно тук. Ужасна домакия се оказах — тя отпусна ръце и се отдръпна. — Скоро ли си тръгваш?

— Трябва да се прибирам. Насъбрала ми се е куп работа. Пък и ти си имаш Найджъл за компания, когато свършиш с книгата.

— Надявах се да я завърша тази вечер. Найджъл си заминава след два дни — изведнъж Бренди се сети. Нима я ревнуваше? —

Направих кратка почивка, за да бъда няколко минути с него. Откакто си тук, напълно го пренебрегвам!

— Той винаги ли къпе своята... сестра в потока? — Стивън посочи с поглед мократа ѝ коса и дрехи. — Май ви беше много забавно и на двамата!

— А ти защо не опита с нас? — вече се досещаше, че закачките ѝ с Найджъл са го извадили от равновесие.

— Стори ми се, че не искахте никой да ви безпокои!

— Не говори глупости! Това беше само игра!

— Всичко ли е игра за теб, Бренди? — ръцете му висяха безжизнено, погледът студено я наблюдаваше.

— Не те разбирам... Ти да не ме ревнуваш от Найджъл?

— Не заслужавах ли?

— Колкото и да ме ласкаеш, не си прав. При характера на нашите отношения, съмненията ти са направо абсурдни! Много добре знаеш, че Найджъл и аз никога... — тя затисна уста и мъчително се изчерви. — Трябва да вървя да работя, така никога няма да свърша.

Стивън я задържа.

— Бренди, не исках да кажа това, дори наистина да ревнувам. Но си страшно съблазнителна и не бих понесъл никого край теб, докато съм тук. Прости ми. Нито ми е скучно, нито ме влече на другаде. Само не мога да си намеря място, докато си заета. Знаеш ли, мислех за „Глитър“. Щом оправя онази каша, ще го продам. Купих издателството, за да се откажат да се занимават с мен — бях станал любимата им тема! А ако не ги продам, ще променя концепцията на списанието.

Подозрителният поглед на Бренди срещна неговия. Думите му не ѝ вдъхваха голямо доверие. Защо винаги се държеше по този начин, когато изпитваха най-голяма близост? Може би бяха стигнали прекалено далеч, за да е спокоен? Дали не се опасяваше, че тя може да си въобрази нереални неща след тяхната съвместна почивка? Иначе защо я привличаше към себе си като непреодолим магнит, а след това обръщаше полюсите, за да я отблъсне? Способен ли беше Стивън Уингейт да изпитва истинска ревност? Чувство за собственост — да, но искрена ревност — не!

Тя не реагира на думите му, затова той попита:

— Ще ми простиш ли?

— Естествено, Стивън. Защо не? — бе небрежният отговор. — До утре. Тази нощ ще работя — и Бренди затича към къщата.

Стивън я изпрати с недоумяващ поглед. Като че не бе казал нищо за „Глитър“ и за намерението си да го продаде!

Към полунощ Найджъл отиде до бара да си налее нещо преди лягане. В коридора дочу, че Бренди горчиво се укорява на глас. Ослуша се, после направи нещо необичайно: отвори вратата на кабинета и надникна.

Бренди вдигна поглед и след кратко колебание му кимна да влезе. Нямаше защо да се притеснява, че току-що бе взела душ и облякла ефирна нощница. Нали върху нея имаше и тъмночервен копринен халат?

— Защо си говориш сама? — той ѝ се закани шеговито с пръст.

— Хващат ме бесовете, Найджъл! Вече се боя, че няма да се справя.

Седеше на пода, облегната на дивана. Ръкописът лежеше разгърнат в скута ѝ. Той седна до нея, прегърна я и напевно заговори:

— Дръж се, миличко, не се отказвай. Ще видиш, че накрая ще стане добре. Само не се предавай лесно!

— Лесно? — изплака тя. — Къде ти. Изобщо не върви!

Найджъл вдигна брадичката ѝ и леко я целуна по устните:

— Ти ще се справиш, миличко! Винаги си успявала!

— Вярваш ли? — въздъхна тя.

— Я се стегни, Бренди! — заповяда с твърд глас той.

— Съжалявам, Найджъл. Просто не мога да се съсредоточа над това, след като...

Разбрал, че Бренди няма да се доизкаже, той се засмя:

— След като би искала да си със Стив?

— И за какво на тези от „Дийвън“ са им притрябвали поправки? Точно бях завършила книгата и другата обработка! Толкова ми се искаше да си почина, преди да започна новата книга! Както се очертава, отсега нататък няма да мога да си поема дъх, камо ли да имам време за Стивън. Нищо чудно, че той иска да си тръгва... — отново занарежда тя.

— Ти каза ли му, че си заминавам след два дни? Тогава може би ще промени решението си — прекъсна я Найджъл.

Стивън се облегна усмихнат на стената, без да се отказва от безочливото подслушване.

— Стивън е като живак, Найджъл. Не можеш да разбереш какво ще му хрумне в следващия момент! По-смайващ, отчайващ, непредсказуем и сложен характер не съм срещала.

— С други думи — хем фантастичен, хем ти се иска да е твой?

— Честно казано, не знам какво изпитвам към него. Така ме замайва и обърква, че не мога да си събера мислите! — призна тя.

— Тогава го накарай да остане, след като аз замина. Каква по-добра възможност да се опознаете един друг?

— Не знам дали ще иска да си губи повече времето.

— Ако правилно си изиграеш козовете, няма и да помисли за друго!

— Говориш като закоравял картоиграч...

— Хайде, няма да ти преча повече да работиш. Лека нощ, сестричке!

— Лека нощ, Найджъл. Ти си най-добрият брат на света!

Стивън забърза към кухнята. Вече знаеше какво трябва да прави. Найджъл внимателно затвори вратата на кабинета и, като не видя Стивън в хола, се запъти да спи.

Стивън прерови претъпкания хладилник. Очите му светнаха, когато напипа бутилка шампанско.

Стисна в другата ръка две чаши и се отправи към кабинета. Отвори безшумно вратата. Бренди лежеше по корем на пода с гръб към него. Беше по нощница, а халатът лежеше захвърлен на дивана. За момент Стивън остана на прага, за да събере смелост.

— По дяволите! — възкликна тя и отмести настрана страниците и молива. — Имаш мухи в главата си, Бренди! — скара се на себе си и отпусна лице на килима пред нея. — По-добре да спреш за днес!

Не бе чула отварянето на вратата, нито подозираше дръзкия ход на Стивън. Беше вече до нея, когато тя се надигна да седне.

— Да видим дали това ще помогне! — разнесе се гърленият му глас. Бренди се стресна и уплашено се огледа. — Преди да се скараш,

мила, знай, че този път не ти преча! Първо проверих — ти изглеждаше на края на силите си, затова дойдох на помощ — той поднесе бутилката и чашите пред нея.

Тя обаче потърси очите му и се усмихна измъчено.

— Идваш съвсем навреме, Стивън. Благодаря!

— Значи, познал съм — констатира доволно той и седна на пода. Наля чаша искряща течност за Бренди, след това — на себе си. Вдигна чаша: — За талантливата дама, която донесе радост в живота ми, както и на своите безбройни читатели.

Тя допря чашата си до неговата, след това пресуши съдържанието ѝ.

— Не съм ли zakъcнял да попитам може ли да остана, след като Найджъл замина?

— Не, не си zakъcнял! — пестеливо отвърна тя и бегло се усмихна.

— Добре! Може ли? — настоя той да чуе утвърдителен отговор.

— Стига да искаш! — Бренди не успя да сдържи смеха си.

— Абсолютно съм сигурен в желанието си да остана!

— Така е добре! — измърка тя и отново се заля в смях, когато той напълни чашата ѝ. — Решил си да ме напиеш, а, Стивън? Знаеш, че шампанското удря право в главата, особено на празен стомах! — той невинно сви рамене. — Мога ли да ти задам един необичаен въпрос, Стив? — тя внимателно се вгледа в лицето му. Той срещна погледа ѝ и кимна. — Защо искаш да имаш всяка моя книга, даже и от тези, които отдавна са изчерпани по книжарниците?

Стивън замръзна, лицето му леко побледня. Какво бе узнала вече?

— Откъде знаеш за това?

— Кейси ми каза. Защо го правиш? — настоя Бренди, като отпиваше от чашата. Още не забелязваше промяната в настроението му.

— Открих у теб възхитително дарование. И защото вече те познавам много добре, искам да напълня една лавица само с твоите книги. Естествено, предпочитам първите издания — уточни обезоръжаващо той. — Ако ти ги донеса, ще ми дадеш ли автограф за всеки екземпляр?

— Това се казва ласкател! Да посвети цяла лавица на Бренди Александър! Разбира се, че ще надпиша всички. Само че една лавица едва ли ще е достатъчна — те са над петдесет!

— Петдесет и шест, ако искаш да сме точни — отбеляза той и накара зениците ѝ да се разширят от учудване. След това поясни, за да изпревари нейните въпроси: — Изчитам всичките ти книги. Искам да знам всичко за тях и теб. Трябва добре да познавам обекта си, нали? Имам и текстовете на всичките ти интервюта. Освен че си талантива и преуспяваща, ти си и много приятна личност. Не мога да се нарадвам, че те срещнах! — реши, че ако Кейси ѝ бе казала за други негови подозрителни действия, трябваше да признава, преди да е поискала обяснение. — Наел съм и друг да се занимава със събирането на работите ти. Нали не възразяваш?

— Да възразя? Бих ли могла? След като знам заетостта и съдържаността ти, за мен е чест и удоволствие, че проявяваш подобен интерес и усилия. Но ако ти ми посвещаващ цяла библиотечна полица, какво би трябвало да ти посветя аз? — безгрижно подхвана Бренди. — Сетих се — следващата си книга! Така... — тя отпи замислено от третата си чаша шампанско. — Мотото би могло да бъде: „На Стивън, който ми спаси живота и ме научи как най-пълно да го изживея!“

— Ако споменеш името ми, няма да се отърва от жени, които ще искат да узнаят на какво съм те научил! — прелъстително се усмихна той.

— В такъв случай ще напиша: „На сър Ланселот“ — тя прихна при вида на лицето му. — Как е?

— Отлично — отвърна Стивън. Бутилката вече беше празна. Той я вдигна заедно с чашите на близката масичка. — А сега, ще се захванеш ли с книгата?

Бренди поклати отрицателно глава и полегна назад върху килима.

— Край! Моите герои не са съгласни със заповедите на „Дийвън“.

Той се надвеси и погледна пламналото ѝ лице. Нежно отмести една къдрица от него и попита:

— Какво значи това?

— Любезност ли проявяваш, или наистина те интересува?

— Искам да знам. Интересува ме всичко за писателите и особено за теб. Говориш така, сякаш героите ти са живи.

— За мен са живи, докато пиша. Бих казала — те пишат собствената си история. Ако се опитам да ги накарам да извършат нещо, което не желаят, се заинатяват и спират. Вече няколко пъти препрочитам ръкописа и виждам, че не ми позволяват да направя измененията за „Дийвън“.

— И какво толкова невъзможно иска „Дийвън“? — сериозно попита Стивън.

Бренди потърка нерешително нос, след това заяви:

— Искане страстна любовна сцена на невъзможно място. Двамата не могат току-така да се хвърлят в прегръдките си, след като преди миг са били хванати гуша за гуша! Остава им един час, преди да отплува корабът ѝ, а дни наред са били на нож. Той иска от нея да изостави всичко и да се интересува само от него — внезапно млъкна, осъзнала колко близка е тази сцена до положението, в което се намираха двамата със Стивън.

— Не спирай — окуражи я той с разбираща усмивка. — Може да ми хрумне нещо, което ще помогне да приключиш с тази досадна пречка между нас с теб.

— Мъжът е освирепял, защото тя не пада на колене и не зарязва всичко заради него. Момичето очаква да се случи нещо ужасно. Опитвала се е да го убеди в правотата си много пъти, но той е себичен и упорит — погледите им се срещнаха. — За нея е нелогично да се хвърли в прегръдките му и да се люби, след като за малко не са си издрали очите, когато остава час до заминаването и от пътуването ѝ зависят съдбите на много други хора.

— Ние водим словесни битки, ала все пак всеки от нас неудържимо привлича другия. Гневът е странно нещо, Бренди — може да се изпари така бързо, както се е разразил! Нека импровизираме за момент — тя внимателно следеше думите му. — Да допуснем, че мъжът съм аз. Че става дума за нашите отношения, минали и настоящи. Естествено, героинята си ти. Ако самолетът ми излита след час, ще ти попречи ли това да се любиш с мен?

Бренди поклати отрицателно глава.

— С теб иммахме сблъсъци — продължи той. — Попречиха ли ти да ме желаеш, въпреки че те вбесявах?

Тя повтори отрицателния жест.

— Пред теб е писателската ти кариера. Тя е съдбоносна за теб, но дали ти пречи да се стремиш към мен? Даже когато се държа като дивак, готова ли си да ме намразиш и отблъснеш завинаги? Каквото и да става между мъж и жена, всичко опира до чувствата и желанията ни. Независимо какво говорим и вършим, винаги ни събира непреодолимо привличане. Ако твоят герой е на път да загуби момичето си, даже и за съвсем кратко, отчаяно ще опита да я люби за последен път, преди да се разделят. Даже и ако тя е решена да го напусне, ще се хвърли в прегръдките му, за да му покаже колко ѝ е бил скъп. Няма по-истинско общуване от сливането на телата и душите. Ако се разделят разгневени, в тях ще покълне унищожителна гордост — тогава всеки ще чака другият да отстъпи, както беше с нас след първата ни нощ. Това са чувствата, Бренди — могъщи и сложни.

— Но ако тя се хвърли в неговите прегръдки още при влизането му, няма ли той да помисли, че е спечелил битката? — възпротиви се тя. — Ако той прибегне към прелъстяване чрез измама или груба сила, за да я задържи, тя ще се почувства унижена и използвана.

— Защо да не влезе в стаята, да затвори вратата и да се облегне на нея? Нека почувства колко красива е любимата му и колко скоро ще я загуби. А тя да се обърне и да срещне неговия поглед, да открие страстта му, а после да разкрие своята. Когато ти ме желаеш, Бренди, аз го усещам. Нека двамата бавно пристъпят един към друг и да се срещнат по средата — това ще е взаимният компромис, просветлението, което им разкрива споделеното желание. А щом погледите и телата им се срещнат, останалото е елементарно. Връх взема страстта и действието се развива естествено. Той ще почувства дълбочината и силата на любовта ѝ, а тя ще изпита неговата. Ако все пак тя трябва да замине, ще запазят скъп спомен един за друг. А ако искаш по-нататък да ги раздели някакво недоразумение, остави ги да подозират, че са станали жертва на непреодолимо желание на плътта.

— Би трябвало да си писател, Стивън! Напълно си прав, така е съвсем правдоподобно. Не бях погледнала от този ъгъл. Просто ми се струваше неестествено двамата да стигнат до нежна прегръдка в условията на безпощадно противоборство. А по начина, по който ти подходи, това е най-лесното нещо на света! Благодаря. Искаш ли да те назнача за мой асистент изследовател?

— Изглежда ми най-съблазнителното и вълнуващо нещо, което мога да си представя! С теоретически тест ли ще постъпя, или след практически изпит?

Тя избухна в смях:

— Идеята никак не е лоша! — седна и започна да разкопчава ризата му.

— Какво правиш? — зарадвано запита Стивън.

— Преглед на гръдния кош. Имаш най-предизвикателното тяло, което съм виждала. Много обичам да се галя в него — промърмори Бренди, сгушила лице до мускулестите гърди. — И миришеш божествено! — беше вдъхнала чистия мирис на мъжко тяло и възбуждащия аромат на одеколона му.

— Не си представях изпита точно така — съобщи той със смях. Освободи се от ризата и притисна нейното прохладно тяло към своето.

Пръстите на Бренди зашариха по гърдите и раменете му, наслаждаваха се на топлите мускули, излъчващи могъщество.

— Как е възможно да имаш толкова твърдо и стегнато тяло, а едновременно с това аз да потъвам в мекотата му?

— Радвам се, че ме одобрявате, госпожице Александър!

Нощницата бе бързо измъкната през главата на Бренди, за да отхвъркне при халата. Стивън я притисна върху мекия килим. Устните му покриха нейните и изтръгнаха незабавна реакция. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, пръстите разрошиха гъстата мека коса. Той целуваше устните, очите, челото, брадичката, върха на носа ѝ... Когато устата му стигна до ухото, прошепна:

— Предпочитам изпита!

— Тогава покажете на какво сте способен, господин Уингейт — предизвика го тя със сериозен глас.

Стивън описваше действията си бавно и съблазнително едновременно с изпълнението им. Бренди бе като упоена от гласа и движенията му. Следваше ги, както кобратата се подчинява на своя укротител, докато дланите му приласкаха напрегнатите ѝ гърди, а после с тях нежно се заеха устните. Когато ръцете се плъзнаха надолу, тя изстена от надигащото се желание и движенията ѝ преминаха в страстни конвулсии.

Устата на Стивън пое едната гърда, като че ли за да изсмуче от нея живителен нектар. Ръцете му терзаеха тялото ѝ, за да го доведат до

сляпо покорство. Бренди усещаше как в нея се разгаря пожар, замъгляващ все повече нейните възприятия. Ръката ѝ посегна към разгорещения факел, който бе способен да я инквизира и заедно с това да потушава бушуващите в тялото ѝ пламъци. Докато го насочваше, устните ѝ трескаво зовяха:

— Люби ме, Стивън, още сега. Не издържам повече!

Неговите устни парещо я целунаха в момента, когато той навлезе в нея. Тялото му се замята в див ритъм, усетило нейното да се вкопчва в него и да го следва. Устата му я галеше и окуражаваше, като приглушаваше възгласите ѝ на ликуване, готови да взривят тишината на спящия дом. Битката беше спечелена, победата — несравнима!

Останаха да лежат прегърнати, блажено отпуснати.

— Е? — лениво изръмжа гласът му. — Ставам ли за работа?

Бренди извърна глава, за да срещне разнежения му поглед.

— Назначен си, Стивън Уингейт. Няма нужда от препоръки. Ще бъдеш ли така добър да прочетеш нашата сценка утре, когато я завърша? Създаде един наистина грабващ въображението етюд. Няма по-могъща сила от страстта — съгласи се тя.

Той внимателно я гледаше. Усмихваше ѝ се. А в съзнанието му все по-натрапчиво се въртеше съмнението. Даже в най-големия разгар на страстта тя не бе произнесла „обичам те“. Защо? Само физически ли я привличаше той? Само кратка романтична връзка ли беше тяхната? Да можеше да узнае истинските ѝ чувства!

— По-добре си легнете, госпожице Александър. Искam да сте завършили работата утре до обяд разбрано?

— Да, повелителю — живо се отзова Бренди. — Предполагам, че след като съм покорена, изцяло трябва да съм на ваше разположение?

— Естествено. Всички завоеватели са и герои, госпожице Александър!

На раздяла тя прошепна усмихната:

— Лежа нощ, сър Ланселот!

Следващият ден премина в същото блажено настроение и мисли. Найджъл и Стивън играха тенис и дълго плуваха. Корекциите бяха завършени и ръкописът бе изпратен на Кейси. Тримата го отбелязаха

със следобедна закуска и чаши в ръце кран басейна. Завършиха с чудесна вечеря.

В деня преди заминаването на Найджъл, Бренди устрои истинско южняшко барбекю за своите гости и за работещите при нея. Джак донесе банджото са, други работници също дойдоха с музикални инструменти. Смяха се, танцуваха и пяха до късно през нощта. Бренди беше истински щастлива, искаше и се този безметежен живот да продължи вечно. Без да подозира съвпадението. Стивън си пожелаваше същото.

Бяха седнали прегърнати и се полюляваха напред-назад. Найсетне тя промълви:

— Надявам се, че тук не ти е много скучно, Стивън? Знам, че е много по-различно от твоя живот в града. Все пак спокойствието тук не отегчава, нали?

— Аз да съм отегчен? Да ми е скучно? Нито за миг! На твое място само насила биха ме накарали да отида в онова опушено стълпотворение. Тук е страхотно, Бренди. Щастлива си, че имаш такъв дом. Сега разбирам как си се запазила непокътната и откъде черпиш такава енергия! Навярно и аз ще си купя ранчо. Тогава няма да ми е нужно повече да бъда Ланс Ренолдс. Направо ти завиждам за всичко това! — Бренди вече очакваше чудото, когато следващите му думи попариха надеждите ѝ. — Все пак, човек като мен се нуждае от постоянни предизвикателства, за да не губи тонуса си. А тях мога да намеря само в моя познат свят.

Надяваше се тя да възрази и промени убежденията му. Но Бренди го разочарова:

— Може би си прав. Не мога да си те представя като фермер. Сигурно ще ти липсват напрегнатите ситуации, които да утолят страстта ти да ръководиш и побеждаваш. За теб животът тук е приятна ваканция. Но се съмнявам, че би останал завинаги.

Тя затаи дъх в очакване Стивън да я опровергае. Но той не го направи...

Няколко минути седяха в напрегната, неловка тишина. Под предлог, че трябва да отдели внимание на Найджъл, преди да е заминал сутринта, тя стана и се премести при него. Стивън остана самотен, изпълнен със завист, заради спокойствието и свободата, с

която тя се отнасяше към другия мъж, и страдащ от съзнанието за топлотата и близостта, които я свързваха с Найджъл.

На сутринта двамата стояха на горната веранда и изпращаха с поглед мяркащата се в далечината кола, отнасяща Найджъл.

— С него сте много близки, нали? — приглушено се обади Стивън. Стоеше облакът на перилото.

— Да... — несигурно отвърна тя. Не знаеше какво да говори и прави, след като бяха останали сами. Пъхна ръце в джобовете на леката лятна рокля, стараейки се да не го поглежда.

Стивън предполагаше, че отначало тя ще се чувства неудобно, затова реши да не прекалява със сантиментални увертюри. Повтаряше си, че ако веднага скъси дистанцията, може да предизвика реакция на страх у нея. Желанието му обаче се разпалваше с всеки изминал час. В стремежа да овладее чувствените си импулси той стана напрегнат и неспокоен.

Неговата сдържаност и външна скованост накараха Бренди да мисли, че вече му е дотегнало да си губи времето с нея, ала е прекалено учтив, за да го покаже. Интервютата и фотографските опити секнаха веднага след заминаването на Найджъл. От вниманието ѝ не убягна безцелното размотаване на Стивън около къщата. Скова я ужас, че той се готви да заминее. Боеше се, че следващата му среща с нея ще е съвсем бегла или изобщо няма да се състои. А като чувстваше колко силно го желае, можеше само да се надява, че няма да стигне до положението да се влачи в краката му!

Реша да му напомня постоянно, че е с него и на негово разположение. Ако трябваше, щеше да превъзмогне всички задръжки, да се превърне в безгрижна пеперуда! Стивън заслужаваше това усилие. Тя мобилизира всичките си сили и въображение, за да бъдат оставащите им дни заедно незабравими и вълнуващи.

Опасенията им се оказаха прекалени. Скоро двамата се наслаждаваха на спокойствието и взаимната си компания. Следващите няколко дни изминаха в забавления, подобно на времето преди заминаването на Найджъл, но вече нямаше от кого да се притесняват. Първоначалното напрежение и неувереност отстъпваха на удовлетворението и приповдигнатия им дух. За всички, с изключение на тях двамата, бе ясно, че Стивън и Бренди са влюбени до уши!

Един следобед двамата отидоха на площадката за скейтова стрелба. Преди състезанието определиха залога — вечерта победеният щеше да изпълнява заповедите на победителя. При първите серии нейните изстрели бяха също така успешни, както и неговите. Очертаваше се равен краен резултат. В стремежа да я има на свое разположение Стивън реши да разиграе малко представление.

Когато застана пред линията за стрелба, той въздъхна тежко. Забави сигнала, който тя очакваше, за да катапултира глинени чинийки. Върна се при нея, сграбчи я в прегръдките си и като промърмори: „За късмет!“, я целуна страстно и дълбоко. Когато накрая отпусна ръце, тя щеше да падне, ако не я бе задържал.

Бренди само го изглежда, очевидно поразена от разпалената му целувка. Стивън се изкуши да я повтори, но се сдържа. Посъзвела се, тя проговори с несигурен глас:

— Сега вече готов ли си?

Той провокиращо бавно прокара език по горната си устна и жадно я стрелна с поглед:

— Ммм... Ако ръцете ми не треперят! Толкова си сладка! — върна се на позицията и отново я погледна през дясното си рамо. — Нали победителят има право да пожелае всичко?

Тя силно се изкушаваше да каже „да“, ала стеснителността не ѝ позволи. Освен това вече знаеше кой ще е победителят и нямаше търпение да разбере какво ще е желанието му. При възбудата и желанието, които разтърсваха цялото ѝ тяло, никога не би могла да улучи и трите летящи цели! Тя тръсна предизвикателно разпуснатите златисти талази по раменете си.

— Само в разумни граници, господин Хитърчо Уингейт!

— Страхливка! — упрекна я той, видимо разочарован, след това изкомандва: — Хвърляй!

И трите пъти безпогрешно улучи летящите на различна височина и посока чинийки. След това се обърна и жадно я погълна с поглед, издаващ триумфа му.

След като той презареди ловната пушка, Бренди приближи бавно и я пое. Благодарил му и застана на позиция.

— Готова ли си? — почти веднага я подкани той, горящ в предчувствие на победата си, вече изпитващ опиянение от чувството на господство над нея. Тя го погледна и леко се усмихна.

— Бъди милостив победител, Стивън! Не е честно да ме смущаваш в този момент. Ако не бях дама, и аз бих настояла да получа целувка за щастлив изстрел!

— А аз щях с най-голямо удоволствие да ви я дам, моя прекрасна дамо на сърцето ми!

— Не са съмнявам — вече сериозна, се тросна тя. Зае се да успокоява дишането и пулса си, доколкото беше възможно. Вдигна пушката и извика: — Хвърляй!

За нейно учудване чинийката се разлетя на парчета. Бренди изпищя от радост. Сети се за Стивън и направи подигравателна муцунка в неговата посока.

— Остават още две! — безгрижно се изсмя той, за да я нервира.

— Хвърляй! — извика тя за втори път. Когато целта се пръсна далеч пред нея, подскочи от радост и затанцува. Започна да се готви за третия изстрел, но гласът му я прекъсна:

— Сигурна ли си, че не искаш целувка за късмет?

Топлият му дъх накара кожата ѝ да настръхне.

— Н-не, благодаря — заекна тя, при все че искаше веднага да захвърли пушката и да се отпусне в прегръдката му. Но ѝ се стори прибързано да разкрива колко здраво я държи в ръцете си той.

— Както решиш, миличка Бренди. Но първата ми заповед ще е да ме целунеш хубаво като поздрав за успеха.

— Хвърляй... — отвърна тя с отслабнал глас. Премаляла, не можа да се прицели веднага и стреля, след като мишената беше безнадеждно далеч. Бренди остана загледана в земята, където бе паднала чинийката.

Стивън гореше от нетърпение да ѝ поиска спечелената целувка, а в същото време се боеше от всичко, което тази целувка щеше да му разкрие.

Бренди усети как той внимателно взема оръжието от ръцете ѝ, как го оставя настрана. Сложи ръце на раменете ѝ, бавно я обърна с лице към него. Ръката му повдигна брадичката ѝ, за да срещне нежния поглед.

— Следва поздравлението, госпожице Александър — нерешително я подсети за своята закана, без обаче да опита да вземе сам наградата.

Тя се повдигна на пръсти и обви ръце около врата му. Стивън с готовност сведе глава, погледите им се срещнаха. Миг преди устните ѝ да го докоснат, Бренди закачливо го упрекна:

— Игра нечестно, Ланс! Не ми даде да се съсредоточа...

Светът се завъртя около нея, вече не бе в състояние да мисли за нищо. Беше я притеглил енергично и лакомо към силното си напрегнато тяло. Усещаше само бушуващата си от желание кръв, блъскаща се в нейните слепоочия, и разтапящото се тяло. Притисна се към него, като разпалено отвърщаше на всяка целувка и несъзнателно молеше за друга. Не можеше и да помисли да се отдръпне. Обхваналият я екстаз не позволяваше да възприема друго, освен блаженството да бъде с любимия си.

Потисканите чувства и трескави желания надделяваха над разсъдъка и неопитната стеснителност. Неудържима страст разстройваше всеки импулс за съпротива, забраняваше ѝ да му откаже каквото и да било. Сърцето и тялото ѝ отказваха да се подчиняват на всичко, подсказано от логиката и разсъдъка. Знаеше само, че го бе пожелала от първия момент, в който я бе погледнал с покоряващите си сини очи. И че той е също така безпомощен пред нея, както тя — в обятията му.

Студената реалност подсказа за себе си във формата на тежки дъждовни капки. Те се събираха в очите ѝ, пълнеха носа ѝ. Устните на Стивън продължаваха да прокарват огнен път по шията, надолу към ямката между ключиците ѝ. Дрехата на гърба му бе напоена с вода, обаче той сякаш не я забелязваше. Не би я забелязала и Бренди, ако тялото му не беше върху нейното, изпънато на земята, а лицето ѝ — вдигнато към небето...

Тя започна борба да привлече вниманието му и да възпре разюзданите чувства, да овладее извънредно опасната ситуация. Мъчително си представяше как някой от работниците ще мине наблизо и ще стане свидетел на безразсъдната им страст. Дори не можеше да си спомни как се озоваха на земята с преплетени ръце и крака, със слети устни и чувства. Дланите му се движеха по цялото ѝ тяло, като че им принадлежеше. Огнените целувки продължаваха да обсипват лицето, устата, ушите и шията ѝ. Слухът ѝ долавяше нежни, възпламеняващи думи. И все пак, както винаги досега, нито една от тях не обещаваше обич или привързаност.

В помрачения ѝ разсъдък се заблъскаха съмнения. Ако той беше сериозен в чувствата си към нея, досега би ѝ го казал. А след като не го бе направил, това можеше да означава само едно! Ужаси се, осъзнала колко безнадеждно го обича. Не трябваше повече да продължава тази опасна игра! Ако не престанеше, щеше да бъде загубена!

Стивън почувства промяната у нея. Беше изпаднала в паника от съвършената си неспособност да се контролира, от силата на желанията, лишили я от разсъдък. Чувстваше се като краварка, повалена на тревата от някой развратен английски лорд. Опита да се освободи, но хватката му около нея се стегна. Всеки път, когато опитваше да му извика да спре ненавременното издевателство над чувствата ѝ, устата му смазваше нейната и още повече разпалваше и неудържимите пламъци на тялото ѝ, и нейната уплаха. Тогава тя се противопостави и на него, и на собствените си бушуващи чувства с всички сили и воля, които бе породил страхът.

Бренди изкрещя и заудря с юмруци по гърба на Стивън. Тревожна и странна бе не толкова силата, колкото настойчивостта ѝ.

— Спри, Ланс! Пусни ме! — изкрещя тя, когато устните му отново се спуснаха по шията ѝ. Стисна кичур от гъстата му коса и го дръпна с всички сили, примряла от съзнанието, че след миг вече ще е късно да спре и него, и себе си. — Да идем вкъщи! Тук навсякъде работят хора!

— Какво, по... — изкрещя Стивън от объркване и болка. Вдигна глава и се вгледа в ужасените ѝ очи. — Какво е станало? — процеди той задъхано.

Погледът му беше премрежен от неукротима страст, която Бренди взе за ярост. Съчетанието на могъщото му тяло и желание само още повече усилиха страха и недоверието ѝ. Та той се държеше така, сякаш щеше да я... Трябваше да се освободи от него, преди да е станало твърде късно, преди да се е поддал на очевидния стремеж да я обладае тук, на поляната! Не по-малко я плашеше безумната ѝ отзивчивост и покорство пред него. Беше загубила представа и за времето, и за мястото, и за действията си! Още минута-две и...

Пламнала от срам и уплаха, тя остро изпъшка:

— Аз не съм някаква мръсница, за да се търкалям по тревата! Веднага ме пусни! — когато усети, че натискът му отслабва, тя нервно забърбори: — Не виждаш ли, че вали дъжд? Цялата съм мокра...

Все още прекалено разпален, за да е внимателен и разбиращ, той я гледаше недоумяващо.

— Но, Бренди... така те желая! Искам те... сега...

За нея беше важно само, че отново бе премълчал най-важните думи!

— Не! Не тук!

— Тогава за какъв дявол ме накара да стигна дотук, щом си нямала намерение да се любиш? — нахвърли се той върху нея. — Само да си посмяла още веднъж да ми свиеш подобен номер! Следващия път няма да имаш такъв късмет...

Сините очи все повече се изпълваха с гняв и разочарование. Как бе могла да се отдръпне в момент като този? А ако не я беше пуснал? Толкова го изкушаваше! Още малко, и щеше да използва всички средства от богатия си арсенал, за да я прелъсти, независимо от съпротивата ѝ!

Стивън се претърколи настрани и седна, като с мъка прикриваше възбудата си.

— Върви си, Бренди. Не мъчи повече и двамата ни! Следният път не започвай нещо, което нямаш намерение да завършиш. Ако още веднъж решиш да си играеш с мен... — той не доизказва яростната си закана.

Прекалено уплашена, за да помръдне, тя продължаваше да лежи. Дъждът все така я шибаше през лицето и напояваше дрехите ѝ. Не искаше да го изостави, ала не можеше и да му позволи да я обладае по толкова егоистичен начин! Брадичката ѝ затрепери, от очите потекоха сълзи. Осъзнала напълно последствията от своето решение, тя започна да трепери с цялото си тяло. Господи, нима тя не го желаше, и то как! Да беше сигурна, че са сами... Ако той не бе направил така, че да изглежда като принуда! Ако наистина я обичаше...

Стивън обърна глава и погледна към нея. Но дори нейният безпомощен вид и измъченият израз на лицето ѝ не можеше да го накара да рискува и отново да я докосне.

— Върви си оттук, преди отново да съм те пипнал! — изръмжа той. Грубият тон скри загрижеността и мъката му. Не можеше да приеме хладнокръвно факта, че тя го отблъсна. Дали по този начин не пробваше властта си над него? Защо винаги, когато му се струваше, че е най-близо до нея, тя се отдръпваше?

Новата заплаха накара Бренди да се раздвижи. Тя скочи на крака и затича към коня си. Метна се на седлото и се отдалечи в галоп, без да посмее да се обърне. Предаде на Джак своя Уайлдфайър и хукна направо към стаята си. Беше мокра от главата до петите, затова отмина и леглото, и креслата. Влезе в банята и се сгуши във ваната като дете, уплашено от гръмотевична буря.

Дълго плака и трепери. Стресна се, когато много след прибирането ѝ трясъкът на затръшнатата врата извести завръщането на Стивън. Когато очите ѝ пресъхнаха, а риданията стихнаха, тя смъкна мокрите си дрехи и дълго стоя под горещия душ, въпреки че не помагаше особено нито на изтерзаното ѝ тяло, нито на нещастната ѝ душа.

Намери в гардероба тънка нощница — една от онези, които ѝ бе купила сестрата от болницата в Лас Вегас, облече я и се отпусна в леглото. Дълго се вслушва в глухите стъпки, които издаваха близостта на присъствието му. След това опита да се съсредоточи върху равномерния звук на падащите по прозореца дъждовни капки, да прецени силата на вятъра, огъващ дългите клони на дърветата край къщата. Стремеше се да мисли за всичко друго, освен за Стивън Уингейт и днешния кошмарен следобед. Защо се бе отнесъл толкова жестоко към нея? Нима по този начин търсеше предлог да си отиде? Надяваше ли се тя да го изхвърли?

Час по-късно Бренди не можеше да си представи как би могла отново да застане очи в очи с него. Вече разбираше, че той има пълно право да реагира с такова негодувание. В неговите очи тя не беше нищо повече от лицемерка! Още беше нова в света на страстта, но трябваше да се досети за силата на чувствата му. А той? Как би могъл да се убеди, че тогава тя беше напълно хипнотизирана? Би ли повярвал, че само дъждът бе причина тя да се върне към реалността? Щеше да е отдавна жертва на страстта му, ако буреносният облак случайно не бе я накарал да осъзнае каква опасност я заплашва. Нещо повече от опасност — унижението да се окаже пред очите на някой от нейните работници! Господи, не беше ли възможно да го целува и докосва, без всеки път да се любят? Необходимо ли беше всеки израз на нежност да ги повлича в бездната на страстта?

Да можеше да узнае какви са чувствата му към нея! Желаете я, но защо? Не можеше да разбере дивия му темперамент и готовност да

се люби едва ли не пред очите на всички!

Когато си представи какво страдание и унижение е изпитал, я изпълни чувство на вина. Как би могла да му обясни? Дали някога щеше да ѝ прости?

Бренди отново започна да хлипа. Мисълта, че е разрушила всяка надежда да бъдат отново заедно, разкъсваше съкрушеното ѝ сърце. Навън денят си отиваше, падаше мрак. Чу как Мери почука леко на вратата. Видяла в огледалото разрошеното си отражение, с бяло като тебешир лице и зачервени разплакали очи, разбра, че не може да се покаже и пред нея. Потърка подпухналите си устни. В този вид не можеше да застане пред никого!

Извика отвътре, преструвайки се, че е в леглото, и се оплака от ужасно главоболие. Помоли Мери да се погрижи господин Уингейт да има всичко необходимо, защото тя нямаше да слезе за вечеря. Разтревожената жена се отказа от намерението да пренощува при нея, едва когато чу изричното уверение, че тя може сама да се грижи за себе си.

Бренди се отпусна на пода пред ниския перваз на прозореца. Времето минаваше, а тя не отместваше неподвижния си поглед от далечината. Облаците лениво плуваха към хоризонта и откриваха черно, изпълнено със звезди, небе. Иззад хълмовете изплува огромната жълта луна и се заизкачва нагоре, докато увисна смалена над главата ѝ.

Не знаеше, че Стивън отдавна стои в мрака зад нея. Не бе чула отварянето на врата, защото опитните му ръце се бяха справили с бравата безшумно. Бе подпряла брадичката си с ръце. Не разбра дали усещането за чуждо присъствие, или магнетичното му излъчване я накара бавно да се обърне към него.

Стивън сложи поднос с храна до нея.

— Прости ми за този следобед, Бренди. Самозабравих се — той се поколеба, след това тръгна да излезе, осъзнал загубата ѝ.

— Ланс! Стивън! — изкрещя тя, преди да е стигнал средата на стаята. Той спря, но не се обърна. Изглежда очакваше гневно избухване или заслужени упреци.

Внезапно Бренди осъзна, че той поема цялата вина или поне по-голямата част от нея!

— Не трябва да се извиняваш. Аз съм тази, която прекали днес. Само че не си играех с теб, поне не нарочно. Не съзнавах какво става

между нас, докато... Докато не усетих, че вали право в лицето ми. Не е в моя стил да се преструвам. Да, аз пиша много за чувства и страст. Ала знам малко за истинските неща — само наученото от теб. А за вечеря не слязох, защото ме беше срам да те погледна. Страхувах се, че ще ме намразиш за... Заради всичко, което ти причиних там... Можеше да мине някой работник, аз просто не бях в състояние... Обещавам ти, това няма да се повтори! Можеш ли да ми простиш? Може ли пак да бъдем приятели?

Без да разбира всичко, което неволно му разкриваше тя, Стивън ликуваше в тъмнината. Беше получил отговора, който търсеше. Вдъхна с пълни гърди и бавно изпусна въздуха. Докато той мълчеше, Бренди изживяваше безкрайна агония. Непоправимо ли беше станалото? Мразеше ли я той?

— Разбирам всичко, Бренди! Нямах никаква причина да се срамуваш или измъчваш. Очевидно не избрахме подходящо време този следобед. Предполагам, разбрала си защо бях толкова груб и ядосан — каза стеснително и напрегнато той.

— Да, извинявай...

— Аз бях по-опитният от двамата ни. Аз не трябваше да допусна нещата да стигнат дотам! Нищо, че ти си така дяволски неотразима. Нека за нас този следобед стане урок по самообладание. Знам много добре, че не си двулична. Изяж си сандвича. Ще говорим утре. Има да уредим някои неща.

Стивън реши, че е най-добре да ѝ даде време и възможност насаме да се ориентира в чувствата си, да свикне с тях. А така му се искаше да я прегърне, горещо да се люби с нея! Но се боеше да не ѝ даде нов повод да мисли, че се интересува само от тялото ѝ.

Бренди тръпнеше от желание да се хвърли в ръцете му и да изплаче любовта си към него, но странното му поведение я възпря. Не посмя да рискува и застраши новото примирие, което той предлагаше. Някак трябваше да го накара не само да я желае. Трябваше да му докаже, че се различава от всички жени, които е познавал и имал. Затова по тялото ѝ се разля приятно вълнение, когато го чу да казва:

— Наистина ли не ти причиних болка? Знам колко твърд и упорит мога да бъда...

— Не те упреквам. Вече съм добре, Ланс, благодаря ти.

Той реши, че ако веднага не си тръгне, рискува отново да провали всичко. Беше готова да му прости! Това бе достатъчно за тази вечер. Бързо тръгна към вратата. Преди да я затвори, прошепна:

— Приятни сънища, любима!

Измъчената ѝ душа се стопли от надежда и радост. Той не я мразеше! Ако можеше да спечели и сърцето му... Изведнъж изпита страшен глад. За миг се справи със сандвича и чашата мляко. Хвърли се по корем върху леглото, обхваната от ликуване и погълната от планове как да покори любимия мъж...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Топлите лъчи на слънцето стигнаха до възглавницата и като нежни пръсти докоснаха лицето ѝ. Бренди стреснато седна в леглото. Беше забравила да пусне щорите. Спомените за миналата нощ нахлуха в съзнанието ѝ като порой. Дръпна завесите и скочи от леглото. Изненадано склочи ръце, когато видя подноса на пода.

Не беше само прекрасен сън! Тя затанцува из стаята от възбуда и неудържима радост, разперила халата си в безгрижни пируети. Помиташе дребните вещи по масичките, въздушната струя повдигна някакъв розов лист хартия и го запрати зад тоалетното шкафче... Бързо се пхна под душа, след това си сложи любимата бяла рокля. Застана пред огледалото и се засмя при вида на блестящите очи и руменината по бузите си. Хукна надолу, за да му открие сърцето си. Вече нямаше значение какво беше казал или какво мислеше, тя трябваше да излее чувствата си, защото любовта ѝ вече беше неудържима!

Претърси цялата къща, но не намери никого. Започна нервно да кръстосва кухнята в очакване той да се върне. Репетираше отново и отново какво щеше да му каже. Вече бе готова да се съгласи с всичко, да го приеме целия или само частично — както той пожелаеше. Щеше да отиде навсякъде и по всяко време, ако той поискаше!

Вече бе осъзнала как една жена може да пожертва всичко за мъжа, когото обича. И не ѝ трябваше нищо друго, освен да го има и да бъдат заедно. Желаше приятелството му, желаше деца от него, желаше животът ѝ да протече с него! Страхуваше се, че сърцето ѝ ще се пръсне от любов и щастие, ако той не се върне веднага и не ѝ помогне да се справи със силата на чувствата ѝ. А къде ли бе Мери? Сигурно щеше да ѝ помогне да го намери.

Изпълнена с нарастващо нетърпение и загриженост, позвъни в конюшните да попита дали Джек не знае къде е. Остана като гръмната от отговора: Мери отишла в районния търговски център, защото оттам се обадили да си приберат поръчаните по каталога неща. А Стивън

Уингейт още на разсъмване тръгнал за летището в Лексингтън! Казал, че бърза да хване самолета за Ню Йорк в десет и половина.

Бренди погледна часовника — показваше единадесет. Той беше заминал! Даже, без да каже „благодаря“, или поне да си вземе довиждане! Защо не бе споменал по-рано, че си тръгва днес? Не, нямаше нито намек за това. Защо беше това бягство? Защо?

Притисна треперещи устни с вдървените си пръсти. По пепеляво бледите страни се затъркаляха сълзи. Остра болка прониза сърцето ѝ. Как можеше да е толкова бездушен и себичен? Та нали едва вчера беше искал...

Измъчената ѝ душа се изпълни със съмнения. От самото си пристигане тук се бе държал така убедително и подкупващо! Разтърси я гняв и отвращение от неговата подла измама и нейното сантиментално заслепление. Беше дошъл в стаята ѝ, след като е знаел, че на сутринта заминава! За какво? За да ѝ се надсмее, да я накаже за непокорството на стрелбището? Иначе защо снощи не се бе любил с нея?

Господи, нима наистина беше решил да я изкара кръгла глупачка? Този нагъл тиранин! Безсърдечен, арогантен сатир! Подлец! А наивната покорна Бренди сляпо и послушно се бе доверила. И ето поредното поражение...

Притъмняваше ѝ от неговата жестокост. Не би се учудила, ако се е смял по целия път до Ню Йорк! Да се маха... Да иде при неговата безчувствена, фалшива Камил! Двамата си бяха лика-прилика. Само да не я болеше така, като че изтръгваха с нож сърцето ѝ от гърдите... Гневът, унижението и погнусата бяха нищо в сравнение с непоносимото страдание, смазващо като в менгеме разсъдъка и душата ѝ.

Някой настойчиво звънеше на вратата. Бренди изтри сълзите си и отиде да отвори. На прага пристъпваше от крак на крак раздавач, ядосан от бавенето. Бутна в ръцете ѝ голям жълт плик, показва къде да се подпише и вдигна прах по пътя, без дори да дочака бакшиш.

Тя се върна в кухнята и хвърли плика на масата. Докато седеше да поразмисли над поразяващия обрат в хода на събитията, очите ѝ попаднаха на емблемата върху плика: *Издателство „Глитър“*.

Замръзна изненадана. Какво биха могли да изпращат с препоръчана поща? За статията беше рано — Уингейт едва бе заминал със записките и снимките си!

Разкъса плика и видя предпечатното издание на броя за този месец. От корицата я гледаше лицето ѝ в едър план. Втрещена, не повярва на очите си. Не беше възможно... Кога е могъл? Той ѝ бе обещал... Но... Чак такова съвпадение!

Трескаво потърси името си и страницата в съдържанието на броя. С премрежения си поглед не успя да разбере нищо от дребните илюстрации около рекламата за статията. Във всеки случай, не можеше да не е свързана с ненадейното му заминаване! Изведнъж си спомни за среднощното извънмяване на телефона и как Мери го бе будила, за да се обади. Уплаши се, че ще ѝ призлее. Тогава ли му бяха съобщили?!

С треперещи ръце разгърна фаталната страница. Шокиран и невярващ, погледът ѝ пробяга по тлъстите букви на заглавието:

„ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С ИСТИНСКАТА БРЕНДИ АЛЕКСАНДЪР!

Лора Макгейвън“

Той я бе излъгал, това беше гнусната публикация, която трябваше да отмени! Беше я измамил, подиграл и нагло и жестоко прельстил!

Втурна се към стаята си. Бързо се преоблече в тъмна рокля. Ръцете ѝ не се подчиняваха, докато връзваше около врата си копринено шалче. Набързо нахвърля в куфарите дрехи от гардероба. Пъхна в плоското си куфарче списанието и първия вариант на новата си книга. Обади се на летището. За щастие имаше самолет, който можеше да хване, ако побърза. Позвъни в офиса на Кейси и остави съобщение да я чака. Надраска на Мери бележка, че заминава задълго.

Когато отвори вратата, Кейси се втурна насреща ѝ.

— За Бога, Бренди, каква е тази тревога?

Бренди отвори куфарчето и хвърли списанието на бюрото ѝ.

— Виж на тридесет и седма страница! Тази сутрин пристигна с препоръчана поща. Той излъга и ме съсипа! Сега как да тръгна на рекламно турне? Отложи го, ако изобщо се съгласят да ме приемат, когато тази мръсотия залее пазара! Където и да се появя, журналистите ще се интересуват само от гадостите около мен — тя повече не можеше да сдържа сълзите си. — Извинявай, Кейси. Наистина вярвах, че ще я спра. Той обеща да я свали от печат. През цялото време съм държала змия в пазвата си! И ето неговата благодарност. Искане да ме унищожи и да очерни моето име! Защо? Какво ще спечели от тези клевети? Но ти знаеш как охотно публиката приема такива неща. Смазана съм, Кейси!

Опитният поглед на Кейси се спря върху текста и снимките, за да прецени ефекта и възможните щети, които биха нанесли. Бренди беше права. Станало бе непоправимото.

— Но как така, Бренди? Той още ли е там, в ранчото? Какво може да каже за този злобен пасквил?

— Беше в ранчото, Кейси! Даже прекарах с него прекрасни дни или поне така ми се струваше. Този гаден подлец си е заминал, преди още да се събудя. Без едно „благодаря“, без да каже „довиждане“! Казал на Джак, че се връща в Ню Йорк. А защо го е направил, нямам ни най-малка представа. Знаеш какво говореше и как се държеше след срещата ни в Лас Вегас, обаче вярвах, че има добри намерения. Не мога да се сетя какво съм му сторила, че да предизвикам подобно канибалско отношение, нито пък знам как да го променя. Знаеш ли, веднъж той ми предложи тази статия срещу ръкописа на „Долината“!

— Знам. За него е предложил милион долара и на „Уебстър“. Разбира се, те му отказали. Тогава вдигнал на милион и половина. Отговорили, че за никакви пари не може да се купи твой ръкопис — съобщи Кейси на смаяната си приятелка. След това ѝ разказа и за останалите си открития и подозрения.

Бренди остана на стола си като гръмната. Накрая само успя да попита:

— Защо?

— Не знам дали ще ми повярваш, но мислех, че това чудовище е влюбено в теб! Как се държа той в ранчото?

Бренди не бе в състояние да измисля, пък и нищо не би спечелила, ако скриеше нещо, и разказа подробно за лъжовния рай, в

който бе попаднала с него. Накрая изхлипа:

— Трябва да съм най-голямата глупачка на този свят, Кейси! Та аз го обичам!

Кейси разбираше, че няма време да кършат ръце. Енергично се приготви за излизане.

— Я да видим какво ще каже господин Стивън Уингейт за подличките си постъпки! Тръгваш ли?

— Няма да мога да погледна отново това чудовище в очите. Още сега заминавам за вилата на морето. Търси ме само в краен случай. И не казвай нито на Найджъл, нито на който и да е друг къде съм. Искам да съм сама! Имам да премисля страшно много неща.

— Нали няма да правиш глупости? — съчувствието и загрижеността на Кейси трогнаха Бренди.

— Не би трябвало, нали? После може да замина за северните щати, докато тази история заглъхне. Взела съм си всички бележки по книгата. Студът и необикновената интрига сигурно ще ми помогнат да се оправя от тази злощастна бъркотия. Ще ти се обадя, преди да тръгна — на вратата тя хвърли прощален поглед към своята приятелка и делова представителка — Прости ми, Кейси. Направих всичко по силите си. Даже повече. Сбогом.

— Дръж се, момиче! — Кейси окуражаващо я прегърна. — И не се безпокой. Аз ще се погрижа и за тази история, и за Стивън Уингейт.

Двете се отправиха в различни посоки с различни намерения.

— Поканете госпожица Тривърс при мен! — нареди Стивън по интерфона. Недоумяваше какво може да накара приятелката и импресарио на Бренди да поиска среща с него, като се позовава на неотложността и необходимостта ѝ. Едва ли Бренди е разстроена от писмото, което ѝ бе оставил върху тоалетната масичка! Да не би вече да изпращаше Кейси с отговор? Нима му отказваше? Дали е узнала за „Долината“?

Кейси се втурна в просторния кабинет и безстрашно се насочи право към масивното му дъбово бюро. Демонстративно хвърли скандалното списание пред него и викна:

— Мръсен негодник! Как си посмел да постъпиш така с Бренди? По-долно същество от теб едва ли би могло да има! А на всичко отгоре

си и подлец! Обещал си ѝ да свалиш от печат тази мръсотия от Макгейвън. Само не започвай да се оправдаваш за подобна низост!

Известно време той я гледаше смаян, после пое дъх.

— Чуваш ли се какво говориш?! Аз не само ѝ обещах, че ще сваля онази история. В това списание няма да се появи нищо за нея! Нито нова, нито стара статия! Пристигнах тук едва тази сутрин...

— Стига! Много добре знам какво си ѝ казал! И също така добре виждам какво е публикувано тук! Как можеш да седиш спокойно и да лъжеш! Какво е това тук?! — тя удари с юмрук по ярко оформената корица, от която гледаше цветен портрет на Бренди.

Очите му последваха гневния ѝ жест. Изумено ахна и лицето му се сгърчи в неудържима ярост.

— Кой, по дяволите, помести тази мръсотия!

За миг застина, за да се убеди, че очите му не го лъжат. После нареди да го свържат с директора на издателството. Едва дочакал обаждането, изрева в слушалката:

— Уволнен си, Томсън! Как си посмял да се опълчиш срещу моята заповед? Знаеш ли, че става въпрос за бъдещата ми съпруга, ако изобщо съществувам за нея след всичко това?! — без да слуша никакви обяснения, му нареди да запечата склада и да унищожи всички екземпляри на броя. — И се моли нито един екземпляр да не види бял свят! Ако това се случи, ще те накъсам парче по парче и ще срина цялото ви свърталище! — Стивън затисна с ръка слушалката, за да разбере от Кейси как се е сдобила със списанието. Разказът ѝ само засили неговото изумление и ярост. Изглежда и на Томсън му беше нужно време, за да изясни драматичната бъркотия. Накрая Стивън се развика: — Ти да не си полудял! Не съм ти изпращал никаква телеграма! Нали ти казах да спреш материала за нея? — когато Томсън продължи да настоява, че телеграмата е в ръката му, започна да го гложди съмнение. — Провери дали Макгейвън има нещо общо с тази телеграма! Също и Камил Бланшар! И отсега нататък за теб няма други заповеди, освен ако не ги получиш лично от мен! Ясно? Аз ще съм си в кабинета. Прави, каквото искаш, но списанията да са унищожени до едно още днес! — след нова пауза гръмогласно завърти: — Не ме интересува цената! Ако само един екземпляр се появи на пазара, прости се с главата си! Аз ще покрия щетите. И да не забравиш да изчистиш в архивите всичко за Бренди Александър! Сложи в

картотеката бележка от мое име нито дума да не излиза за нея, освен ако не съм я написал лично аз! И се обади, когато можеш да ми дадеш отчет за всеки унищожен екземпляр поотделно!

Той тръшна слушалката и продължи да ругае под нос. Сетил се внезапно как е попаднало списанието у Кейси, той рязко се наведе към нея:

— Къде е Бренди сега? Трябва да ѝ обясня всичко за тази каша, стига да повярва!

— Излишно е да ти обяснявам, че е покрусена от измамата. Отмени всичките си пътувания. Каза, че не може да се покаже пред никого, докато скандалът не утихне. Замина си, преди да дойда тук. Естествено, отказа да дойде с мен. Не иска повече и да чува за теб!

— В ранчото ли се прибра?

— Не. Това би било първото място, където ще я потърсят, когато клюката излезе по витрините. Остави я на мира, Уингейт. Достатъчно страдания ѝ причини вече. Тя не иска да види даже Найджъл!

— Трябва да я видя, Кейси! Тя ме обича, не ти ли каза това? Къде е сега?

— Знам, че те обича. И то още от Лас Вегас. Беше изписано на лицето ѝ всеки път, когато споменеше името ти! Само че ѝ трябваше известно време да разбере какво означава това ново и странно чувство.

— Само ми кажи къде да я намеря, моля те!

— Не мога. Обещах ѝ да не казвам на никого, а особено на теб. Да не би да мислиш, че не знам как си се отнасял с нея, особено след Вегас? Освен това ѝ разказах всичко за тайния ти шпионаж.

— Тя спомена ли нещо за мен?

— Найджъл ми изтърси куп намеци, когато го помолих да я пази от теб. За какво друго според теб беше дошъл в ранчото? Щеше да се откаже да ходи, когато разбра за теб. Аз го убедих да отиде. Не ти вярвах, Уингейт! Сега разбираш защо. Бренди е като сестра за него. Той не би допуснал никой да я обиди, включително и ти. Когато научи за последния ти номер...

Телефонът иззвъня и я прекъсна. Стивън грабна слушалката, като се молеше наум да е Бренди. Не беше тя, но все пак въздъхна облекчено от чутото.

— Сигурен ли си? Всичките, до едно? Отлично, Томсън! — той размени с него още няколко реплики.

Кейси бе станала да се разходи из разкошния кабинет. Нещо привлече вниманието ѝ към масичката пред коженото кресло. Вгледа се в текста и откри, че са шпалтите на „Огнената долина“. Размаха ги под носа му, когато той се приближи към нея.

— Как е попаднало това у теб?

— Имам приятел в „Уебстър“, който ми е задължен за една услуга. Бяха ми казали, че Бренди ме е използвала като прототип на главния герой. Естествено, исках да проверя това, преди да е подписана за печат.

— Откъде ти е хрумнала тази налудничава идея? „Долината“ е написана миналата година, много преди Бренди да е подозирала за съществуването ти. Даже не става дума за онази Огнена долина край Вегас.

— Сега вече и аз го знам, защото прочетох шпалтите. Бива си я, нали? Като че виждам на живо героите и обстановката! Не е чудно, че всяка нейна книга става бестселър. Прочетох всичките ѝ книги, които успях да намеря. Колкото до „Долината“, бях заблуден, или по-точно — злостно излъган.

— Това ли била причината да я тормозиш? Мислил си, че в книгата става дума за теб? И заради това на всяка цена искаше да откупиш правата върху нея, така ли?

— Точно така. Когато снощи Дерек ми се обади, че ще мога да прегледам „Огнената долина“, реших да хвана първия сутрешен самолет. Колкото до моите „измамни намерения“, трябваше да съм сигурен в Бренди, преди да ѝ предложи да се омъжи за мен!

— Преди да... направиш... каквооо? — Кейси не вярваше на ушите си.

— Преди да ѝ предложи да стане моя съпруга. Нищо ли не ти спомена за моето предложение? Май наистина прекалих с проучванията си. Аз я обичам, Кейси! И няма да има друга публикация за нея, освен ако не е репортаж за нашата сватба!

— Каква сватба, Уингейт? Тя заяви, че повече не иска да те вижда! — Кейси реши, че няма да е зле да понатрие носа на арогантния завоевател. Нека се пооваля на колене в праха пред Бренди, докато иска от нея прошка за всичките си безсърдечни трикове! Винаги беше постигал своето. Нека се поизмъчи, за да запомни какво му е струвал този успех.

— Къде е тя, Кейси? Разбирам, че искаш да ми дадеш урок, но поне не удължавай нейните мъки, като я държим в неведение за моите намерения и истината за цялата тази каша.

— Каша ли? А кой е изпратил телеграмата?

— Мисля, че знам... И ти обещавам да поискам сметка от тази жена, веднага след като уредя недоразуменията с Бренди. Моля те, къде е тя?

— Откъде да съм сигурна, че не е някоя нова измама? Още един номер?

Той измъкна черна кадифена кутийка от джоба си. Отвори я и я пхна под носа ѝ.

— Това на номер ли ти прилича? Купих го тази сутрин. Имам и билет за обратния полет този следобед. Искаш ли да ти покажа и него?

Кейси смутено се вгледа в брилянтния годежен пръстен, подаващ се над черното кадифе.

— Значи говориш сериозно! Наистина искаш да се ожениш за нея!

— Стига да я намеря! И веднага, щом оправя тази бъркотия!

Кейси се засмя с облекчение и делово предложи:

— Тогава остави на мен да се погрижа за шпалтите. Ще ти дам нейния адрес на остров Киява. И, ако искаш, даже ще ѝ съобщя, че може да ти вярва! — вече бе разбрала неволните грешки на Стивън в миналото и се бе убедила в бъдещите му добри намерения. Остави бележката с адреса на бюрото му. — И не забравяй да ѝ обясниш защо съм я подвела и съм издала нейното скривалище!

Поговориха още малко, докато уточняваха подробностите по пътуването му. На раздяла Кейси предупреди:

— Ти си мъж с късмет, господин Уингейт. Едва ли би могъл да попаднеш на по-добра жена от Бренди. Обича те, но е наскърбена и объркана. Затова бъди много внимателен с нея. И гледай да стигнеш там, преди да е заминала на север. Тогава няма да успееш да я намериш и половин година!

Стивън се въртеше неспокойно в мекото кресло на частния реактивен самолет, който с всяка минута го приближаваше към Бренди. Не го свърташе на едно място, струваше му се, че не летят

достатъчно бързо. Ядосваше се на припряното ѝ отпътуване. Защо не му бе дала възможност да ѝ обясни? А неговото писмо? Обяснението му в любов? След като го беше прочела, как би могла да повярва, че той стои зад злостния номер със статията? Или че може да предаде нея и любовта им? И как бе могла просто да побегне нанякъде?

Измъкна кадифената кутийка и я отвори. Вгледа се в пръстена и си припомни как крадешком бе снемал мярката с хартиена лентичка от друг неин пръстен. Обичаше я и я желаше! Ала разбираше, че тя е в пълното си право да не му повярва. Щеше ли да успее да я убеди, че е станало ужасно недоразумение? Тя му бе казала истината — „Долината“ нямаше нищо общо с тях двамата. Но ако наистина го обичаше, защо бягаше от него? А ако се окажеше, че Кейси е сгрешила? Ако Бренди не го обичаше? Ако се окажеше прекалено горда и упорита, за да го изслуша? Ами ако не се съгласи да промени начина си на живот дори заради Стивън...

Женитба, съпруг, деца — това бяха сериозни промени за цял живот! При мисълта за деца се сети за нещо, което досега изобщо не му бе минавало през главата. И двамата не бяха използвали противозачатъчни средства! Ами ако...

Той засия, като обмисляше сериозния и убедителен аргумент в своя полза...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бренди вървеше по пясъчния плаж с наведена глава. Чувстваше се потисната и смутена. Струваше ѝ се, че иначе приятни топли лъчи на слънцето сега безмилостно напичат разпуснатата по раменете ѝ коса. Малките вълнички, които обикновено весело се плискаха в краката ѝ, днес я дразнеха. Лазурното небе ѝ изглеждаше прекалено синьо и ласкаво, докато настроението ѝ беше мрачно и буреносно. Днес, докато се мъчеше да забрави Стивън Уингейт завинаги, ѝ се струваше, че природата и съдбата са се съюзили срещу нея, точно както и през първия ден, в който го бе срещнала.

Не беше в състояние да се освободи от мъката и самотата си, както и от болезненото усещане за загубата на нещо безценно и прекрасно. Днешният ден беше най-дългият ѝ труден през целия ѝ живот. Нямаше желание дори да спи или да яде. Искаше само Ланс Ренолдс, а това беше абсурдно! Той го направи невъзможно, обвини го тя. Не смееше да вдигне поглед към яркия, изпълнен с багри залез, който също ѝ напомняше за първата им среща.

Добре сълзите ѝ бяха пресъхнали. Изглежда бе изчерпала запаса от сълзи за цял живот. За първи път беше отдала сърцето, тялото и душата си на мъж... И вече бе твърде късно да си ги вземе. Този демон ги бе погълнал къс по къс. Защото не я желаше!

Бавно се отпусна на колене върху златистия пясък. За какво ѝ беше прекрасният пейзаж? За какво бе облякла скъпата копринена рокля? Сега нищо нямаше значение, освен стремежа да облекчи някак пронизващата я ужасна болка. Вече няколко часа се опитваше да избяга от нея. От гърдите ѝ се изтръгна покрусена въздишка.

— Бренди... — прозвуча приглушен глас, долетял сякаш от небитието.

Сметнала, че е халюцинация, породена от изневеряващия ѝ разсъдък, тя проплака:

— Господи, няма ли къде да избягам? Всичко ми напомня за теб! Бъди проклет, Ланс! И престани да ме измъчваш!

— Бренди, любима, как да те накарам да разбереш? Толкова искам да ми простиш! — дълбокият тъжен глас прозвуча съвсем близко до нея, а върху коленете ѝ падна нечия сянка.

Тя изпищя и рязко се обърна, като разпиля пясък върху белите му панталони и боси ходила. Невярващите ѝ очи бавно се вдигнаха нагоре и се плъзнаха по синята копринена риза, разкопчана до кръста. Безсилно се задържаха върху покритите с тъмни къдрави косъмчета гърди, върху които толкова пъти бе облягала глава. За момент се спряха на златната верижка с благородната лъвска глава. Жадно се впиха в чувствените устни. Няколко мига попиваха поразителните черти на лицето му, след това потънаха в бездънните морскосини очи.

— Стивън! Какво правиш тук? Как ме откри? Да не би да си дошъл да се насладиш на своята позорна победа? Или да се порадваш на измамата, с която разруши кариерата и разби сърцето на една наивница? — по страните ѝ неудържимо се затъркаляха сълзи. Мъката сякаш извираше от очите и се вплиташе в гласа ѝ. — Проклет негодник! Махай се и от очите, и от живота ми! — тя скочи на крака и побягна по безлюдния плаж.

Стивън я догони без усилие. Бе настъпило време да изяснят всичко. Хвана ръката ѝ, размахана като крило на летяща птица, и спря нейното паническо бягство. Бренди започна неравна борба с желязната му хватка, като крещеше в лицето му проклетия и ругатни, които дотогава беше използвала само в книгите си. Той я притисна към себе си. Тя го заудря с юмруци по гърдите, викаше, заплашваше го. Вече плачеше от безсилна ярост... Когато остана без сили да се съпротивлява, той леко разхлаби желязния обръч на ръцете си.

— Сега чуй какво ще ти кажа! — гласът му не търпеше възражения. Когато тя продължи тирадата си, извика: — Млъкни и слушай!

— Никога! — изкрещя Бренди в отговор. Напрегна се и поднови борбата като разярена тигрица. Тогава Стивън я събори върху пясъка и падна върху нея. Стегна краката ѝ между своите и прикова ръцете ѝ от двете страни на главата. Но тя не прекратяваше отчаяните опити да се освободи.

— Засипа ме цялата с пясък! Косата ми е пълна с него — жално запротестира тя най-последно. — Пусни ме!

Думите ѝ не му въздействаха.

— Погледни ме, Бренди! — изрече той твърдо.

— Не! — тя обърна глава настрана. В същото време спря опитите да освободи краката си, защото полата застрашително откриваше бедрата ѝ.

Стивън придърпа ръцете ѝ по пясъка, докато стигна главата и обърна лицето ѝ към своето, забил пръсти в разпилените копринени коси. Тя отново опита да се извърне, ала безуспешно.

— Знам, че може да ти прозвучи невероятно, но аз те обичам, Бренди!

— Ти да ме обичаш?! — изкрещя тя в отговор. — Как можеш да кажеш това след всичко, което ми причини? А аз ти вярвах! Ти живя в моя дом! Спа в леглото ми! Забавлявах те и търсех приятелството ти, а през това време ти си кроял как да ме унищожиш! И сега се осмеляваш да дойдеш с такива отровни лъжи! Какво още ти трябва? Не беше ли онази статия достатъчно пикантна за теб и твоите читатели? Боже мой, Стивън, ти знаеше, че в нея няма и капчица истина! Защо го направи?

— Изслушай ме, Бренди. Всичко ще ти об... — подхвана той.

— Разбира се, че всичко! Още колко лъжи ли ще чуя? Колко трябва да търпя садизма и подлостта ти? Не искам да те слушам! Повече няма да можеш да ме лъжеш и да ме правиш на глупачка! Дръпни се от мен! Никога вече няма да те погледна! Никога!

— Ще те накарам да ме изслушаш, Бренди! — спокойно и уверено заяви той.

— Не! Няма какво да си кажем. Лъжец! Подлец такъв!

— Дай ми поне възможност да изложа моята версия по тази объркана история. Само толкова!

— Само ли? Имаш наглостта да се появиш тук и да ми натрапваш лъжите си! Вече видях списанието и се убедих в искреността ти!

— По дяволите, Бренди! Изслушай ме! Нямам нищо общо! Някой е подвел и двама ни! Някоя злобна душица е изпратила телеграма в „Глитър“ от мое име. Кълна се, че не съм аз! Кейси ми показва онзи брой. Двамата заедно си поблъскахме главите и извършихме редица проверки. Списанието няма да се появи на бял свят. Наредих да унищожат целия тираж, до последния екземпляр! Ако не вярваш на мен, обади се на Кейси! Освен това цялата информация,

отнасяща се за теб, ще бъде изтрита от компютрите. Забраних изрично да се занимават с теб!

— Унищожил си целия тираж? Но... Това ще е огромна загуба! — скептично изсумтя тя.

— Не и по-голяма, ако загубя теб, мила моя Бренди! Не парите са важни, а ти! — гласът му вече бе нежен и галещ.

— Аз ли?! Сега пък какво си намислил, Стивън Уингейт?

— Обичам те, Бренди Александър! Обичам те още от момента, в който те измъкнах от повредената кола и те вдигнах на ръце. Без да го осъзнавам, още тогава съм усещал, че ти си жената, която съм чакал и за която съм мечтал. Но бях и прекалено упорит и заслепен, за да го проумея по-рано. Толкова неразбираеми за мен неща станаха между нас... Не се решавах да повярвам, че си истинска. А ти ми говориш за загуба на някакви си пари! Ако трябва, ще пожертвам цялото си състояние до последния цент, само и само да не загубя теб! Кълна се, целият тираж е унищожен! Писмото ми нищо ли не ти говори?

— Какво писмо?

— Онова, което оставих на тоалетната масичка. Обясних ти къде отивам; писах, че скоро се връщам... Защо не ме изчака? Поне щеше да поискаш обяснение лично от мен!

— Не ми трябва твоето обяснение, нито каквото и да е друго от теб!

— Ти ме накара да вляза в пъкъла, момиче! Затова сега ще ме изслушаш! — изхриптя той.

Но когато заговори, тя стисна очи да не вижда лицето му. Започна да стене, за да заглуши гласа му. Стивън се ядоса още повече. Приседна и притисна ръцете ѝ с колене. Извади кадифената кутийка измъкна пръстена, размахна го пред нея и изръмжа:

— Заминах за Ню Йорк за това!

Стисна ръката ѝ и сложи пръстена. Бренди обаче поднови борбата.

— Да не си посмял да слагаш това на пръста ми, Стивън Уингейт!

— Аз те моля да се омъжиш за мен. Ако откажеш или свалиш пръстена, никога няма да ти направя предложението отново!

— Мислиш, че ще се омъжа за теб и ще се откажа да те съдя до дупка? Излизаш ми със стария адвокатски номер, че съпругата няма

право да съди съпруга си, а? — изсъска тя подозрително.

— Говориш глупости, Бренди! — кипна Стивън.

— И ти също, Уингейт!

— Поне не се прави на учудена. Нали те помолих да ми станеш съпруга още в писмото!

— Какво писмо, след като нито съм го видяла, нито съм го чела?! Както и новата ти статия. Проклет лъжец! Престани с гадните си номера!

— Донякъде си права. Изобщо не съм писал статия. Само я използвах като предлог, за да получа покана за твоето ранчо. А идеята ми даде ти, онази вечер на терасата. Исках да узная всичко за теб. Знаеш ли, чувствах се особено, Бренди! Никога не бях срещал жена като теб. Уплаши ме до смърт с невероятните, неподозирани чувства, които събуди у мен. Знаех, че те желая, но се боях да протегна ръка към теб и да ти го кажа открито. Отначало те смятах за предизвикателство към мъжкото ми самолюбие. Бях ядосан, защото предполагах, че ме използваш като обект на проучвания за новата си книга. Когато полицаят Конъли ми спомена, че злополуката ти изглежда съвсем съмнителна, помислих, че си я организирала сама. А когато дойдох в болницата, Рос ми заговори за теб. А и какво можех да си помисля, когато той каза, че се мъчиш да спреш статия в „Глитър“? А след като заяви ясно, че е чел бележките ти за мен и нашето приключение, направо побеснях! Единственото обяснение за мен беше, че си заложила капан, за да пипнеш собственика на „Глитър“. Онзи Конъли фактически потвърди, че злополуката е умишлена!

— Умишлена ли?! — избухна тя. — Чуваш ли се какво говориш? Аз едва не загинах, а ти си си въобразявал, че ми е било до теб! Това се нарича егоист! Слава Богу, че това за „умишлеността“ на злополуката не ти хрумнало веднага, защото със сигурност щеше да ме зарежеш в колата сред пустинята! Не ме интересуват твоите подозрения, нито пък какво са ти говорили! Аз нямам никаква вина!

— Сега вече го зная, Бренди! Но тогава не те познавах. Рос ми наприказва едни и за телевизионното шоу, и за „Долината“... Направо побеснях от яд. Отгоре на това ти не ми каза истинското си име и професия. Честна дума, реших, че скалпваш разни истории и правиш пари от тях. Помислих, че се каниш да опишеш мен и нашата среща в книгата си. Ето защо я исках!

— Пак си измислил небивалици. Никога не използвам истински случки! Ландис Ривера прилича на теб, но книгата написах много преди да те срещна, преди Лас Вегас. Не бях на себе си, когато попаднах там, даже и при срещата ни в болницата! Не съм те използвала, Стивън! И никога не бих го направила. Напротив, подозирах, че ти имаш нещо общо с повредата!

— Защо? Нали знаеш...

— Мълчи, Уитейт! Не съм свършила — сряза го тя, когато опита да ѝ възрази. — Знам как си се почувствал, когато неволно съм станала причина да те задържат и нагрубават. Знам също, че си бил страшно ядосан заради твоя мотоциклет, и че за всичко това си обвинявал мен. Патрулният Конъли направо ме смая, когато чух от него подробностите — как си ме спасявал и колко си съжалявал след това. От самото начало не съм била нищо друго за теб, освен обект на една голяма шега! Ти ме ненавиждаше и ме наказваше заради... по неизвестна причина. Имаше безчет моменти, когато знаех, че ме лъжеш, ала не разбирах защо. Не проумявах що за игра играеш: в един момент бе сърдечен и добър, в следващия — хладен и груб. Не можех да разбера нито теб, нито постъпките ти. Но мисля, че накрая ти прояви цялата си същност!

— Когато дойдох за трети път в болницата, Рос ми каза коя си. Беше видял бележките ти, Бренди. Какво според теб бих могъл да мисля и чувствам? Той каза...

— Рос ли? Това отровно влечуго? Откъде е могъл да знае, коя... Ами да! Значи не ми се е сторило! Някой наистина е претърсвал стаята и куфарчето ми през онзи ден! А и ти не се появи повече!

— Не си права. Вече бях напълно омагьосан от теб. Първо чаках да говориш с полицията. После се надявах безобразното ми поведение да не е провалило шансовете да се срещам с теб. Но когато разбрах от Рос за истинското ти име и за книгата, която пишеш за мен и за Огнената долина, страшно се обидих и ядосах...

— Не беше така! Никога не бих те използвала по какъвто и да било начин...

— Като съм започнал да си признавам греховете, по-добре да сваля всички карти. Другата причина да замина така набързо от ранчото беше, че в Ню Йорк ме чакаха шпалтите на „Долината“. Порано бях опитвал да купя правата над нея от „Уебстър“. Сега съм

сигурен, че няма нищо общо нито с мен, нито с нашата среща. Знам вече и кога, и къде е писана. Знам абсолютно всичко, което може да се знае за теб, Бренди, и като писателка, и като личност! Както ти казах, имам всичко, което си писала, казала или те засяга! Ако мислиш, че мога да се съмнявам за нещо в теб, грешиш. Извинението ми може да ти изглежда недостатъчно или закъсняло, но сега ужасно съжалявам, че не ти повярвах напълно още отначало. Тогава само исках да се предпазя от грешни представи за теб!

Смайващите признания бавно и мъчително проникваха в смутеното съзнание на Бренди. Устата ѝ все повече зяпваше от изненада.

— Заминах за Ню Йорк, за да свърша с този проблем веднъж завинаги и за да купя пръстена — повтори Стивън.

— Как можа да заминеш, без да ми кажеш нито дума? Какво можех да помисля? А после пристигна онова списание и...

— Нали ти казах! Оставих ти писмо. А ти поне би могла да дойдеш при мен или да ми се обадиш!

— Не съм видяла писмото! За какво беше?

— В него бях обяснил всичко. Оставих го на тоалетната масичка, преди да замина.

— Значи е изчезнало. Можеш ли да си представиш? Събуждам се, а ти си заминал, и то без благодаря, даже, без да се сбогуваш! И когато пристигна „Глитър“, вече не можеше да има друго обяснение за внезапното ти бягство!

— И ти наистина не знаеше защо заминах? И какво ти писах?

— Не зная нищо за това мистериозно писмо!

Той отметна глава и целият се разтърси от смях.

— Какво е толкова смешно, Уингейт?

— Така нареченото мистериозно писмо съдържаше предложението ми за женитба! Писах ти, че имам малко работа в Ню Йорк. Молах те да ме смяташ за свой съпруг, докато търся това — посочи той към пръстена на ръката ѝ. — Щом не си получила писмото, ще ти съобщя същността му. Аз те обичам! Ще се ожениш ли за мен и то колкото може по-скоро? Не мога без теб. Чувствам се така, сякаш си ме оставила сам в Огнената долина!

Тя мълчеше, вперила очи в едрия блестящ диамант на пръстена. Опитваше да намести новите факти сред мозайката от старите. Стивън

продължи:

— Благодарение на Рос, Конъли и Камил, ни се струпаша доста неприятности и недоразумения. Трябва да се сърдя и на собствената си гордост и подозрителност за някои от усложненията — замисли се. Трябваше ли да разкрива докрай проклетата си натура?

— Камил ли? Имаш предвид глупавата шега, която ми изиграхте двамата?

— Никога не съм предполагал, че ще стане така! Истината е, че тогава съвсем се отнесох и не забелязвах нищо и никого. Извинявай, толкова пъти те наскърбявах и обиждах! Мисля, че нареждането за статията е изпратила тя... Или Лора Макгейвън. Вече съм поръчал да изяснят. Но която и да е, ще оплаква горчиво съдбата си!

— Отмъщението излиза солено, Стивън! По-добре забрави случая. Освен това, разправиите, така или иначе, ще привлекат вниманието към статията. И Рос е имал причини: натрих му носа и не го допусках до себе си. Колкото до Конъли, неговите истории бяха просто детинщини. Няма да повярваш какви ми ги наприказва за теб! Направо се вкамених. А и ти ме хвърляше в смут с непредсказуемото си поведение. Не можех да определя харесваше ли ме, или ме мразеше.

— Истината е, че те обичам и искам да станеш моя жена!

— А защо не ми го каза вчера?

— Трябваше да избистря мислите си. Ти си като силен опиат, Бренди. Едва снощи почувствах, че веднага трябва да купя пръстена и да се ожения за теб. Бях ти дал цял куп поводи да ме ненавиждаш и подозираш. Да ти кажа честно, тогава се уплаших, че ще ми откажеш! Исках да бъдеш до мен всяка минута! Така се радвах, когато Найджъл заминаваше!

Стивън отпусна хватката си, после напълно освободи Бренди. Застанал на колене пред нея, с лудо биещо сърце, зачака отговора ѝ.

Тя се надигна и седна, загледана в пръстена. Бавно го издърпа от пръста си. Погледна Стивън в лицето, застинало в израз на покруса и страдание.

— Веднъж ти ме попита дали обичам някого. Отговорът ми е да! Обичам го от първия момент, в който го срещнах, и все още го обичам с цялото си сърце. Съмнявам се, че някога ще обичам друг. Ти ме попита дали съм получавала неотразимо предложение. Отговорът е да! И съм напълно готова да го приема!

Стивън преглътна със свито гърло. Погледът му не се откъсваше от пръстена, който бе свалила от пръста си. Усещаше, че душата му всеки момент ще се пръсне от мъката, която бързо се надигаше в нея.

Бренди се усмихна. Подаде му пръстена с дясната си ръка, след това поднесе към него лявата.

— Ако не възразяваш, Стивън, годежен пръстен се слага на средния пръст на лявата ръка, а не на дясната!

Лицето му се изпъна смаяно. Жестът и отговорът ѝ му станаха ясни едва сега. За миг остана вцепенен, после се отпусна. Засмян, със светнали очи, побърза да изпълни нежната заповед.

— Бренди, ако знаеш какво ме накара да преживея!

— Сега сме квит, Стивън. Бях ужасена от всичко, което ме накара да изпитам и предположа. Описвала съм подобна сцена много пъти, но никога не съм я изживявала. Даже не съм допускала, че такива чувства са възможни, че човек наистина може да ги понесе. Така те желях! Но не знаех какво изпитваш ти към мен. Когато дойде в стаята ми снощи, трябваше да напрегна цялата си воля, за да не се издам. Боях се да не загубя всичко, което имам! Едва тази сутрин реших да ти кажа, но те нямаше! — тя се засмя, докато галеше загорялото му лице. — Аз те обичам, Стивън Артър Уингейт, с псевдоним Ланс Ренолдс! Обичам те от оня момент, когато надзърнах зад онзи тъпак, доктора, и потънах в тези сини езера. За малко да не изпълня последния си договор, защото можех да мечтая и да мисля единствено за теб. А знаеш ли защо избрах русокос извънземен с кехлибарени очи? Не исках да разбереш колко силно ме привличаш! И направих промените, за да е твоя пълна противоположност. Никога не съм срещала или познавала друг като теб! Защото откакто влезе в стаята, за мен повече не можеше да съществува друг мъж! Нито в миналото, нито в настоящето, нито в бъдещето...

Ръката му посегна да погали нежното лице, след това се плъзна по лъскавата мека коса.

— Искаш ли да прекосим Огнената долина през медения месец?

Смарагдовите ѝ очи се възряха в неговия сапфирен поглед, а ръката разроши абаносовата му коса. Пръстите ѝ проследиха твърдата линия на челюстта му и се спуснаха по предизвикателната брадичка.

— Няма нищо по възхитително от теб, Стивън! — пръстът ѝ погали чувствените устни и предизвика усмивката му. Бренди се

вгледа в сините очи и промълви: — Ти ме измами на стрелбището. Знаеше, че целувката ти ще погуби и мен, и изстрела ми. Пожелавам те винаги, когато ме докоснеш или погледнеш.

— А аз мисля, че ти нарочно не уцели, за да получиш онази целувка.

— Естествено. Защото те обичам. И горя от нетърпение да стана твоя жена любими!

— Какво ще кажеш да се оженим още тази вечер? Имам чувството, че съм те чакал твърде дълго. Повече не мога да чакам нито миг!

— Само че как ще успеем толкова бързо?

— Можем да използваме самолета ми. Ще отлетим на запад, в Лас Вегас, където започна всичко. В неговата часова зона ще пристигнем навреме, за да се оженим преди залез-слънце.

Бренди скочи на крака.

— Не смея да ти оставя нито време, нито възможност да промениш предложението си. Идвам след няколко минути, само да затворя куфарите!

— За теб мога да мисля хиляди пъти, и решението ми винаги ще е едно и също. Побързай, любов моя! А преобличането можеш да оставиш за самолета. В него има всичко — баня, хол, спалня, бар... — тя вдигна грейнали очи към щастливото му лице, към устните, които мълвяха: — Аз имам всичко, щом ти си с мен, любима!

Не успя да устои на желанието да го целуне. Той я притегли плътно към себе си. Устните му се впиха в нейните и изтриха от мислите ѝ всичко друго, освен образа му и предчувствието за тяхното огнено бъдеще. Когато вдигна ръка да помилва Стивън, диамантът на пръстена пречупи последните слънчеви лъчи и засия ослепително като тяхната любов и страст...

Издание:

Джанел Тейлър. Огнената долина

ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0176-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.